

ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

นาย พัดยศ เพชรวงษ์

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

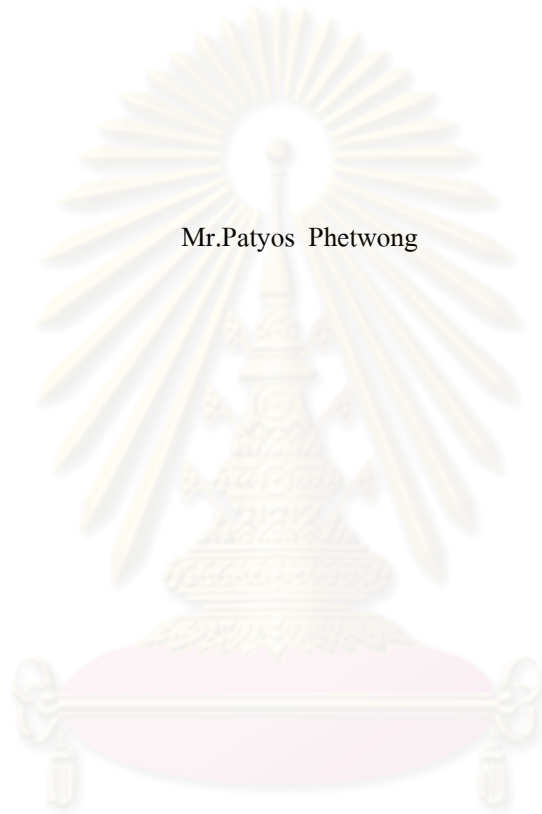
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

OPINION TOWARD VOCATIONAL DIPLOMA
CURRICULUM OF TOURISM INDUSTRY PROGRAM

Mr.Patyos Phetwong

A Thesis Submitted in Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

Faculty of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

โดย

นายพัลลศ เพชรวงษ์

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย

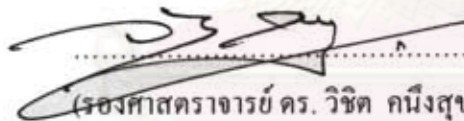
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

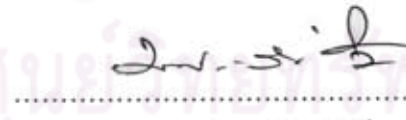
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณิงสุขเกษม)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณิงสุขเกษม)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ ทวีพรปฐมกุล)

กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์)

พดยศ เพชรวงษ์ : ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (OPINION TOWARD VOCATIONAL
 DIPLOMA CURRICULUM OF TOURISM INDUSTRY PROGRAM)
 อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 130 หน้า

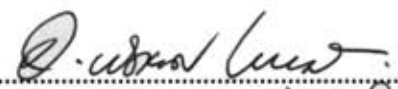
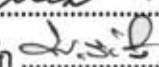
วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีการศึกษา 2553 ของสถาบันการอาชีวศึกษาของรัฐบาลและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 331 คน และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา 2552 จำนวน 100 คน รวมทั้งหมด 431 คน โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผู้ประกอบการใช้การสัมภาษณ์ จำนวน 10 คน นำข้อมูลมาเรียบเรียงแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ และเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงหลักสูตร

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 20 ปี ศึกษาในสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ร้อยละ 56.19 มีความคิดเห็นต่อมาตรฐานวิชาชีพมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$) ส่วนโครงสร้างหลักสูตรมีความคิดเห็นเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.98$) และความต้องการต่อการศึกษาของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25$)

สำหรับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 22 ปี มีความคิดเห็นต่อมาตรฐานวิชาชีพมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.17$) ส่วนโครงสร้างหลักสูตรมีความคิดเห็นเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.09$) และความต้องการต่อการศึกษาของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.30$)

ผลการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการได้ให้ความสำคัญในเรื่องการรักในการบริการ และความซื่อสัตย์ รองลงมาคือ เรื่องความรู้เบื้องต้นในการประกอบวิชาชีพการเป็นผู้นำ รวมถึงระเบียบวินัย การปรับตัวในสังคม และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการทำงาน

ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ความคิดเห็นข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร ด้านโครงสร้างหลักสูตรคือ กำหนดหน่วยกิตให้ทุกรายวิชาเป็น 2 หน่วยกิตขึ้นไป โดยเน้นการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ ปรับรายวิชาให้สอดคล้องกับระดับอุดมศึกษา และด้านมาตรฐานวิชาชีพคือ เน้นการเรียนภาคปฏิบัติ นำเทคโนโลยีมาจัดในการเรียนการสอน เพิ่มการศึกษาแบบทวิภาคี และเปิดหลักสูตรระยะสั้น

สาขาวิชา ..วิทยาศาสตร์การกีฬา.....ลายมือชื่อนิติ.....
 ปีการศึกษา...2553.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5278815739 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS : OPINION / COURSE / TOURISM INDUSTRY / VOCATIONAL
DIPLOMA CURRICULUM

PATYOS PHETWONG : OPINION TOWARD VOCATIONAL DIPLOMA
CURRICULUM OF TOURISM INDUSTRY PROGRAM . ADVISOR : ASSOC.
PROF. TEPPRASIT GULTHAWATVICHAI, 130 pp.

The purpose of this research was to propose development opinion in tourism vocational diploma curriculum. Samples were 331 students, who studied in vocational diploma curriculum of tourism in the academic year of 2010, both private and public vocational education in Bangkok, and 100 former students in the academic of year 2009, total of 431 people. The research tool was questionnaire. Data were collected from survey and analyzed by frequency, percentage, mean and standard deviation. Data from interviewing 10 entrepreneurs was collected and summarized then examined by the expert to propose guideline for developing vocational diploma curriculum.

The results were found that the majority of the students were female, 20 years old, accounted for 56.19 percents and studied in tourism management. Their opinion towarded the professional standard and the curriculum structure was rated in the high level ($\bar{X} = 4.16$ and $\bar{X} = 3.98$) but need in continuing education was rated in the highest level ($\bar{X} = 4.25$). For the former students, the majority were female with the average age of 22 years old. Their opinion towarded the professional standard and the curriculum structure was rated in the high level ($\bar{X} = 4.17$ and $\bar{X} = 4.09$) but need in continuing education was rated in the highest level ($\bar{X} = 4.30$)

Interview results found that the most important factors were service mind and honesty. Next important factors were fundamental knowledge in profession, leadership, discipline, social adjustment and relationship in work place.

In conclusion, vocational diploma curriculum development guideline was to emphasize learning by practice, learning in English, technology application, subject adjustment in conform with the higher education level and accepted by the related organizations. In addition, every subject must be at least 2 credit hours. Short training course and seminar should be provided to teachers by emphasizing teaching technique and research.

Field of Study : Sports Science

Academic Year : 2010

Student's Signature

Advisor's Signature

Patyos Phetwong
Assoc. Prof. Tepprasit Gulthawatvichai

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัยอาจารย์ที่ปรึกษา ที่ให้คำปรึกษาตรวจสอบการค้นคว้าวิจัยโดยตลอด จนวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. วิจิต คณิงสุขเกษม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ ทวีพรปฐมกุล รองศาสตราจารย์ ดร. วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์ ที่ให้คำปรึกษาคำแนะนำเกี่ยวกับการค้นคว้าวิจัย ตลอดจนท่านได้ให้เกียรติเป็นประธาน และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จอมขวัญ สุวรรณรักษ์ อาจารย์ ดร. สิทธิกร สุมาลี อาจารย์ ดร. พิชราพร รัตนวโรภาส อาจารย์เบญจภรณ์ คุณะรังษี และอาจารย์ปัญญาพร เอื้อประสิทธิ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการสถานศึกษาทั้ง 10 สถาบัน ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว โรงแรมที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลต่างๆ และช่วยเหลือในการแจกแบบสอบถามโดยเฉพาะนักศึกษาทุกคนที่เสียสละเวลาร่วมทำแบบสอบถาม

ขอกราบขอบพระคุณ พระครูบรรพตมณีรักษ์ บิดา มารดา ที่ให้ทั้งชีวิต จิตใจ ใจให้การสนับสนุนทั้งกำลังใจและกำลังทรัพย์ และขอขอบพระคุณทุกคนในตระกูลเพชรวงษ์ ตลอดจนญาติพี่น้อง หัวหน้างาน เพื่อนร่วมงาน เพื่อนทุกคน และนาวาอากาศตรีสายัญญ์ กำลังหาญ รวมถึงรุ่นพี่ที่จบการศึกษาไปแล้ว ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมเรียนทุกคนที่คอยให้ข้อมูลข่าวสาร ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน จนถึงทุกวันนี้

และขอขอบคุณ สำหรับทุกกำลังใจที่ก่อให้เกิดผลกำลังใจ ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขออุทิศเพื่อบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ผู้มีพระคุณ รวมถึงนายลัคนาทิน กมลศุภจินดาเพื่อนร่วมเรียนที่ล่วงลับไประหว่างการศึกษาในครั้งนี้ และผู้ที่มีความปรารถนาดีต่อผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมา และความเป็นมาของปัญหา.....	1
ขอบเขตการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร.....	7
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช 2546 กระทรวงศึกษาธิการ.....	16
พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542.....	24
แนวโน้มการพัฒนาหลักสูตร.....	30
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3. วิธีการดำเนินการวิจัย.....	38
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	39
ขั้นตอนการวิจัย.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
การวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอข้อเสนอ.....	41
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	44
มาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว.....	46
ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภท	

บทที่	หน้า
วิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.....	57
ความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว.....	60
การสัมภาษณ์ความต้องการของผู้ประกอบการ.....	65
ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	65
5. สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	67
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผลการวิจัย.....	76
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	85
ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	85
ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัยครั้งต่อไป.....	85
รายการอ้างอิง.....	87
ภาคผนวก.....	92
ภาคผนวก ก. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	93
ภาคผนวก ข. จดหมายขออนุญาตเก็บข้อมูลการวิจัย.....	102
ภาคผนวก ค. การถอดเทปการสัมภาษณ์.....	118
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	130

สารบัญญัตินำ

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละนักรัษาาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553จำแนกตามเพศ	44
2	จำนวนและร้อยละนักรัษาาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	45
3	จำนวนและร้อยละนักรัษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชันปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามเพศ	45
4	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	46
5	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการสื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ	47
6	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการจัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ	48
7	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี	49
8	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการจัดควบคุม และคุณภาพ ..	50
9	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานแสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ โรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว	51
10	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานมีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการทำงานด้าน โรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว	52
11	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้าน การ โรงแรม และบริการ	53
12	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานปฏิบัติงานด้านการโรงแรมและบริการ	54
13	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์	55
14	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร	56

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
15	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อ โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาสามัญ	57
16	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อ โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาชีพ	58
17	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อ โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทุกหมวด ...	59
18	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	60
19	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการที่ทันสมัย.....	61
20	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการบุคลากรในการสอนที่มีความชำนาญเฉพาะทาง	62
21	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการศึกษาต่อ และการรองรับการศึกษา	63
22	ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ	64

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการพัฒนาบุคลากรของชาติและเป็นพื้นฐานของการพัฒนาส่วนอื่นๆ ด้วย เพราะไม่ว่าจะทำการพัฒนาส่วนใดต้องเริ่มมาจากการพัฒนาคนเสียก่อน ซึ่งการพัฒนาคนสามารถทำได้ในหลาย ๆ รูปแบบ สิ่งที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาคนคือการศึกษา ดังนั้นการพัฒนาประเทศต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการพัฒนาคน โดยต้องคำนึงถึงการศึกษาเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและตลอดเวลาในทุกด้านทั้งด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม และ การเมือง สถาบันการศึกษาจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรรวมทั้งกระบวนการเรียนการสอนในสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันและรองรับสถานการณ์และความต้องการของประชาคมโลกที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งหลักสูตรที่ดีควรสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล แผนพัฒนาประเทศ ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงานและสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

สำหรับการศึกษาในประเทศไทย หากดูจากสภาพที่เกิดขึ้นในสังคมหลายฝ่ายกำลังเข้าใจเป็นไปในแนวทางเดียวกันว่าการศึกษาของไทยกำลังมีปัญหา ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจจากสังคม ซึ่งมีการทำวิจัยออกมาหลาย ๆ ครั้งที่สะท้อนถึงความล้มเหลวของการศึกษาในบ้านเรา และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนไทยเปรียบเสมือนสายพานความป่วยไข้ทางสังคมที่สะท้อนถึงปรากฏการณ์ความอ่อนแอของทุกภาคส่วน ทั้งสถาบันครอบครัว พื้นที่อบายมุขขาดการควบคุม อันเป็นเหตุของปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาต่างๆ ทั้งเที่ยวกลางคืน ดื่มสุรา สูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อันจะนำไปสู่ผลกระทบกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามมาอย่างมากมาย แต่อีกหนึ่งปัญหาที่ขาดการตระหนักถึงสำหรับปัญหาความล้มเหลวทางการศึกษาของเยาวชนไทยนั้น คือความไม่สอดคล้องกันของหลักสูตรที่ทำการสอนซึ่งถือเป็นอีกปัญหาสำคัญของการศึกษาไทยที่จะต้องได้รับการปรับปรุงและแก้ไขให้เหมาะสม

โดยในปัจจุบันการศึกษาได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันกับโลกในยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งภาครัฐและเอกชนจึงให้ความสำคัญในการเรียนการสอน รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลข่าวสาร ในการด้านการศึกษา จึงทำให้ผู้ที่สนใจศึกษามีโอกาสตัดสินใจเลือกวางแผนในการศึกษาได้มากขึ้น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) กรมอาชีวศึกษา (เดิม) ในปี พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างทำให้ กรมอาชีวศึกษา เปลี่ยนสถานะเป็น "สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา" ทำการเปิดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาต่ำกว่า

ปริญญาตรี คือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) โดยการเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้มีศักยภาพเพิ่มมากขึ้นเพื่อเพิ่มทักษะ การเรียนรู้ให้บรรลุจุดหมายของมาตรฐานหลักสูตร ดังประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงอนุมัติกรอบมาตรฐาน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เมื่อปี พ.ศ. 2551 และหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ทำปรับปรุงครั้งสุดท้าย เมื่อ ปี พ.ศ. 2546 โดยมีเนื้อหา สาระในการให้ความรู้ความเข้าใจและทักษะ พื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ตลอดจนสร้างเจตคติที่ดีต่อ อาชีพ คุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย ความคิดสร้างสรรค์ ความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์ สุจริต รวมทั้งการพัฒนาตนเองตามความต้องการของตลาดแรงงาน และความสำนึกในจรรยาบรรณของวิชาชีพของตนเอง

เนื่องด้วยหลักสูตรเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 ต้องการให้มีการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษา เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงเปิดโอกาสให้สถาบันอาชีวศึกษาและสถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตรได้เอง โดยยึดกรอบมาตรฐานหลักสูตรอาชีวศึกษาที่กำหนดและเพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการอาชีวศึกษาในรูปแบบอาศัยเร่งจับจากผู้ใช้ หลักสูตรที่จะพัฒนาจะต้องเป็นหลักฐานสมรรถนะ “Competency Based Curriculum” ซึ่งนำสมรรถนะที่ผู้ประกอบอาชีพปฏิบัติจริงในงานอาชีพจากมาตรฐานวิชาชีพหรือมาตรฐานอาชีพหรือมาตรฐานสมรรถนะมาพัฒนาเป็นหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้ฝึกมีสมรรถนะวิชาชีพ ที่ตรงกับสมรรถนะอาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ทันที นอกจากนั้นจะเพิ่มสมรรถนะวิชาชีพทั่วไปเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต และสมรรถนะหลักเพื่อเป็นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับวิชาชีพ ในด้านการสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การแก้ปัญหาพื้นฐาน การวิจัยเบื้องต้น พร้อมทั้งจะประกอบอาชีพได้ทันที เมื่อจบการศึกษา ซึ่งเป็นการเพิ่มศักยภาพให้มีคุณภาพสูงขึ้น

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 เน้นความสำคัญของการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ ดังกล่าว โดยได้กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้ 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาแบบทวิภาคี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ซึ่งมีภาระหน้าที่ในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ เพื่อพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเพื่อยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้นและสอดคล้องกับความ

ต้องการของตลาดแรงงาน จึงได้กำหนดนโยบายยกระดับทักษะฝีมือและเตรียมความพร้อมแก่กลุ่มเป้าหมายให้มีสมรรถนะที่ได้มาตรฐานสากล สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและการผลิตสินค้าและบริการที่มีการแข่งขันทั้งด้านคุณภาพ ปริมาณและเวลาการผลิต ภายใต้ความร่วมมือกันระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการซึ่งเป็นหน่วยงานที่ใช้ผลผลิตของอาชีวศึกษา เพื่อผลิตกำลังคนตามความต้องการของตลาดแรงงาน นำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากล และภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาและฝึกอบรมให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติ และมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้

สำหรับนักศึกษาในระดับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงนั้น เมื่อจบการศึกษาแล้วจะมีความต้องการออกเป็น 2 ส่วนคือ นักศึกษาที่ต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และนักศึกษาที่ต้องการนำความรู้ที่ได้มาประกอบอาชีพ แต่ปรากฏว่านักศึกษาทั้ง 2 ประเภทที่กล่าวมานั้นได้รับปัญหาที่เกิดหลักสูตรการศึกษาทั้งสิ้น โดยนักศึกษาที่ต้องการจะเทียบโอนเพื่อการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยนั้น ไม่สามารถนำผลการเรียนไปเทียบโอนได้ เนื่องจากหลักสูตรวิชาต่างๆในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงนั้นไม่ต่อเนื่องกับรายวิชาที่มหาวิทยาลัย จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาเหล่านั้นต้องทำการเริ่มเรียนใหม่ในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นการเสียเวลาและโอกาสทางการศึกษา ทำให้นักศึกษาจำนวนหนึ่งตัดสินใจที่จะไม่ศึกษาต่อ และนักศึกษาที่ประสงค์จะทำงานในสายอาชีพที่ได้เรียนมาก็พบปัญหาด้วยเช่นกัน คือปัญหาการรับเข้าทำงานขององค์กรทางกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ที่ต้องการนักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถทางสายอาชีพ ที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีจากทางสถาบัน แต่จากรายวิชาในหลักสูตรหลายๆรายวิชานั้น ไม่ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการ จึงทำให้นักเรียนบางส่วนนั้นไม่ได้รับเข้าทำงาน

ซึ่งจะเห็นได้ว่าในตลาดแรงงานปัจจุบันมีความต้องการแรงงานในด้านอุตสาหกรรมบริการจำนวน 15.4 ล้านคน (กระทรวงแรงงาน: แนวโน้มตลาดแรงงานปี 2553-2557) ซึ่งมีความต้องการอย่างต่อเนื่อง โดยภาคบริการมีแนวโน้มเติบโตมากกว่าภาคอุตสาหกรรมอื่นๆ หากพิจารณาจากภาพรวมพบว่าประเภทกิจการที่คาดว่าจะมีความต้องการแรงงานมากในปี 2553-2557 ใน 3 อันดับแรกคือ กิจการด้านการเกษตร การขายปลีก กิจการ โรงแรมและการท่องเที่ยว (กระทรวงแรงงาน, 2552) ซึ่งในธุรกิจดังกล่าวต้องอาศัยบุคลากรที่เป็นฝ่ายปฏิบัติมากกว่าฝ่ายบริหารจัดการ จึงทำให้ตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตต้องการบุคลากรที่มีทักษะ ความชำนาญเฉพาะทางเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของการประกอบธุรกิจ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยผลการวิจัยจะนำไปเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและเสนอแนวทางพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนของนักศึกษาและสถาน

ประกอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งบุคลากรทางการบริการที่มีคุณภาพ อันจะส่งผลดีต่อธุรกิจการท่องเที่ยวของ ประเทศ ซึ่งเป็นธุรกิจสำคัญที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตในการวิจัย มีดังนี้

ขอบเขตพื้นที่ กำหนดพื้นที่ในการวิจัยที่สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เฉพาะสาขาวิชาการโรงแรมและบริการและ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวเท่านั้น ของสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐบาลและ เอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 10 แห่ง และสถานประกอบการในกรุงเทพมหานคร ที่ให้นักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมและบริการและ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวฝึกงาน

ขอบเขตเนื้อหา กำหนดเนื้อหาในการวิจัยในการวัดเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 และความต้องการของผู้ประกอบในการรับบุคลากรในการเข้าทำงาน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อผลิตบุคลากรให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

คำจำกัดความของการวิจัย

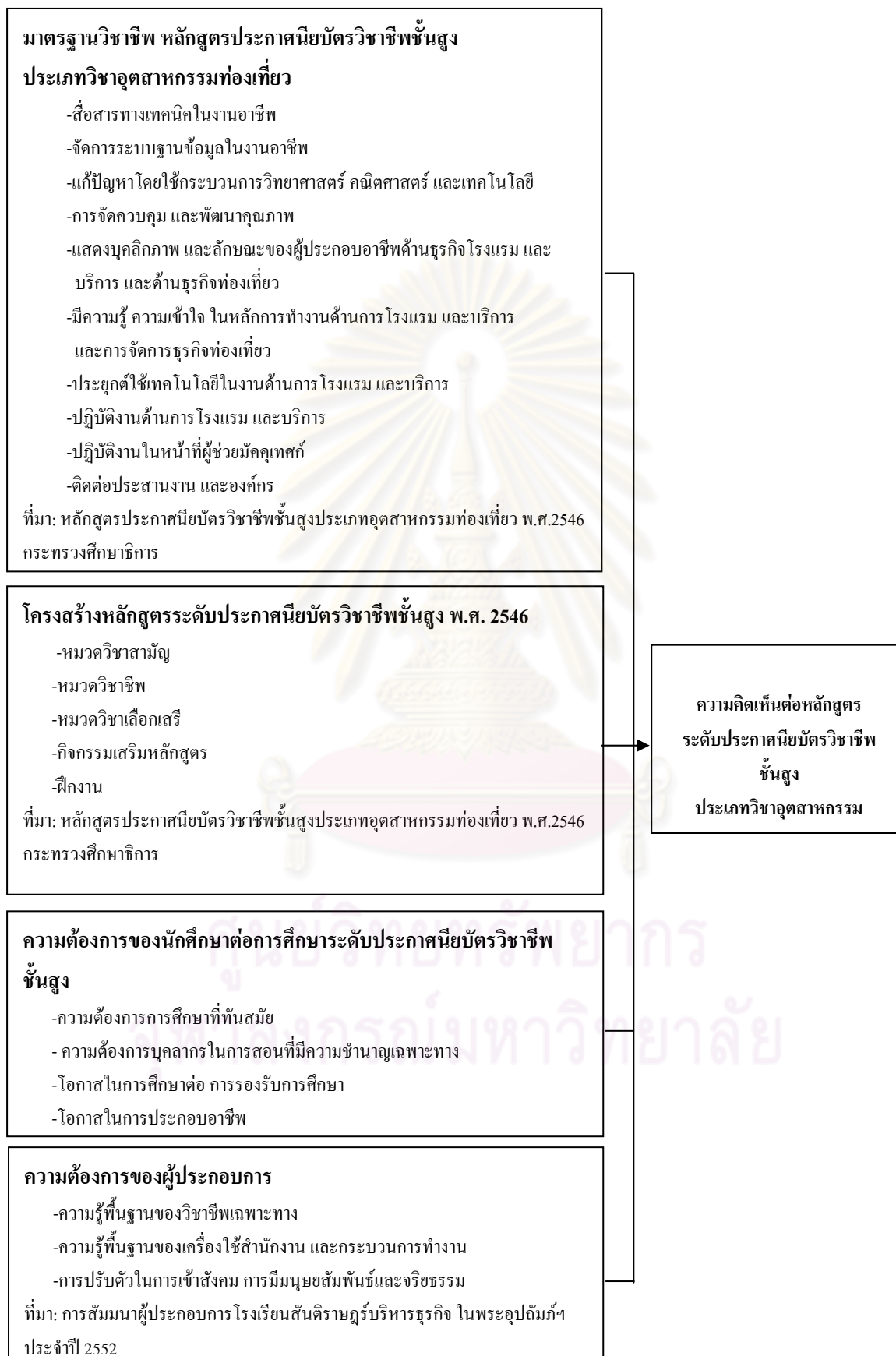
ความคิดเห็น หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อความเหมาะสมและความต้องการต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านมาตรฐานวิชาชีพ และโครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตร และการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พ.ศ. 2546

ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง สาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว และสาขาการโรงแรมและการบริการ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) หมายถึง ระดับการศึกษาที่สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี(หลักสูตร 2 ปี)รับผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตร(ปวช.) หรือเทียบเท่า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทราบความต้องการของตลาดแรงงานเพื่อสามารถพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ได้ในทิศทางที่ถูกต้อง
2. เป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎีตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งอ้างอิงต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางใน การศึกษาตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช 2546 กระทรวงศึกษาธิการ
3. แนวการจัดการศึกษาแห่งชาติ
4. การประเมินผลหลักสูตร
5. แนวโน้มการพัฒนาหลักสูตร
6. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

นักการศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตร ได้ให้ความหมายของคำว่าหลักสูตร หลายท่าน ดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2523) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ในสองระดับ คือ หลักสูตรในระดับชาติกับหลักสูตรในระดับโรงเรียน หลักสูตรในระดับชาติ หมายถึง โครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ ส่วนหลักสูตรในระดับโรงเรียน หมายถึง โครงการที่จะประมวลความรู้ และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะป็นภายใน หรือภายนอกโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) กล่าวว่า ความหมายของหลักสูตรที่มีผู้กล่าวถึง และใช้กันมากมี 5 ประการ คือ (ใช้ตัวย่อว่า “SOPEA” ซึ่งมาจากความหมายของหลักสูตร แต่ละลักษณะในภาษาอังกฤษ เพื่อต่อการจดจำ)

หลักสูตร คือ รายวิชา หรือเนื้อหาวิชาที่เรียน

(Curriculum as Subjects and Subjects Matter)

หลักสูตร คือ จุหมายที่ผู้เรียนพึงบรรลุ

(Curriculum as Objectives)

หลักสูตร คือ แผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ที่คาดหวังแก่นักเรียน

(Curriculum as Plans)

หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทั้งปวงของผู้เรียนที่จัดโดยโรงเรียน

(Curriculum as Learner's Experiences)

หลักสูตร คือ กิจกรรมทางการศึกษาที่จัดให้กับผู้เรียน

(Curriculum as Educational Activities)

ชูศรี สุวรรณโชติ (2544) กล่าวว่า หลักสูตร คือ ประมวลประสบการณ์ทุกชนิดที่ครูสร้างสรรค์ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุข และเจริญอกงาม

สำลี รักสุทธี (2544) กล่าวว่า หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ หรือกิจกรรมที่จัดให้แก่ผู้เรียนทั้งใน และนอกห้องเรียน อันจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด เจตคติ และการปฏิบัติในทางที่พึงประสงค์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2545) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนรู้ซึ่งกำหนดไว้อย่างเป็นทางการเพื่อให้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ และพัฒนาการในทุกด้านตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาทั้งที่เป็นการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาในรูปแบบอื่น ๆ และหมายรวมถึงหลักสูตรซ่อนเร้น หรือแฝงเร้น (Hidden Curriculum) ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ด้วย

กู๊ด (Good, Cater V. 1973) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้จบชั้น หรือประกาศนียบัตรในหมวดวิชา หรือสาขาวิชาใด วิชาหนึ่ง เช่น หลักสูตรสังคมศึกษา หลักสูตรพลานามัย เป็นต้น
2. โปรแกรมการศึกษาที่โรงเรียนกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนเพื่อรับประกาศนียบัตรต่าง ๆ
3. กลุ่มของวิชา และประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียน

ทาบ (Taba, 1962) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียน และครูผู้สอนจัดขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามลักษณะที่ต้องการ และให้ถึงจุดหมาย

กล่าวโดยสรุป หลักสูตร หมายถึง ประมวลประสบการณ์ และกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นทั้งใน และนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความเจริญอกงามมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนา

ความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญ และเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาในทุกระดับ ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรเป็นตัวกำหนดทิศทางในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการด้านสังคม เศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และการพัฒนาประเทศด้านอื่น ๆ สามารถทำให้ทราบได้ว่า การจัดการศึกษาของประเทศนั้นหนักไปในทิศทางใด

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวว่า หากจะเปรียบเทียบความมุ่งหมายทางการศึกษาเป็นผลที่มุ่งหวังแล้ว หลักสูตรก็เปรียบได้กับวิธีที่จะนำความมุ่งหมายดังกล่าวไปสู่ผลสำเร็จ

สันต์ ธรรมบำรุง (2525) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตร สรุปได้ว่า

1. หลักสูตรเป็นแผนปฏิบัติงาน หรือเครื่องชี้แนวทางปฏิบัติของครู เพราะหลักสูตรจะกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน และการประเมินผลไว้เป็นแนวทาง
2. หลักสูตรเป็นข้อกำหนดแผนการเรียน การสอน อันเป็นส่วนรวมของประเทศเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ
3. หลักสูตร เป็นเอกสารของทางราชการ เป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำการเกี่ยวข้องกับการศึกษาปฏิบัติตาม
4. หลักสูตรเป็นเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาเพื่อควบคุมการเรียน การสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่าง ๆ และยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการจัดสรรงบประมาณบุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ ของการศึกษาของรัฐให้แก่สถานศึกษาด้วย
5. หลักสูตรเป็นแผนการดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษา ที่จะอำนวยความสะดวก และควบคุมดูแลติดตามผลให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลด้วย
6. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความเจริญอกงาม และพัฒนาการของเด็กตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
7. หลักสูตรจะกำหนดลักษณะ และรูปร่างของสังคมในอนาคตได้ว่าจะเป็นไปในรูปใด
8. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางให้ความรู้ ทักษะ ความสามารถ ความประพฤติที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม อันเป็นการพัฒนากำลังที่จะนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติอย่างได้ผล
9. หลักสูตรจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเจริญของประเทศเพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน ประเทศใดจัดการศึกษาโดยมีหลักสูตรที่เหมาะสมทันสมัย มีประสิทธิภาพทันต่อเหตุการณ์ และการเปลี่ยนแปลงย่อมได้กำลังคนที่มีประสิทธิภาพสูง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2545) ได้สรุปความสำคัญของหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นแผน และแนวทางในการจัดการศึกษาให้บรรลุสำเร็จตามนโยบายเป้าหมาย และความคาดหวังของรัฐ

2. หลักสูตรเป็นตัวกำหนดความมุ่งหมายขอบข่ายเนื้อหา แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การประเมินผล และแหล่งทรัพยากรสำหรับการจัดการศึกษาของผู้บริการ และครู

3. หลักสูตรเป็นเครื่องมือในการควบคุมมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา และคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตามนโยบาย และแผนพัฒนาการศึกษา และสอดคล้องกับความต้องการ และท้องถิ่น

4. หลักสูตรเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงาม และพัฒนาการทุกด้านของผู้เรียน ให้สอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

5. หลักสูตรเป็นทิศทางในการจัดสรร และบริหารทรัพยากรเพื่อการศึกษาในด้านกำลังคน การพัฒนาบุคลากร การจัดสรรงบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุครุภัณฑ์ และเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการจัดการศึกษา

6. หลักสูตรเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ จุดมุ่งหมายปลายทาง หรือลักษณะของผู้เรียนซึ่งเป็นผลผลิตของการศึกษาว่า ผู้เรียนควรเรียนรู้อะไร มีทักษะอะไรบ้าง และมีบุคลิกภาพท่าที ตลอดจนเจตคติอย่างไร

โดยสรุปแล้วกล่าวได้ว่า หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรจะเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางของการจัดการศึกษา

องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตร หมายถึง การจัดระบบโครงสร้างภายในของหลักสูตรว่ามี ส่วนประกอบที่สำคัญอะไรบ้าง การพิจารณาองค์ประกอบของหลักสูตรจะมีหลายรูปแบบ หลายของเขต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแนวคิดของนักการศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรแต่ละท่าน ดังเช่น

ซำรง บัวศรี (2523) กล่าวว่าหลักสูตรมีองค์ประกอบที่สำคัญ และขาดไม่ได้อย่างน้อย 6 อย่าง คือ

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims)
2. จุดประสงค์ของการเรียน การสอน (Instructional Objective)
3. เนื้อหาสาระ และประสบการณ์ (Content and Experiences)
4. ยุทธศาสตร์การเรียน การสอน (Instructional Strategies)
5. วัสดุ อุปกรณ์ และสื่อการเรียน การสอน (Instructional Media and Material)
6. การประเมินผล (Evaluation)

สังัด อุทรานันท์ (2528) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีควรจะกล่าวถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เหตุผล และความจำเป็นของหลักสูตร
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
3. เนื้อหาสาระ และประสบการณ์
4. การเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียน การสอน

5. การเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียน การสอน

6. การประเมินผล

คำลี รักสุทธี (2544) กล่าวว่า หลักสูตรโดยส่วนรวมจะมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง แนวการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนรวมทั้งแผนดำเนินการเกี่ยวกับกระบวนการใช้หลักสูตรด้านอื่น ๆ ของกลุ่มวิชา รายวิชาต่าง ๆ

2. ระเบียบการวัดผล และประเมินผลการเรียนรู้ และคู่มือการประเมินผลการเรียนในแต่ละระดับ

3. สื่อการเรียน การสอน ที่ปรากฏในรูปของหนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ และสื่อในลักษณะอื่น ๆ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2547) กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตร มีดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย

2. เนื้อหาสาระในหลักสูตร

3. การเรียน การสอน

4. การวัด และการประเมินผลหลักสูตร

5. การผลิต และการใช้สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ

ทาบ (Taba, 1962) กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตร มี 4 ประการ คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา

2. เนื้อหา และจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา

3. กระบวนการเรียน การสอน

4. โครงการประเมินผลการสอนตามหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตรนับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนา และไปสู่จุดหมายเดียวกัน และจากแนวคิดของนักการศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรหลาย ๆ ท่าน พอสรุปองค์ประกอบของหลักสูตรได้ว่า ควรจะมีอย่างน้อย 5 องค์ประกอบ คือ

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2. เนื้อหาสาระในหลักสูตร

3. การจัดการเรียน การสอน

4. การผลิต และการใช้สื่ออุปกรณ์

5. การวัด และการประเมินผลหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตร

นักการศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ หลายความหมาย ดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรว่า การพัฒนาหลักสูตรต้องประกอบไปด้วยกิจกรรมหลัก 5 ประการ ดังนี้

1. การกำหนดความมุ่งหมายของหลักสูตร
2. การเลือก การจัดเนื้อหาวิชา และประสบการณ์
3. การนำเอาหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผลหลักสูตร
5. การปรับปรุงหลักสูตร

สังัด อุทรานันท์ (2528) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ 2 ความหมาย คือ

1. การปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่ หรือใช้อยู่ให้ดียิ่งขึ้น
2. การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่ใช่หลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐาน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2547) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรมีความหมายเป็น 2 นัย ดังนี้

1. นัยที่ 1 นี้ หมายถึง ยังไม่มีหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งเกิดขึ้น และมีผู้สร้างหลักสูตรใหม่ขึ้นมา และนำหลักสูตรนั้นไปใช้
2. นัยที่ 2 นี้ หมายถึง มีหลักสูตรอยู่แล้วแต่เมื่อนำหลักสูตรไปใช้แล้วต้องการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้หลักสูตรนั้นดียิ่งขึ้น

ทาบา (Taba, 1962) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรจะมีกระบวนการต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่ การศึกษา และวิเคราะห์ความต้องการ หรือความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาหลักสูตร การกำหนดวัตถุประสงค์ การเลือกเนื้อหาวิชา การกำหนดอัตราเวลาเรียน การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินผล

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาหลักสูตร คือ กระบวนการต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดหลักสูตรขึ้นมา หรือเมื่อมีหลักสูตรอยู่แล้วก็มีการพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

การนำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่จะนำหลักสูตรไปสู่การจัดการเรียน การสอน ในโรงเรียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษา แม้ตัวหลักสูตรจะดีเลิศเพียงใด ถ้าหากการใช้หลักสูตรขาดความเข้าใจอย่างแท้จริง และไม่พร้อมที่จะพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้อาจจะประสบความสำเร็จได้ยาก การนำหลักสูตรไปใช้จึงเป็นอีกขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญซึ่งจะต้องได้รับการเตรียมการตลอดจนการวางแผนอย่างรอบคอบ และรัดกุม เพื่อให้หลักสูตรที่นำไปใช้นั้นเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525) ได้กล่าวว่า ผู้ที่มีบทบาทในการใช้หลักสูตรคือครูใหญ่ และครูประจำชั้น ซึ่งมีการวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. การเตรียมวางแผนงานเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ ครูใหญ่ และคณะกรรมการโรงเรียนจะต้องศึกษา และวิเคราะห์หลักสูตรว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่แท้จริงคืออะไร มีความสอดคล้องกับความ

ต้องการ และความสนใจของผู้เรียน และชุมชนอย่างไร โรงเรียนมีการเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในเรื่อง การวางแผน และนโยบาย การเตรียมบุคลากร การจัดสรรงบประมาณ และการจัดหาวัสดุประกอบหลักสูตรรวมทั้งแหล่งข้อมูลต่าง ๆ

2. การเตรียมการจัดอบรมครู เพื่อใช้หลักสูตรใหม่ มีจุดมุ่งหมายที่เกิดประโยชน์ต่อการใช้หลักสูตรของครูอย่างแท้จริง ควรมีการอบรมในรูปการประชุมเชิงปฏิบัติการ ให้ทุกคนได้วิเคราะห์ถึงปัญหาของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ในห้องเรียน กำหนดการสอน และจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยครูใหญ่ต้องนิเทศ และบริการครูอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร งบประมาณ หรือบริการด้านวิชาการอื่น จะช่วยให้ขวัญ และกำลังใจของครูผู้ใช้หลักสูตรดีขึ้น

3. การจัดครูเข้าสอนเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ครูมีบทบาทอย่างมากต่อการเรียนรู้ของเด็ก และหลักสูตรจะบรรลุจุดหมาย หรือไม่อยู่ที่ครูเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นครูต้องมีการเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อเหตุการณ์ในสังคมอยู่เสมอ เพื่อจัดประสบการณ์เรียนของเด็กให้สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้

4. การจัดตารางสอน เป็นการบริหาร และบริการหลักสูตรให้ดำเนินการสอนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถของผู้เรียน และเวลาเรียนในแต่ละภาคการศึกษา เพื่อช่วยในการส่งเสริม และพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียน ได้แก่ การทำโครงการสอนแผนการสอน พัฒนาคู่มือครู แบบเรียน และสื่อการสอน

6. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ให้กับผู้ปกครอง คณะกรรมการการศึกษาของโรงเรียน และประชาชนในชุมชน เพื่อให้ทราบว่า การใช้หลักสูตรใหม่นั้น ลูกหลานของเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรในการเรียนรู้ เจตคติ ค่านิยม และความสามารถในการแก้ปัญหา

7. การจัดสภาพแวดล้อม และการเลือกสรร โครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตรถ้าได้เลือกสรรอย่างดี และก่อประโยชน์อย่างมากต่อครู และผู้เรียน อันได้แก่ สภาพแวดล้อม และกิจกรรมภายนอกห้องเรียน เช่น การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ การเชิญอนามัยโรงเรียนเข้ามาช่วยเหลือด้านสุขภาพอนามัยของเด็ก การจัดบริการอาหารกลางวัน เป็นต้น การบริการด้านวิชาการแก่ครูเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้สิ่งแวดล้อมทางวิชาการที่ให้ประโยชน์ อาจจัดทำได้หลายรูปแบบ เช่น การส่งไปศึกษาอบรมระยะสั้น ในเรื่องที่กำลังปฏิบัติอยู่เพื่อเสริมความเข้าใจให้มีทัศนคติอันกว้างขึ้น การไปร่วมประชุมสัมมนา การไปศึกษาดูงานโรงเรียน และการเชิญวิทยากรมาสาธิต ฝึกปฏิบัติ หรือบรรยายในหัวข้อที่ครูต้องการ

8. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตร และการปรับปรุงหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญ และต้องกระทำเป็นขั้นตอน ถ้าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน การประเมินผลเพื่อปรับปรุงก็จะทำได้ง่าย และตรงจุด ว่าการปรับปรุงควรจะเริ่มที่จุดใดบ้าง วิธีการที่จะทำนั้นจะอย่างไร และการประเมินผลหลักสูตรควรจะคำนึงถึงการประเมินผลทั้งในระยะสั้น และระยะยาวด้วย

ขอบข่ายการนำหลักสูตรไปใช้

สังัด อุทรานันท์ (2528) ได้กล่าวว่า ระบบการใช้หลักสูตรจะประกอบด้วย 3 ลักษณะ คือ

1. งานบริหาร และบริการหลักสูตร หมายถึง การดำเนินงานในเรื่องการเตรียมบุคลากรก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้ โดยจัดให้มีการให้ความรู้ หรือชี้แจงให้ผู้ที่จะใช้หลักสูตรเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้าง แนวทางจัดกิจกรรมการเรียน การสอน และการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรที่ได้จัดทำขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นการเตรียมในเรื่องการจัดครูเข้าสอน ตามหลักสูตรการบริหาร และบริการ วัสดุหลักสูตรอันได้แก่ เอกสารหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนทุกชนิดที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ความสะดวก และช่วยเหลือครูให้สามารถใช้หลักสูตรได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งการจัดบริการหลักสูตรภายใน โรงเรียน ได้แก่ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การบริการห้องสอนวิชาเฉพาะ บริการเกี่ยวกับห้องสมุด สื่อการเรียนการสอน บริการเกี่ยวกับเครื่องมือวัดผล และประเมินผล บริการแนะแนว เป็นต้น

2. งานดำเนินการเรียน การสอนตามหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมซึ่งเริ่มต้นแต่การปรับปรุงหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น การจัดทำแผนการสอน ซึ่งเป็นการขยายรายละเอียดของหลักสูตรไปสู่ภาพปฏิบัติ จนถึงขึ้นการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน การวัด และประเมินผล

3. งานสนับสนุน และส่งเสริมการใช้หลักสูตร ได้แก่ การนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตร เพื่อติดตามผลการใช้หลักสูตรในโรงเรียนว่าได้ดำเนินการด้วยความถูกต้อง หรือมีปัญหาใดเกิดขึ้นหรือไม่มาก มีปัญหาก็จะได้แก้ไขให้ลุล่วงไป นอกจากนี้อาจจะให้การสนับสนุน และส่งเสริมการใช้หลักสูตรด้วยการจัดตั้งศูนย์วิชาการ ซึ่งอาจทำในลักษณะของศูนย์ให้บริการ แนะนำช่วยเหลือ หรือจัดตั้งโรงเรียนตัวอย่าง หรือโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตร ซึ่งจะเป็นโรงเรียนที่สามารถดำเนินการใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพในลักษณะใดลักษณะหนึ่งซึ่งพอจะเป็นแบบอย่างให้แก่โรงเรียนอื่น ๆ ได้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) ได้กล่าวว่า ในการนำหลักสูตรไปใช้ในระดับท้องถิ่น หรือระดับโรงเรียนนั้น มีงานหลักที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร 2 งาน ดังนี้

1. งานบริหารหลักสูตร เป็นการบริหาร และดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ผู้บริหารจะเป็นแกนนำ โดยมีผู้ช่วยฝ่ายต่าง ๆ หัวหน้าหมวดวิชา ครู วิชาการ ครูผู้สอน และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เสริมการบริหารหลักสูตร เช่น กรรมการบริหารโรงเรียน กรรมการบริหารวิชาการ เป็นต้น มีกิจกรรมที่สำคัญ ดังนี้

1.1 การศึกษาวิเคราะห์ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตรต่าง ๆ

1.2 การเตรียมบุคลากรในโรงเรียน

1.3 การจัดครูเข้าสอน

1.4 การจัดตารางสอน

1.5 การจัดแผนการสอน

1.6 การจัดบริการวัสดุหลักสูตร และสื่อการเรียน การสอน

1.7 การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้ใช้หลักสูตร เช่น อาคารสถานที่ งบประมาณ การบริการห้องสมุด เป็นต้น

1.8 การนิเทศติดตาม และประเมินผลการใช้หลักสูตร

1.9 การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรแก่ผู้ปกครอง และชุมชน

2. งานสอน เป็นการนำหลักสูตรที่วางแผนไว้ไปสู่การสอน ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของครูผู้สอน ที่จะให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมตามที่ได้ระบุไว้ในหลักสูตร มีกิจกรรมที่สำคัญ ดังนี้

2.1 การทำความเข้าใจในหลักสูตรแม่บท และปรับหลักสูตร

2.2 การวางแผนการสอน

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.4 การพัฒนา และใช้สื่อการเรียน การสอน

2.5 การจัดสอนซ่อมเสริม

2.6 การวัด และประเมินผลการเรียนรู้

จากขอบข่ายการใช้หลักสูตรจะเห็นได้ว่าผู้บริหาร และครูมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการนำหลักสูตรไปใช้ ในขณะที่เดียวกันต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่จะทำให้การนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ 2 ประการ คือ การบริหารหลักสูตร และการสอนของครู

บทบาทของครูผู้สอนในการใช้หลักสูตร

สุมิตร คุณากร (2523) กล่าวว่า หัวใจของการนำเอาหลักสูตรไปใช้คือการสอน และบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในขั้นตอนนี้คือครู

สังัด อุทรานันท์ (2528) ได้กล่าวถึง ครูผู้สอน หรือบุคลากรอื่น ๆ ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพ คือ ครูต้องทำการศึกษาหลักสูตร เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองใช้อยู่อย่างชัดเจน ทำการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น ทำการสอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่ พยายามค้นหาวิธีการที่เหมาะสม หรือวิธีการที่มีประสิทธิภาพสำหรับการใช้หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้

กล่าวโดยสรุป ครูผู้สอนจะเป็นตัวจักรที่สำคัญอย่างยิ่งในการนำหลักสูตรไปใช้ เพราะเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง หลักสูตรจะประสบความสำเร็จไม่ได้ถ้าครูไม่เห็นความสำคัญและไม่เข้าใจหลักสูตรอย่างถ่องแท้ ดังนั้น ครูทุกคนจึงควรศึกษาบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตน

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช 2546 กระทรวงศึกษาธิการ

หลักการ

2.1 เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นหัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการ

2.2 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริงและ เข้าใจชีวิต

2.3 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการ และสามารถสะสมการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

จุดหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2. เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ

3. เพื่อให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

4. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพ รักงาน รักองค์กร สามารถทำงานเป็นหมู่คณะ ได้ดี และมีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ

5. เพื่อให้มีปัญหา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพ และการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง

6. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับการปฏิบัติในอาชีพนั้น ๆ

7. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

8. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

9. เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

การเรียนการสอน

1. การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลรวมกันได้ สามารถถ่ายโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้ และประสบการณ์ได้
2. การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียนเวลาเรียน
3. ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีก ตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์
4. การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที
5. เวลาเรียนตามปกติ สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าใน ประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด 2 ปี สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพต่างประเภทวิชา/สาขาวิชาที่กำหนด ประมาณ 3 ปี

หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต และไม่เกิน 100 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ ดังนี้

1. รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
2. รายวิชาที่ประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอนกำหนด 2 - 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40 - 60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
3. รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
4. การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต
5. การทำโครงการให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

1. หมวดวิชาสามัญ
 - 1.1 วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

- 1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ
2. หมวดวิชาชีพ
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน เป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเพณีวิชานั้นๆ
 - 2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้น ๆ
 - 2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้านในงานอาชีพตาม ความถนัดและความสนใจ

2.4 โครงการ

3. หมวดวิชาเลือกเสรี
4. ฝึกงาน
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตและรายวิชาของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามกำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ สถานศึกษาต้องกำหนดรหัสวิชา จำนวนคาบเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

โครงการ

1. สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 4 ไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง ให้มีค่า 4 หน่วยกิต
2. การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

ฝึกงาน

ให้สถานศึกษานำรายวิชาในหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการ อย่างน้อย 1 ภาคเรียน การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

การเข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนต้องมีพื้นฐานความรู้และคุณสมบัติ ดังนี้

1. พื้นฐานความรู้

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า หรือสำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้เข้าเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า และผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต่างประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพให้ครบ ตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา การเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ ให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในแต่ละสาขาวิชา

2. คุณสมบัติ

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยของตนเอง การสันตนาการ และการส่งเสริมการทำงานโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ในการทำประโยชน์ต่อชุมชน ทำนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน ลงมือปฏิบัติประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง

การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

1. ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา
2. ได้จำนวนหน่วยกิตครบตามโครงสร้างของหลักสูตรประเภทวิชาและสาขาวิชา
3. ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00
4. เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรและผ่านการประเมินตามที่กำหนด
5. ประเมินผ่านมาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชา

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

1. ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงและยกเลิกประเภทวิชาและสาขาวิชา ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546
2. ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงสาขางาน ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546
3. ให้สถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจพัฒนา เพิ่มเติมรายวิชา ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โดย ต้องรายงานให้ต้นสังกัดทราบ

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง และวิชาชีพการ โรงแรมและบริการให้เจริญก้าวหน้า
2. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านการให้บริการด้านการ โรงแรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถออกไปประกอบอาชีพด้านการบริการได้เป็นอย่างดี

4. เพื่อให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุง และพัฒนาตนเองตามความต้องการตลาด แรงงาน มีความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์สุจริต ความสำนึกในจรรยาบรรณและหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อบุคคลและสังคม

มาตรฐานวิชาชีพ

1. สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ
2. จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี
4. การจัด ควบคุม และพัฒนาคุณภาพ
5. แสดงบุคลิกภาพและลักษณะของผู้ประกอบอาชีพด้านธุรกิจ โรงแรมและบริการ
6. มีความรู้ความเข้าใจหลักการทำงานด้านการโรงแรมและบริการ
7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานด้านการโรงแรมและบริการ
8. ปฏิบัติงานด้านการโรงแรมและบริการ

หมายเหตุ การสอบมาตรฐานวิชาชีพในสาขางานจะสอบในข้อที่ 1-8 เหมือนกัน สำหรับวิชาเฉพาะจะสอบตามมาตรฐานวิชาชีพที่กำหนด

มาตรฐานสาขางานบริการส่วนหน้าโรงแรม

9. เลือกใช้เทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการบริการส่วนหน้าโรงแรม
10. จัดทำเอกสาร รายงานแต่ละชนิดของงานบริการส่วนหน้าโรงแรม

มาตรฐานสาขางานแม่บ้านโรงแรม

9. เลือกใช้และบำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์ในงานแม่บ้านโรงแรม
10. ปฏิบัติการจัดเตรียมห้องพักในงานแม่บ้าน

มาตรฐานสาขางานบริการอาหารและเครื่องดื่ม

9. วางแผนดำเนินงานบริการอาหารเครื่องดื่ม
10. ปฏิบัติงานบริการอาหารและเครื่องดื่มตามขั้นตอน

มาตรฐานสาขางานครัวโรงแรม

9. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุขอนามัยและโภชนาการ
10. วางแผนดำเนินงานควบคุมต้นทุนอาหารและเครื่องดื่ม
11. ปฏิบัติกรงานครัวโรงแรม

มาตรฐานสาขางานสันตนาการและงานบริการเพื่อสุขภาพ

9. มีความรู้ความเข้าใจกระบวนการดำเนินงานสันตนาการและงานบริการเพื่อสุขภาพ

10. ปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการแบบต่าง ๆ

มาตรฐานสาขางานครัวโรงแรม

9. ปฏิบัติงานศิลปปะการจัดตกแต่งสถานที่และบริเวณสาธารณะ

10. ปฏิบัติงานศิลปปะการจัดตกแต่งสวนและดูแลรักษา

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ

ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1. หมวดวิชาสามัญ ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต
 - 1.1 วิชาสามัญทั่วไป (13 หน่วยกิต)
 - 1.2 วิชาสามัญพื้นฐาน (ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต)
2. หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 58 หน่วยกิต
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน (15 หน่วยกิต)
 - 2.2 วิชาสาขาวิชา (ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต)
 - 2.3 วิชาชีพสาขางาน (ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต)
 - 2.4 โครงการ (4 หน่วยกิต)

3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า (6 หน่วยกิต)

4. ฝึกงาน (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)

รวมไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต

โครงสร้างนี้สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และประเภทวิชาพาณิชยกรรม

สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาหรือสาขาวิชาอื่นหรือจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ ต่อไปนี้

1. วิชาการใช้เครื่องใช้สำนักงาน 3 หน่วยกิต
2. วิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 หน่วยกิต
3. วิชาความรู้เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม 2 หน่วยกิต
4. วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเบื้องต้น 2 หน่วยกิต

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว จุดประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง และวิชาชีพ การจัดการธุรกิจท่องเที่ยวให้เจริญก้าวหน้า
2. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว
3. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถออกไปประกอบอาชีพด้านการบริการได้เป็นอย่างดี
4. สามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ให้ประสบความสำเร็จ
5. เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ วางแผนการปฏิบัติงาน และแก้ปัญหาด้วยหลักการเหตุผลอย่างมีประสิทธิภาพ
6. เพื่อให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุง และพัฒนาตนเองตามความต้องการตลาด แรงงาน มีความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์สุจริต ความสำนึกในจรรยาบรรณและหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อบุคคลและสังคม

มาตรฐานวิชาชีพ

1. สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ
2. จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี
4. การจัด ควบคุม และพัฒนาคุณภาพ
5. แสดงบุคลิกภาพและลักษณะของผู้ประกอบอาชีพด้านธุรกิจ โรงแรมและบริการ
6. เข้าใจหลักการและวิธีการการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว
7. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ได้
8. ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร

หมายเหตุ การสอบมาตรฐานวิชาชีพในสาขางานจะสอบในข้อที่ 1-8 เหมือนกัน สำหรับวิชาเฉพาะจะสอบตามมาตรฐานวิชาชีพที่กำหนด

มาตรฐานสาขางานมัคคุเทศก์ทางทะเล

9. เข้าใจหลักการกระบวนการของงานมัคคุเทศก์ทางทะเล
10. ดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวทางทะเล
11. จัดการนำเที่ยวทางทะเล

มาตรฐานสาขางานมัคคุเทศก์เดินป่า

9. เข้าใจหลักการกระบวนการของงานมัคคุเทศก์เดินป่า

10. ดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวแบบเดินป่า

11. จัดการนำเที่ยวทางแบบเดินป่า

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว

ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

1. หมวดวิชาสามัญ ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต
 - 1.1 วิชาสามัญทั่วไป (13 หน่วยกิต)
 - 1.2 วิชาสามัญพื้นฐาน (ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต)
2. หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 58 หน่วยกิต
 - 2.1 วิชาชีพพื้นฐาน (15 หน่วยกิต)
 - 2.2 วิชาสาขาวิชา (ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต)
 - 2.3 วิชาชีพสาขางาน (ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต)
 - 2.4 โครงการ (4 หน่วยกิต)
3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า (6 หน่วยกิต)
4. ฝึกงาน (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)

รวมไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต

โครงสร้างนี้สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และประเภทวิชาพาณิชยกรรม

สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาหรือสาขาวิชาอื่นหรือจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ ต่อไปนี้

1. วิชาการใช้เครื่องใช้สำนักงาน 3 หน่วยกิต
2. วิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 หน่วยกิต
3. วิชาความรู้เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม 2 หน่วยกิต
4. วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเบื้องต้น 2 หน่วยกิต

แนวการจัดการศึกษาแห่งชาติ

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดแนวการจัดการศึกษา ของชาติไว้ ในหมวดที่ 4 ตั้งแต่มาตรา 22 ถึงมาตรา 30 ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. การจัดการศึกษาต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจกกิจกรรมการเรียนการสอน/ ประสพการณ์เรียนรู้ยึดหลักดังนี้

1.1 ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นต้องจัดสภาวะแวดล้อม บรรยากาศรวมทั้งแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ให้หลากหลาย เพื่อเอื้อต่อความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจ เหมาะสมแก่วัย และศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่และเป็นการเรียนรู้กันและกัน อันก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสพการณ์ เพื่อการมีส่วนร่วมและการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคมและ ประเทศชาติ โดยการประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับผู้ปกครอง บุคคล ชุมชนและทุกส่วน ของชุมชน

1.2 ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การเรียนการสอนมุ่งเน้นประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ จึง ต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสพการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น มีนิสัยรักการเรียนรู้ และเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต

2. มุ่งปลูกฝังและสร้างลักษณะที่พึงประสงค์ให้กับผู้เรียน โดยเน้นความรู้ คุณธรรม ค่านิยมที่ดี งามและบูรณาการความรู้ในเรื่องต่างๆ อย่างสมดุล รวมทั้งการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การ เสนอสถานการณ์ และการประยุกต์ใช้ความรู้โดยให้ผู้เรียนมีความรู้และประสพการณ์ในเรื่องต่างๆ ดังนี้

2.1 ความรู้เกี่ยวกับตนเองและความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ได้แก่ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทยและระบบ การเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

2.2 ความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและ ประสพการณ์เรื่องจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน

2.3 ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และรู้จักประยุกต์ใช้ ภูมิปัญญา

2.4 ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษาไทย เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

2.5 ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

3. กระบวนการเรียนรู้ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดแนวทางในการจัด กระบวนการเรียนรู้ของสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังนี้

3.1 จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดย

คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

3.2 ให้มีการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา

3.3 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

3.4 จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนและสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ทุกวิชา

3.5 ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้วิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้

3.6 ผู้เรียนและผู้สอนเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

3.7 การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

4. การส่งเสริมการจัดกระบวนการเรียนรู้

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของรัฐ และสถานศึกษาต่างๆดังนี้

4.1 รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงาน และการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยาน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์กีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูล และแหล่งเรียนรู้ อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

4.2 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ

4.3 ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

4.4 หลักสูตรการศึกษาระดับต่างๆ ต้องมีลักษณะหลากหลายเหมาะสมกับแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล สาระของหลักสูตร ทั้งที่เป็นวิชาการ วิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคม

4.5 ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีสนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์การพัฒนา ระหว่างชุมชน

4.6 ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา

5. การประเมินผลการเรียนรู้

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้ระบุถึงวิธีการประเมินผล การจัดกระบวนการเรียนรู้ไว้ว่า ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผลผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปการศึกษา นอกจากนี้การประเมินผลผู้เรียนยังต้องเกี่ยวข้องกับหลักสำคัญคือ

- 5.1 ใช้วิธีหลากหลายในการประเมินผู้เรียน
- 5.2 ใช้วิธีการที่หลากหลายในการจัดสรรโอกาสเข้าศึกษาต่อ
- 5.3 ใช้การวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน
- 5.4 มุ่งการประกันคุณภาพ โดยสถานศึกษาทำการประเมินผลภายในทุกปี และรายงานผลการประเมินต่อต้นสังกัดและสาธารณชน
- 5.5 สถานศึกษาได้รับการประเมินภายนอกอย่างน้อย 1 ครั้งทุก 5 ปี

การประเมินผลหลักสูตร

ในการทำงานหรือการประกอบกิจการใดก็ตามจะมีขั้นตอนในการดำเนินงานขั้นตอนหนึ่งซึ่งจะขาดไม่ได้ คือ การประเมินผล (Evaluation) เพื่อให้ทราบว่าการดำเนินงานหรือประกอบกิจกรรมนั้นๆ ได้ผลตามความ มุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด มีปัญหาหรืออุปสรรคอะไรบ้าง เพื่อที่จะได้ดำเนินการแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาต่อไป ในทางการศึกษาก็เช่นกัน การที่จะทราบว่าการจัดการศึกษาบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งที่จะประเมินผลได้ก็คือ การประเมินผลหลักสูตร การประเมินผลหลักสูตรเป็นเครื่องมือชี้ให้เห็นว่า การนำหลักสูตรไปใช้จะได้ผลมากน้อยเพียงใด เพราะฉะนั้นการประเมินหลักสูตรจึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร และผลที่ได้จากการประเมินหลักสูตรจะเป็นข้อมูลในการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต่อไป

ความหมายของการประเมินหลักสูตร

บุญชม ศรีสะอาด (2546) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การพิจารณาเปรียบเทียบ และตัดสินใจ เกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆ ในระบบหลักสูตรว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีความสอดคล้องระหว่างมาตรฐาน ความมุ่งหวัง และการปฏิบัติจริงเพียงใด รวมถึงการพิจารณาว่า หลักสูตรนั้นมีประสิทธิภาพ เพียงใดมีผลกระทบอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ปรับปรุงหลักสูตรนั้นให้ดียิ่งขึ้น

ความสำคัญของการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นการตรวจสอบคุณค่าหรือสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร เป็นกระบวนการที่จำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง ด้วยเหตุผลดังนี้

1. การประเมินหลักสูตร เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการหลักสูตร หรือเป็นกิจกรรมประกอบอย่างหนึ่งของการสร้างและพัฒนาหลักสูตรที่จะช่วยชี้ถึงระดับความสำเร็จของการใช้หลักสูตร และคุณค่าของหลักสูตร
2. การประเมินหลักสูตร จะช่วยให้ได้ข้อมูลด้านคุณภาพของหลักสูตรในภาพรวม และในส่วนประกอบแต่ละส่วน ทั้งในด้านความเหมาะสมของจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การบริหารหลักสูตร โครงสร้าง และการใช้หลักสูตร อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนา แก้ไข ปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ในการประเมินหลักสูตร

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เพื่อพิจารณาว่า โครงสร้างของหลักสูตร ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ สื่อการเรียนการสอน การวัดและการประเมิน มีความสอดคล้องระหว่างกันเพียงไร และโครงสร้างดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับปรัชญา แผนพัฒนานโยบายของประเทศ และความต้องการของสังคมเพียงไร ตลอดจนพิจารณาความเป็นไปได้ของโครงสร้างหลักสูตรด้วย
2. เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรว่า สมควรจะนำไปใช้ดำเนินการต่อไปหรือไม่ มีข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง
3. เพื่อพิจารณาคุณภาพของผลผลิตของหลักสูตรว่ามีคุณลักษณะหรือมีคุณภาพตรงตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ในหลักสูตรหรือไม่ รวมถึงพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นอีกด้วย

รูปแบบการประเมินหลักสูตร

รูปแบบของการประเมินหลักสูตรมีด้วยกันหลายรูปแบบ บางรูปแบบจะประเมินเฉพาะองค์ประกอบส่วนเดียวในระบบหลักสูตร เช่นการประเมินวัตถุประสงค์ หรือการประเมินผลผลิต (Outcome) บางรูปแบบจะประเมินครอบคลุมระบบของหลักสูตรบางส่วนหรือทั้งระบบ ซึ่งมีความ

ละเอียดกว้างขวางและมีหลายรูปแบบ ซึ่งจะกล่าวถึงการประเมินหลักสูตร 5 รูปแบบ รูปแบบแรกเป็นการประเมินเฉพาะองค์ประกอบส่วนเดียวในระบบหลักสูตร คือ การประเมินผลผลิต และอีก 4 รูปแบบจะเป็นการประเมินระบบหลักสูตรทั้งระบบ

1. การประเมินผลผลิต (Outcome)

รูปแบบการประเมินนี้มีแนวคิดหลักว่า หลักสูตรมีจุดหมายหรือเป้าประสงค์อย่างไร ก็ควรมีการตรวจสอบว่าหลักสูตรนั้นได้บรรลุจุดหมาย หรือเป้าประสงค์นั้นหรือไม่ ซึ่งจะดูได้จากผลในขณะที่ยังหลักสูตรนั้น หรือในระยะเวลาที่ผ่านไปอีก เช่น หลักสูตรที่ไปทำงานแล้วเป็นต้น และมักพิจารณาที่ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การประเมินผลผลิตนี้ถือว่าการประเมินในวงแคบ ผลการประเมินจะให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรได้จำกัด

2. ด้านที่จะต้องประเมิน

จะต้องประเมินทั้ง 3 ด้าน คือ ตัวป้อน กระบวนการ และผลผลิต ดังนั้นผู้ประเมินจะต้องรวบรวมข้อมูลทั้ง 3 ด้าน โดยใช้วิธีการต่างๆ และจากแหล่งต่างๆ

ตัวป้อน (Antecedent) คือสภาวะที่มีมาก่อนการเรียนการสอน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับผลผลิตที่เกิดขึ้นหรือผลผลิต ได้แก่

1. ด้านนักเรียน เช่น ความถนัด ความสนใจ ประสบการณ์เดิม ฯลฯ
2. ด้านครู เช่น วุฒิ ความเข้าใจ และความพร้อมที่มีต่อหลักสูตรใหม่นั้น
3. เนื้อหาสาระของบทเรียน
4. วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน เช่น บัตรคำ รูปภาพ ฯลฯ
5. บริเวณโรงเรียน
6. ระบบการจัดโรงเรียน
7. ชุมชน

กระบวนการ (Transaction) คือปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู นักเรียนกับนักเรียน นอกจากนี้ยังหมายถึงลำดับกิจกรรมที่ประกอบกันขึ้นเป็นกระบวนการของการศึกษา เช่น การอภิปรายกลุ่ม การทำการบิน การดำเนินการสอน ฯลฯ

ผลผลิต (Outcome) คือผลจากการสอน อันได้แก่

1. ผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เช่น ความสามารถ ผลสัมฤทธิ์ เจตคติที่มีต่อวิชาและการเรียน
2. ผลกระทบที่มีต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผลกระทบที่มีต่อครู ผู้บริหาร ผู้แนะแนว ฯลฯ
3. ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมในการเรียน
4. ความสูญเสียของอุปกรณ์

การพิจารณาผลผลิตนี้ จะไม่พิจารณาเพียงแต่เฉพาะที่มีหลักฐาน หรือที่ปรากฏหลังจากบทเรียนเท่านั้น แต่จะพิจารณาไปถึงการนำไปใช้ การถ่ายโอนการเรียนรู้ และผลในด้านช่วยเสริมการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งกว่าจะวัดได้อาจหลังจากเรียนจบไปแล้วอีกนาน

1. กระบวนการประเมิน แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 พิจารณาความสัมพันธ์และความสอดคล้องของข้อมูลต่างๆ ในตารางการบรรยาย

ขั้นที่ 2 ตัดสินโดยเปรียบเทียบกับมาตรฐาน และเปรียบเทียบกับหลักสูตรอื่นๆ ซึ่งในส่วนนี้ให้ความเห็นว่าในการประเมินจะต้องมีมาตรฐานที่ชัดเจนเพื่อใช้สำหรับเปรียบเทียบ และในการประเมินหลักสูตรนอกจากจะเปรียบเทียบผลของการใช้หลักสูตรนั้นกับมาตรฐานดังกล่าวแล้ว ควรเปรียบเทียบข้อมูลในตารางการบรรยายของหลักสูตรนั้น กับข้อมูลดังกล่าวของหลักสูตรอื่นอีกด้วย จึงจะทำให้การประเมินมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การประเมินหลักสูตร เริ่มด้วยการประเมินหลักสูตรที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบันเพื่อให้ได้ข้อมูลเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การตัดสินใจ แล้วจึงเริ่มกำหนดทิศทางและกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ขั้นตอนการประเมินหลักสูตรมีดังนี้

1. กำหนดสิ่งที่ต้องการประเมิน ควรเริ่มต้นวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และจำกัดระดับชั้นเรียน
2. กำหนดตัวแปรในมิติการสอนและมิติสถาบันให้ชัดเจน
3. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยระบุถึง (1) พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงว่าประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนด (2) เงื่อนไขของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น (3) เกณฑ์ของพฤติกรรมที่บอกให้รู้ว่านักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ มากน้อยเพียงใด
4. ประเมินพฤติกรรมที่ระบุไว้ในจุดประสงค์ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นตัวกำหนดพิจารณาหลักสูตรที่ดำเนินการใช้อยู่เพื่อตัดสิน รวมทั้งการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร
5. วิเคราะห์ผลภายในองค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรมแท้จริงที่เกิดขึ้นซึ่งจะเป็นผลสะท้อนกลับไปสู่วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ และการตัดสินว่าหลักสูตรนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด
6. พิจารณาส่งที่ควรเปลี่ยนแปลงปรับปรุง

วิธีการประเมินหลักสูตร

หลักการประเมิน

ในการประเมินหลักสูตรหรือสิ่งใดก็ตามผู้ประเมินควรคำนึงถึงหลักการสำคัญของการประเมิน 3 ประการคือ

1. ความถูกต้องตรงตามความเป็นจริง (Relevant) ต้องประเมินได้ตรงวัตถุประสงค์และตรงประเด็น เป็นการประเมินสิ่งที่ต้องการจะประเมินได้อย่างแท้จริง

2. ความน่าเชื่อถือ (Reliable) ต้องประเมินอย่างตรงไปตรงมา อธิบายได้ ทั้งนี้จะต้องอาศัยข้อมูลที่มีคุณภาพและความพอเพียงของข้อมูล

3. ความยุติธรรม (Fair) ต้องซื่อตรง ไม่ลำเอียง ไม่บิดเบือนจากข้อมูลหรือความเป็นจริงที่ประจักษ์ โดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาตัดสินที่เหมาะสม

แนวโน้มในการพัฒนาหลักสูตร

ในบทบาทของครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ปัญหาของการพัฒนาหลักสูตร เกิดจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนไม่เข้าใจกระบวนการของการพัฒนาหลักสูตร ดังนั้นแนวโน้มของการพัฒนาหลักสูตร บุคลากรทุกฝ่ายของสถานศึกษาจะต้องศึกษาเรื่องดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของการพัฒนาหลักสูตร

ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรที่สำคัญ มี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านปรัชญาการศึกษา ด้านจิตวิทยาการศึกษา ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านวิชาการ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะต้องนำมาวิเคราะห์ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร และการจัดองค์ประกอบของหลักสูตรที่สัมฤทธิ์ผลต่อไป

2. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของวิชัย วงษ์ใหญ่
วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543) ได้เสนอรูปแบบและแนวคิดของขั้นตอนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้าง และการออกแบบหลักสูตร
2. ขอร่างเนื้อหาสาระแต่ละกลุ่มประสบการณ์ แต่ละหน่วยการเรียนและรายวิชา
3. นำหลักสูตรที่พัฒนาแล้วไปทดลองใช้ในโรงเรียนนำร่องและปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง
4. อบรมครู ผู้บริหารทุกระดับ และบุคลากรทางการศึกษาให้เข้าใจในหลักสูตรใหม่
5. นำหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติการสอนในโรงเรียน และประกาศใช้หลักสูตร โดยมีกิจกรรมการใช้หลักสูตรใหม่ ดังนี้

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน คือ การจัดทำวัสดุหลักสูตร ได้แก่ เอกสารและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็น ผู้บริหารจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคลากร วัสดุหลักสูตร และบริการต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่อบรมครูและบุคลากรฝ่ายบริหารหลักสูตร ห้องสมุด ห้องเรียน รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณการสอน เป็นหน้าที่ของครูปฏิบัติการทั่วไปการประเมินผล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินผลการเรียนของนักเรียน และการประเมินผลหลักสูตร ตั้งแต่ประเมินเอกสาร ผลการนำหลักสูตรไปใช้ และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งจะต้องประเมินอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

3. การบริหารหลักสูตร

การบริหารหลักสูตร เป็นการนำกระบวนการบริหารมาใช้ในขั้นตอนการวางแผนหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ ตลอดจนการประเมินผลหลักสูตร ซึ่งการบริหารหลักสูตรใด ๆ ให้มีประสิทธิภาพต้องอาศัยบุคคลที่เกี่ยวข้องร่วมมือกัน แต่สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ผู้บริหารหลักสูตรควรคำนึงถึงคือ การเตรียมครูผู้สอน เพราะว่าครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้การใช้หลักสูตรนั้นบรรลุเจตนารมณ์ของหลักสูตร โดยครูจะเป็นผู้นำหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนภายในห้องเรียน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า “ครูผู้สอน คือ หัวใจของหลักสูตร” และคุณภาพของครูผู้สอนจึงเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะนำไปสู่การบรรลุจุดหมายของหลักสูตร ด้วยเหตุนี้หน่วยงานที่ผลิตครูนั้น การผลิตครูหรือพัฒนาครูควรตระหนักถึงคุณภาพของครูด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการผลิตครู ด้วยเหตุนี้จึงควรผลิตให้มีคุณภาพเพียงพอที่จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ตามโรงเรียน และสามารถออกไปใช้หลักสูตรได้ โดยสามารถแปลงหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนได้ ดังนั้น หน่วยงานที่ผลิตครูควรให้ความสำคัญตั้งแต่การคัดเลือกนักศึกษาเข้ามาเรียนวิชาครูหลักสูตรสำหรับผลิตครู และกระบวนการผลิตครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพครู ส่วนกรณีครูประจำการนั้น หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาครูอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง มีการติดตามและประเมินผลอย่างจริงจัง ถ้าทุกฝ่ายให้ความร่วมมือกันที่จะเตรียมและพัฒนาครูให้มีคุณภาพ การศึกษาในอนาคตของประเทศก็จะมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

4. นวัตกรรมจัดการเรียนรู้

วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ถือว่ากระบวนการสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ถ้าครูผู้สอนรู้จักเลือกวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ก็จะส่งผลต่อการบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร อย่างไรก็ตาม วิธีการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ ก็จะมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ซึ่งจะต้องอาศัยการเรียนรู้กระบวนการเหล่านั้นอย่างเข้าใจ อันนำไปสู่การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ และตอบสนองหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

5. การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรมีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการจัดการศึกษา เป็นเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการควบคุมคุณภาพ การประกันคุณภาพของการศึกษาหลาย ๆ ระดับ ตั้งแต่ระดับห้องเรียน ระดับโรงเรียน ระดับเขตจนถึงระดับชาติ ผู้ที่มีบทบาทในการประเมินทั้งในระดับผู้จัดทำนโยบายการศึกษา ผู้กำกับดูแล จนถึงระดับผู้ปฏิบัติ จึงควรทำความเข้าใจกับประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของการประเมินหลักสูตรให้ชัดเจน เพื่อจะได้กำหนดวางแผนการประเมิน

หลักสูตรที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการประเมิน และสามารถนำผลการประเมินหลักสูตรไปใช้ได้จริง

6. การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา

หลักสูตรสถานศึกษาที่มีคุณภาพ จะต้องเกิดจากความร่วมมือร่วมใจของบุคลากรทุกคนในสถานศึกษา รวมทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องนอกสถานศึกษา เพื่อระดมความคิด ประสานการณ์มาใช้ในการกำหนดหลักสูตรและพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด และตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งเปลี่ยนไปตามธรรมชาติของการศึกษา

การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา มีข้อควรคำนึง 2 ประการ คือ ต้องเชื่อมโยงกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และจะต้องพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ สถานศึกษาสามารถออกแบบหลักสูตรของตนเองได้อย่างอิสระ โดยยึดนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหลักวิชาการในการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องเหมาะสมสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา ชุมชน และท้องถิ่น มีความเป็นไปได้

ปัญหาของการพัฒนาหลักสูตร

ปัญหาของการพัฒนาหลักสูตร คือปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการยกระดับของหลักสูตรจากระดับที่เป็นขั้นสู่อีกระดับหนึ่ง ปัญหาอันเกิดจากการร่วมคิดร่วมทำ ร่วมกันสร้างหลักสูตร และร่วมกันนำหลักสูตรไปใช้ มีดังนี้

1. ปัญหาขาดครูที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
2. ปัญหาการไม่ยอมรับและไม่เปลี่ยนแปลงบทบาทการสอนของครูตามแนวหลักสูตร
3. ปัญหาการจัดอบรมครู
4. ศูนย์การพัฒนาหลักสูตร ไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน
5. ขาดการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ
6. ผู้บริหารต่าง ๆ ไม่สนใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร
7. ปัญหาขาดแคลนเอกสาร เนื่องจากขาดงบประมาณและการคมนาคมขนส่งไม่มี

ประสิทธิภาพพอ

วิธีการพัฒนาหลักสูตร มี 5 วิธีการ

1. การพัฒนาหลักสูตรจากเบื้องบนสู่เบื้องล่าง
2. การพัฒนาหลักสูตรจากเบื้องล่างสู่เบื้องบน
3. การพัฒนาหลักสูตรแบบวิธีการสาธิต
4. การพัฒนาหลักสูตรวิธีการอย่างมีระบบ
5. การพัฒนาหลักสูตรโดยวิธีเชิงปฏิบัติการ

การพัฒนาหลักสูตรในอนาคต

1. พัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ (เครือข่ายวิชาการ วิชาชีพ)
2. พัฒนาหลักสูตรเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)
 - จัดหลักสูตรเพื่อพัฒนาคนต่อเนื่องตลอดชีวิต
3. รูปแบบหลักสูตรจะหลากหลายมากขึ้น เช่น หลักสูตรการศึกษาภาคพิเศษ หลักสูตรเฉพาะกิจ หลักสูตรฝึกอบรม
4. เปิดหลักสูตรนานาชาติเพิ่มขึ้น
5. มีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 2 ประเทศ เช่น เวียดนาม เขมร ลาว มลายู
6. มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น การใช้เทคโนโลยีต้องไม่ขัดกับสังคมและสิ่งแวดล้อม ต้องไม่ให้เทคโนโลยีเป็นนายเรา
7. หลักสูตรและการเรียนการสอนจะต้องพัฒนาทักษะในการคิด การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และความสามารถในการสื่อสาร พัฒนาคนให้คิดกว้าง คิดไกล ใฝ่รู้
8. ให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งเรื่องที่เป็นสากล นานาชาติ และของไทย ต้องรู้เขารู้เรา
9. พัฒนาหลักสูตร ส่วนกลาง ร้อยละ 60 ส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 40
10. จัดการเรียนการสอน โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา
11. จะต้องมีการประกันคุณภาพทางการศึกษาทุกระดับ

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สุจิตรา โปร่งแสง (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาการดำเนินงานการใช้หลักสูตรตามแนวโครงการบูรณาการคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการสอนอาชีวศึกษาของสถานศึกษานำร่อง กรมอาชีวศึกษา วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาบริหาร การศึกษา สาขาวิชาเทคนิคการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินงาน และปัญหาการดำเนินงานการใช้หลักสูตรตามแนวโครงการบูรณาการคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการสอนอาชีวศึกษาของสถานศึกษานำร่อง, กรมอาชีวศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานศึกษากำหนดนโยบายเฉพาะของสถานศึกษาเพิ่มเติมแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน ปัญหาที่พบ สถานศึกษาขาดการรวบรวมข้อมูลที่เป็นระบบ และขาดแคลนวิทยากรที่เชี่ยวชาญ
2. กำหนดคุณลักษณะครูผู้สอน 14 ประการ วิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์ลักษณะธรรมชาติวิชา ที่จะสอน เลือกกำหนดคุณธรรม จริยธรรม ฯ ที่จะบูรณาการในรายวิชา

ปัญหาที่พบ ครูผู้สอนไม่เข้าใจในกระบวนการจัดทำแผนตามแนวของโครงการ และครูผู้สอนไม่มีเวลาในการจัดทำแผนตามแนวของโครงการ

จิรวดี ประยูรศิริ (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบสมรรถภาพทางวิชาชีพ สำหรับนักเรียนสาขาพาณิชยกรรม สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยาลัยปริญา มหาวิทยาลัย ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาองค์ประกอบสมรรถภาพทางวิชาชีพสำหรับนักเรียนสาขาพาณิชยกรรมของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 2. ศึกษาความสอดคล้องของสมรรถภาพทางวิชาชีพสาขาพาณิชยกรรม โดยสำรวจความคิดเห็นจากสถานประกอบการ ครู และนักเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการสำรวจจากนักเรียน ครู และสถานประกอบการ พบว่ามีจำนวนองค์ประกอบเท่ากันคือ 10 องค์ประกอบ และพบว่าทั้ง 3 กลุ่มให้ความสำคัญขององค์ประกอบด้านพฤติกรรมการทำงาน มีความสำคัญมากที่สุดตรงกัน

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบนักเรียน ได้องค์ประกอบที่สำคัญจำนวน 10 องค์ประกอบ ได้แก่ พฤติกรรมการทำงาน การคิดริเริ่ม และคิดสร้างสรรค์ ทักษะการทำงาน การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน ความมั่นคงทางอารมณ์ บุคลิกภาพ การใช้เทคโนโลยี การนำเสนอ ความรู้ทางวิชาการ ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของครู ได้องค์ประกอบที่สำคัญจำนวน 10 องค์ประกอบ ได้แก่ พฤติกรรมการทำงานร่วมกัน มนุษย์สัมพันธ์ และการให้บริการ การคิดริเริ่ม และคิดสร้างสรรค์ การก้าวทันเทคโนโลยี ความรู้ทางวิชาการ บุคลิกภาพ ทักษะในการทำงาน ความมั่นคงทางอารมณ์ และทักษะการสื่อสาร ความชำนาญในงานวิชาชีพ ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของสถานประกอบการ ได้องค์ประกอบที่สำคัญจำนวน 10 องค์ประกอบ ได้แก่ พฤติกรรมการทำงาน มนุษย์สัมพันธ์ และการสื่อสาร การคิดริเริ่ม และคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะในการทำงาน บุคลิกภาพ ความชำนาญในงานวิชาชีพ ความมั่นคงทางอารมณ์ และความอดทน ความรอบรู้ การคิดคำนวณ ตามลำดับ

เรืองวิทย์ ปอสูงเนิน (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การติดตามการจัดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ในโครงการต้นแบบผลิตช่างเทคนิคเพื่ออุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา วิทยาลัยปริญา มหาวิทยาลัย ภาควิชา นโยบายการจัดการและความ

เป็นผู้นำการศึกษา สาขาวิชา นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ติดตามสภาพ และปัญหาการจัดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ในโครงการต้นแบบผลิตช่างเทคนิคเพื่ออุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. วิทยาลัยเทคนิคมีการวางแผนการจัดหลักสูตร การเตรียมบุคลากร การจัดทำแผนการสอน การเตรียมวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียน การเตรียมการคัดเลือกนักศึกษา การเตรียมการฝึกงาน การเตรียมการวัด และประเมินผลการเรียน และสมรรถนะ และการประชาสัมพันธ์หลักสูตร

ปัญหาที่พบ

1. ครูผู้สอนคิดภาระงานการสอนมาก

2. ครูที่เลี้ยงคิดภาระงานในภาคการผลิตของโรงงานทำงานการสื่อสาร โครงการขาดความต่อเนื่อง

3. วัฒนธรรมด้านการทำงาน การดำเนินโครงการ และการจัดหลักสูตรระหว่างสถานประกอบการกับวิทยาลัยเทคนิคแตกต่างกัน

4. วิทยาลัยเทคนิคมีการปรับปรุงหลักสูตรฐานสมรรถนะ และเขียนสมรรถนะหลักแต่ละอย่างแบ่งออกเป็นสมรรถนะย่อยที่เป็นคุณสมบัติของช่างเทคนิค เปรียบเทียบกับหลักสูตรปัจจุบันระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ปัญหาที่พบ

1. การปรับปรุงหลักสูตรฐานสมรรถนะ ต้องคัดสรรหลักสูตรที่เหมาะสมแล้วปรับปรุงเนื้อหาการสอนต้องใช้ระยะเวลาสังเคราะห์จากเอกสารหลายเล่ม

2. สื่อการเรียน การสอน วัสดุ ครุภัณฑ์ในวิทยาลัยเทคนิคมีปริมาณไม่เพียงพอ และไม่ตรงกับสาขางานในสถานประกอบการ

3. วิทยาลัยเทคนิคมีการติดตามประเมินผลขั้นเตรียมการจัดหลักสูตร และติดตามประเมินผลขั้นดำเนินการจัดหลักสูตร โดยที่ปรึกษาโครงการ และการรายงานผลการปฏิบัติการโครงการให้กับบริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) การดำเนินงานโครงการส่วนใหญ่เป็นไปตามแผนงานที่ได้วางไว้

กนก กนกประดิษฐ์ (2552) ได้ศึกษาในเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และผู้ประเมินของสถานประกอบการเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชา ภาควิชา นโยบายการจัดการและการเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาวิชา บริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. ในภาพรวมผู้บริหารสถานศึกษามีความคิดเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติตามมาตรฐาน
การอาชีวศึกษาในระดับมาก

2. ข้อกำหนดที่ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้ประเมินของสถานประกอบการมีความคิดเห็นใน
ระดับเดียวกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติตาม
มาตรฐานของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับที่สูงกว่า ที่ผู้ประเมินของสถานประกอบการแสดงความ
คิดเห็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยต่างประเทศ

ซิลเดรส (Childress,1977:6224-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อประเมิน โปรแกรมทางด้าน
ปริญญาโทและปริญญาเอกในสาขาธุรกิจการศึกษาของ Arizona State University โดยการติดตามผล
ผู้สำเร็จการศึกษา จากหลักสูตรดังกล่าว ระดับปริญญาโท 232 คน ระดับปริญญาเอก 41 คน การ
วิเคราะห์ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและการจัดลำดับ ผลของการวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ด้านคือ ด้านปริญญาโท
และปริญญาเอก ทางด้านปริญญาเอกพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่จบการศึกษาในระดับนี้ จะเป็นผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ในสถาบันการศึกษาชั้นสูง และได้เงินเดือนเป็นจำนวนเงิน 15,000-19,999 ดอลลาร์ต่อปี
เหตุผลเบื้องต้นในการเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้คือ ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยและให้ทุนสำหรับ
ผู้เรียนดี ส่วนหลักสูตรนั้นดีกว่าที่อื่น โดยปานกลาง ในด้านค่าใช้จ่ายนั้นเรียกนั้นเรียกเก็บเหมาะสมแล้ว
การปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนนั้น ควรมีการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับ
นักศึกษาและปรับปรุงสัมมนาในวิชาที่เรียน ส่วนปริญญาโทนั้นพบว่าหลักสูตรในระดับนี้ไม่ตอบสนอง
กับสภาพผู้ที่จบการศึกษาจะต้องออกไปสอน ควรลดวิชาในภาคบังคับพร้อมกับต้องมีการสอนในวิชาที่
เกี่ยวข้องกับการวิจัย และวิธีการสอนเพิ่มเข้าไปด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท
และปริญญาเอกส่วนใหญ่พอใจในหลักสูตรที่ศึกษา

ไวท์ (White, 1980:4509 อ้างถึงในวิภา แดงเจริญ 2543:22) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “A Study
of Attitudinal Change of Fifteen Week Student teachers” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาครูของ
มหาวิทยาลัยอีสเทอร์น ฮิลลีนอยน์ จำนวน 25 คน ที่ออกฝึกสอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา
ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากที่นักศึกษาครูฝึกสอนแล้วมีทัศนคติต่อวิชาชีพครู ในทางบวก

โมริ (Mori, 1960:174-179) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทัศนคติต่ออาชีพครู กลุ่มตัวอย่างคือ
นักศึกษามหาวิทยาลัยมิชิแกน จำนวน 556 คน พบว่า นักศึกษาหญิงมีทัศนคติต่อวิชาชีพครู สูงกว่า

นักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นยังพบว่าองค์ประกอบด้านทัศนคติ มนุษยสัมพันธ์ มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำงานในวิชาชีพครู

สรุปการวิจัย ด้านการได้งาน อุปสรรคในการทำงาน รายได้ อีกส่วนหนึ่งเป็นการสำรวจความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน สิ่งจูงใจในการเข้าศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรและการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อนำผลมาปรับปรุงการดำเนินงานของหน่วยงานต่อไป

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จำเป็นต้องมีการผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ผ่านกระบวนการการเรียนการสอนที่เหมาะสม การประเมินบริบทและสถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและประชากร โดยเฉพาะการประเมินความต้องการของผู้ที่คาดว่าจะเป็นผู้เรียน และผู้ประกอบการที่จะเป็นผู้ใช้ผลผลิตของการพัฒนาบุคลากรดังกล่าว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ซึ่งดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปี 2553 และกลุ่มนักศึกษาที่จบการศึกษาแล้วในปี 2552 และกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม

1. นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการ โรงแรม-บริการและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 (เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร) โดยการกำหนดจำนวน เลือกเฉพาะ โรงเรียนที่เปิดเฉพาะ 2 สาขาวิชา(สาขาวิชาการ โรงแรม-บริการและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว)และอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ขอดนักศึกษทั้งหมด 1,916 คน (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา (สอศ.) 2552)

2. นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552 ของสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษา ทั้งสถาบันภาครัฐบาลและภาคเอกชน ที่สำเร็จการศึกษาสาขาวิชา(สาขาวิชาการ โรงแรม-บริการและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว) เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการกำหนดจำนวน ขอดนักศึกษสำเร็จการศึกษาทั้งหมด 2,459 คน (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา (สอศ.) 2552)

3. ผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง คัดเลือกบริษัทที่ตอบรับนักศึกษาให้เข้าฝึกงานและทำงานซึ่งมีการตอบรับมาโดยตลอดระยะเวลา 5 ปี และรับนักศึกษาฝึกงานตลอดปีการศึกษา จำนวน 10 แห่ง (สถานบันการศึกษาทั้ง 10 แห่ง)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสาขาวิชาการโรงแรม-บริการและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 (เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร) เลือกเฉพาะโรงเรียนที่เปิดเฉพาะ 2 สาขาวิชา (สาขาวิชาการโรงแรม-บริการและสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว) และอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ขอดนักศึกษทั้งหมด 1,916 คน (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา (สอศ.) 2552) ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดแบบสัดส่วน โดยใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ตามสูตร $n = \frac{N}{(1+Ne^2)}$

n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนประชากรทั้งหมด

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการเลือกตัวอย่างที่ระดับนัยสำคัญ

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าในสูตร } n &= \frac{1,916}{1 + 1,916 (0.05)^2} \\ &= 331 \end{aligned}$$

ทำการแจกแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษา 10 สถาบัน โดยการสุ่มแบบเจาะจงโดยกำหนดโควต้า 10 สถาบัน สถาบันละ 35 ชุด รวมเป็น 350 ชุด ได้กลับมามีทั้งหมด 331 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.57

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552 ของสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษา ทั้งสถาบันภาครัฐบาลและภาคเอกชน เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกำหนดจำนวน 10 สถาบัน สถาบันละ 10 คน ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยขอข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนและวัดผล แต่ละสถาบัน รวมเป็น 100 คน

กลุ่มที่ 3 ผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม ทำการสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง คัดเลือกบริษัทที่ตอบรับนักศึกษาให้เข้าฝึกงานและทำงานซึ่งมีการตอบรับมาโดยตลอดระยะเวลา 5 ปี และรับนักศึกษาฝึกงานตลอดปีการศึกษา (สถาบันการศึกษาทั้ง 10 แห่ง) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในตำแหน่งผู้จัดการทั่วไป หรือฝ่ายบุคคล บริษัทละ 1 คน รวมเป็น 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ความเหมาะสมของและความความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประกอบด้วยลักษณะคำถาม มีทั้งปลายเปิด (Open End) และปลายปิด (Close End) ดังต่อไปนี้

1.แบบสอบถาม (Questionnaire) ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมโครงสร้างหลักสูตรและมาตรฐานวิชาชีพ โดยแบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 : เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ เพศ สถาบันการศึกษาและสาขาวิชา

ตอนที่ 2 : เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ซึ่งมี 5 ระดับเกี่ยวกับมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 : เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ซึ่งมี 5 ระดับเกี่ยวกับโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตอนที่ 4 : เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ซึ่งมี 5 ระดับเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

2.แบบสัมภาษณ์ (Interview) เป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของวิชาชีพและกระบวนการทำงาน รวมทั้งการปฏิบัติตัวในสังคมเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม เป็นคำถามแบบกึ่งมีโครงสร้าง โดยผู้วิจัยได้ตั้งคำถามจากการศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาสาระ อันจะนำไปใช้ในการสร้างเครื่องมือต่อไป โดยมีรายละเอียดโครงสร้างคำถามดังนี้

2.1 ด้านความรู้ความสามารถพื้นฐานต่อการปฏิบัติงาน

2.2 ด้านทักษะ ตามลักษณะงานในสาขาวิชา

2.3 ด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพ

การตรวจสอบเครื่องมือ

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามไปทดสอบความตรงตามเนื้อหา (Validity) โดยการนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ โดยใช้แบบ IOC จากนั้นทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้มีความชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ที่วิจัยมากขึ้น ได้ค่าเท่ากับ 0.82

2. นำแบบสอบถามไปทดสอบความเที่ยง(Reliability) โดยการนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการพิจารณาไปทดสอบเก็บข้อมูลกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 ชุด แล้วนำมาหาคุณภาพโดยรวม คือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.92

เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น

ผู้วิจัยได้กำหนดระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของคำถามในแบบสอบถามเป็นแบบมาตรวัดระดับความคิดเห็น ตามแบบของ ลิเคอร์ท (Likert's Scale) ซึ่งมี 5 ระดับดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นที่เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นที่เหมาะสมมาก

3 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นที่เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นที่เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง ผู้ตอบมีความคิดเห็นที่เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น

การหาความกว้างของอันตรภาคชั้น สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น (อ้างใน ยุทธ ไกยวรรณ ,2545) ดังต่อไปนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5}$$

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = 0.8$$

การหาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

ผู้วิจัยการกำหนดความกว้างของอันตรภาคชั้น ซึ่งความกว้างของอันตรภาคชั้นแต่ละชั้นเท่ากับ 0.8

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสมน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ลักษณะ คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และเชิงคุณภาพโดยใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview) โดยมุ่งศึกษาความคิดเห็นต่อหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. แจกแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว กับกลุ่มนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปี 2553 โดยใช้สูตรคำนวณของยามานะ (Yamane, 1973) โดยการกำหนดแบบโควตา 10 สถาบัน สถาบันละ 35 คน และนักศึกษาที่สำเร็จศึกษาไปแล้วในปี 2552 โดยการสุ่มแบบเจาะจงโดยการกำหนดโควตาด้วยวิธีการส่งจดหมาย สถาบันละ 10 คนสำหรับผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรมทำการสัมภาษณ์โดยการสุ่มแบบเจาะจง บริษัทละ 1 คน ใช้ระยะเวลาระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2553 – เดือนมกราคม 2554

2. นำแบบสอบถามที่ได้เก็บข้อมูลแล้ว มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของเนื้อหาหลังจากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตารางและความเรียง นำผลที่ได้จากการสรุปผลและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาเป็นแนวทางสำหรับการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างซึ่งกำหนดไว้ตั้งแต่ต้นแล้วกับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3. นำข้อมูลทั้งในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์มาสรุปผล

4. นำการสรุปผลการวิจัยจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ให้ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอความคิดเห็นต่อการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. นำข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับ มาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์ แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง โดยมีเกณฑ์ในการ

กำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert, อ้างใน สิทธิ ชีรสรณ์ 2552. เทคนิคการเขียนรายงานวิจัย)

3. นำข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับ โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์ แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

4. นำข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์ แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

5. แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม เป็นการสัมภาษณ์รายบุคคล นำรายละเอียดจากการสัมภาษณ์ทำการพรรณาสถิติ ตีความ สอบถามความเชื่อมโยงและนำข้อมูลที่ได้เรียบเรียงและนำผลมาวิเคราะห์

6. นำผลวิจัยที่ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา เพื่อเสนอข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรในมาตรฐานวิชาชีพและ โครงสร้างหลักสูตรต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ตามลำดับดังนี้

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 331 คน และ นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ทั้ง 10 สถาบัน โดยแบ่งตามสัดส่วนแต่ละสถาบัน สถาบันละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน ซึ่งข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และสถานะ (เฉพาะผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ปวส.) จำนวนร้อยละ จำแนกตามสถานะคือ ศึกษาต่อ คิดเป็นร้อยละ 80 ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 15ว่างงาน คิดเป็นร้อยละ 5 โดยทำการแจกแจงความถี่ และคิดเป็นร้อยละ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 1-3

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	106	32.02
หญิง	225	67.98
รวม	331	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 67.98

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553
จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
สาขาการโรงแรมและบริการ	145	43.81
สาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว	186	56.19
รวม	331	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการจัดการ
ธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 56.19

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ปี
การศึกษา 2552 จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	35	35.00
หญิง	65	65.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 65 คน คิด
เป็นร้อยละ 65.00

ตอนที่ 2 มาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จากนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ	3.92	0.58	มาก	3.91	0.55	มาก
2. จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ	3.64	0.67	มาก	3.65	0.66	มาก
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.38	0.86	ปานกลาง	3.35	0.90	ปานกลาง
4. การจัดควบคุม และคุณภาพ	3.58	0.81	มาก	3.61	0.81	มาก
5. แสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ ประกอบอาชีพธุรกิจโรงแรม และบริการ และด้านธุรกิจท่องเที่ยว	4.10	0.65	มาก	4.10	0.68	มาก
6. มีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการทำงาน ด้านโรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการ ธุรกิจท่องเที่ยว	4.16	0.64	มาก	4.13	0.70	มาก
7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการ โรงแรม และบริการ	3.98	0.89	มาก	4.10	0.76	มาก
8. ปฏิบัติงานด้านการ โรงแรม และบริการ	4.13	0.66	มาก	4.15	0.66	มาก
9. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์	4.12	0.74	มาก	4.17	0.65	มาก
10. ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร	4.04	0.83	มาก	4.03	0.82	มาก
เฉลี่ยรวม	3.91	0.56	มาก	3.92	0.49	มาก

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาเห็นด้วยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า

นักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ทุกมาตรฐานวิชาชีพ ยกเว้นมาตรฐานวิชาชีพที่ 3 คือการแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ตารางที่ 5 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการสื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
	1. สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ					
1.1 วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ	3.90	0.87	มาก	4.13	0.85	มาก
1.2 วิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาอาชีพ และ สังคม	3.97	0.91	มาก	4.05	0.98	มาก
1.3 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน	4.07	0.89	มาก	3.90	0.89	มาก
1.4 วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ 1	3.98	0.94	มาก	3.89	0.98	มาก
1.5 วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ 2	3.91	0.91	มาก	3.96	0.88	มาก
1.6 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสถาน ประกอบการ	4.00	0.92	มาก	3.93	1.01	มาก
1.7 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานอาหาร โรงแรม และภัตตาคาร	4.02	0.91	มาก	4.04	0.91	มาก
1.8 วิชาสนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ	3.92	0.97	มาก	3.90	1.00	มาก
1.9 วิชาภาษาจีนเบื้องต้น	3.78	1.02	มาก	3.73	0.99	มาก
1.10 วิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น	3.66	1.02	มาก	3.58	0.91	มาก
เฉลี่ยรวม	3.92	0.58	มาก	3.91	0.55	มาก

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการสื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษามีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษารายวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการจัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)					
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ			
	2. จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ								
2.1 วิชาการบริหารสารสนเทศเพื่อการ วางแผน และพัฒนา									
	3.56	1.01	มาก	3.56	0.98	มาก			
2.2 วิชาห้องสมุดกับการเรียนรู้สารสนเทศ									
	3.58	0.94	มาก	3.60	0.88	มาก			
2.3 วิชาโปรแกรมสำเร็จในงานอาชีพ									
	3.60	0.93	มาก	3.63	0.93	มาก			
2.4 วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์									
	3.63	0.89	มาก	3.66	0.87	มาก			
2.5 วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น									
	3.63	0.91	มาก	3.67	0.96	มาก			
2.6 วิชาการระบบฐานข้อมูลเบื้องต้น									
	3.63	0.92	มาก	3.72	0.89	มาก			
2.7 วิชาคอมพิวเตอร์กราฟฟิก									
	3.71	0.99	มาก	3.79	1.04	มาก			
2.8 วิชาการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยว และการโรงแรม									
	3.75	0.98	มาก	3.58	0.93	มาก			
	เฉลี่ยรวม			3.64	0.67	มาก	3.65	0.66	มาก

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการจัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพอยู่ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาทุกรายวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 7 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทาง						
วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี						
3.1 วิชาชีพติดกับสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี	3.69	1.05	มาก	3.73	1.12	มาก
3.2 วิชาวิทยาศาสตร์ 1	3.47	1.00	มาก	3.35	0.99	ปานกลาง
3.3 วิชาวิทยาศาสตร์ 2	3.47	1.07	มาก	3.31	1.11	ปานกลาง
3.4 คณิตศาสตร์ 1	3.35	1.03	ปานกลาง	3.23	1.14	ปานกลาง
3.5 คณิตศาสตร์ 2	3.28	1.10	ปานกลาง	3.26	1.12	ปานกลาง
3.6 สถิติ	3.19	1.16	ปานกลาง	3.23	1.21	ปานกลาง
3.7 แคลคูลัส 1	3.21	1.15	ปานกลาง	3.36	1.12	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.38	0.86	ปานกลาง	3.35	0.90	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี ความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบัน วิชาชีพติดกับสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี วิชาวิทยาศาสตร์ 1 วิชาวิทยาศาสตร์ 2 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนรายวิชาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 8 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการจ้ดควบคุม และคุณภาพ

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
4. การจ้ดควบคุม และคุณภาพ						
4.1 วิชาการพัฒนางานด้วยระบบคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิต	3.33	1.14	ปาน กลาง	3.25	1.18	ปานกลาง
4.2 วิชาการเพิ่มประสิทธิภาพในองค์กร	3.52	1.03	มาก	3.53	0.93	มาก
4.3 วิชาหลักเศรษฐศาสตร์	3.55	1.02	มาก	3.64	1.01	มาก
4.4 วิชาหลักการจัดการ	3.73	0.95	มาก	3.84	1.00	มาก
4.5 วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการ ประกอบธุรกิจ	3.76	0.97	มาก	3.79	0.96	มาก
เฉลี่ยรวม	3.58	0.81	มาก	3.61	0.81	มาก

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการจ้ดควบคุม และคุณภาพ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาทุกรายวิชา การพัฒนางานด้วยระบบคุณภาพและการเพิ่มผลผลิต มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และรายวิชาการเพิ่มประสิทธิภาพในองค์กร วิชาหลักเศรษฐศาสตร์ วิชาหลักการจัดการ วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานแสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพ

ธุรกิจโรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษา(n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
5. แสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจโรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว						
5.1 วิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพ และบุคลิกภาพ	3.96	0.94	มาก	4.09	1.02	มาก
5.2 วิชานันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว	3.96	0.90	มาก	4.01	0.88	มาก
5.3 วิชามนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน	4.11	0.89	มาก	4.12	0.88	มาก
5.4 วิชาพฤติกรรมและทัศนคติผู้ให้บริการ	4.13	0.84	มาก	4.10	0.87	มาก
5.5 วิชาทัศนคติ และบุคลิกภาพในงานบริการ	4.18	0.84	มาก	4.15	0.87	มาก
5.6 วิชาการพัฒนาบุคลิกภาพในธุรกิจบริการ	4.16	0.86	มาก	4.09	0.92	มาก
5.7 วิชาศิลปการต้อนรับ และบริการ	4.13	0.93	มาก	4.07	0.98	มาก
5.8 วิชานันทนาการ	4.14	0.96	มาก	4.16	0.86	มาก
เฉลี่ยรวม	4.10	0.65	มาก	4.10	0.68	มาก

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการแสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจโรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้ที่สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้ที่สำเร็จการศึกษาทุกรายวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 10 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานมีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการ
ทำงานด้าน

โรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
6. มีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการ ทำงานด้านโรงแรม และบริการ และ วิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว						
6.1 วิชาหลักการดำเนินงาน โรงแรม	4.18	0.97	มาก	4.20	0.89	มาก
6.2 วิชาความรู้เกี่ยวกับอาหาร และ เครื่องดื่ม	4.25	0.85	มากที่สุด	4.26	0.87	มากที่สุด
6.3 วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ อุตสาหกรรมบริการ	4.26	0.89	มากที่สุด	4.38	0.85	มากที่สุด
6.4 วิชาการ โรงแรม และการท่องเที่ยว	4.26	0.85	มากที่สุด	4.13	0.90	มากที่สุด
6.5 วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	4.34	0.82	มากที่สุด	4.26	0.93	มากที่สุด
6.6 วิชาการจัดการภัตตาคาร	4.26	0.83	มากที่สุด	4.24	0.82	มากที่สุด
6.7 วิชาการจัดเลี้ยง	4.27	0.83	มากที่สุด	4.21	0.91	มากที่สุด
6.8 วิชาการจัดครัว และอุปกรณ์	4.20	0.85	มาก	4.09	0.98	มาก
6.9 วิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว	4.12	0.92	มาก	4.06	0.95	มาก
6.10 วิชาการบัญชีเพื่อการท่องเที่ยว	3.93	1.03	มาก	3.94	1.03	มาก
6.11 วิชาการจำหน่ายบัตรโดยสาร	3.92	1.05	มาก	3.90	1.11	มาก
6.12 วิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	3.92	1.02	มาก	3.79	1.06	มาก
เฉลี่ยรวม	4.16	0.64	มาก	4.13	0.70	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมีความรู้ ความ
เข้าใจ ในหลักการทำงานด้าน โรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระดับความ
คิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียด
ของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาต่อรายวิชาความรู้
เกี่ยวกับอาหาร และเครื่องดื่ม วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ วิชาการโรงแรม

และการท่องเที่ยว วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว วิชาการจัดการภัตตาคารวิชาการจัดเลี้ยง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนรายวิชาอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 11 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการโรงแรมและบริการ

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษา(n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการ โรงแรมและบริการ						
7.1 วิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงาน ส่วนหน้าโรงแรม	3.98	1.00	มาก	4.12	0.86	มาก
7.2 วิชาเทคโนโลยีสำหรับงานส่วนหน้า และโรงแรม	3.97	0.97	มาก	4.08	0.92	มาก
เฉลี่ยรวม	3.98	0.89	มาก	4.10	0.76	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการโรงแรมและบริการ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ทุกรายวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษา(n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
8. ปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ						
8.1 วิชาการจัดการงานส่วนหน้าโรงแรม	4.06	0.91	มาก	4.06	0.87	มาก
8.2 วิชาการจัดงานแม่บ้านโรงแรม	4.10	0.88	มาก	4.18	0.87	มาก
8.3 วิชาการบริการอาหาร และเครื่องดื่ม	4.11	0.84	มาก	4.03	0.93	มาก
8.4 วิชาครัว และการประกอบอาหาร	4.16	0.83	มาก	4.18	0.89	มาก
8.5 วิชางานห้องผ้า และซักรีด	4.04	0.88	มาก	4.06	0.90	มาก
8.6 วิชาการจัดเตรียมห้องพัก	4.11	0.89	มาก	4.09	0.90	มาก
8.7 วิชาบาร์ และเครื่องดื่ม	4.14	0.90	มาก	4.04	0.90	มาก
8.8 วิชาการผสมเครื่องดื่ม	4.20	0.88	มาก	4.22	0.85	มากที่สุด
8.9 วิชาการควบคุมอาหาร และเครื่องดื่ม	4.08	0.94	มาก	4.04	1.04	มาก
8.10 วิชาสัมมนาเชิงปฏิบัติการวิชาชีพ	4.06	0.95	มาก	4.06	1.02	มาก
8.11 วิชาสุขอนามัย และโภชนาการ	4.01	0.99	มาก	3.99	0.99	มาก
8.12 วิชาศิลปะการจัด และตกแต่งสถานที่	4.10	0.97	มาก	4.19	0.99	มาก
8.13 วิชาเบเกอรี่	4.15	0.95	มาก	4.18	0.93	มาก
8.14 วิชาการประกอบอาหารตะวันตก	4.27	0.91	มากที่สุด	4.42	0.84	มากที่สุด
8.15 วิชาอาหารไทย	4.27	0.87	มากที่สุด	4.29	0.83	มากที่สุด
8.16 วิชาการจัดดอกไม้ และการแกะสลัก	4.28	0.91	มากที่สุด	4.35	0.81	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.13	0.66	มาก	4.15	0.66	มาก

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานการปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษามีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษารายวิชาการประกอบอาหารตะวันตก วิชาอาหารไทย วิชาการจัดดอกไม้ และการแกะสลักและวิชาการผสมเครื่องดื่ม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด และรายวิชาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 13 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็นนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
9. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์						
9.1 วิชาการมัคคุเทศก์	4.20	0.91	มาก	4.13	0.90	มาก
9.2 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์	4.18	0.93	มาก	4.30	0.98	มากที่สุด
9.3 วิชาศิลปวัฒนธรรมไทย	4.16	0.96	มาก	4.26	0.86	มากที่สุด
9.4 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	4.14	0.98	มาก	4.34	0.84	มากที่สุด
9.5 วิชาอาหารและเครื่องดื่มเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.13	0.93	มาก	4.14	0.97	มาก
9.6 วิชาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว	4.10	0.95	มาก	4.05	0.96	มาก
9.7 วิชาการพักรแรม	4.03	0.90	มาก	4.10	0.95	มาก
9.8 วิชาทรัพยากรท่องเที่ยวท้องถิ่น	4.09	0.92	มาก	4.13	1.00	มาก
9.9 วิชาการท่องเที่ยวทางทะเล	4.07	0.90	มาก	4.03	0.93	มาก
9.10 วิชาทรัพยากรการท่องเที่ยว	4.13	0.91	มาก	4.17	0.95	มาก
เฉลี่ยรวม	4.12	0.74	มาก	4.17	0.65	มาก

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ยกเว้นความคิดเห็นผู้สำเร็จการศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ วิชาศิลปวัฒนธรรมไทย และวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 14 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อมาตรฐานติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษา(n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
10. ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและ องค์กร						
10.1 วิชาสัมมนาการจัดการธุรกิจ ท่องเที่ยว	4.09	0.91	มาก	3.99	0.92	มาก
10.2 วิชาการขายและบริการเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.08	0.92	มาก	4.06	0.95	มาก
10.3 วิชาการวิจัยในธุรกิจท่องเที่ยว	3.96	0.98	มาก	4.03	0.93	มาก
เฉลี่ยรวม	4.04	0.83	มาก	4.03	0.82	มาก

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาทุกรายวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว

การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จากนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 15 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาสามัญ

โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็นนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. หมวดวิชาสามัญ						
1.1 วิชาสามัญทั่วไป 13 หน่วยกิต	3.90	0.98	มาก	4.12	0.92	มาก
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ 8 หน่วยกิต	3.85	0.98	มาก	4.05	0.99	มาก
เฉลี่ย	3.88	0.90	มาก	4.09	0.88	มาก

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาสามัญ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 16 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาชีพ

โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็นนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
2. หมวดวิชาชีพ						
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน 15 หน่วยกิต	3.92	0.93	มาก	3.98	0.95	มาก
2.2 วิชาชีพสาขาวิชา 24 หน่วยกิต	3.92	0.93	มาก	3.83	0.99	มาก
2.3 วิชาชีพสาขางาน 15 หน่วยกิต	3.93	0.92	มาก	3.87	0.99	มาก
2.4 โครงการ 4 หน่วยกิต	3.91	0.96	มาก	3.74	1.01	มาก
เฉลี่ย	3.92	0.80	มาก	3.86	0.86	มาก

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาชีพ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 17 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทุกหมวด

โครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็นนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. หมวดวิชาสามัญ	3.88	0.90	มาก	4.09	0.88	มาก
2. หมวดวิชาชีพ	3.92	0.80	มาก	3.86	0.86	มาก
3. หมวดเลือกเสรี 6 หน่วยกิต	3.89	1.01	มาก	3.92	0.96	มาก
4. ฝึกงาน 4 หน่วยกิต (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)	3.91	0.98	มาก	3.88	0.97	มาก
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)	3.98	1.01	มาก	3.88	0.99	มาก
เฉลี่ยรวม	3.92	0.76	มาก	3.93	0.77	มาก

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทุกหมวด มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษายู่ในระดับมาก

**ตอนที่ 4 ความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**

การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

ตารางที่ 18 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ความต้องการการศึกษาที่ทันสมัย	4.23	0.63	มากที่สุด	4.27	0.87	มากที่สุด
2. ความต้องการบุคลากรในการสอนที่มี ความชำนาญเฉพาะทาง	4.21	0.85	มากที่สุด	4.30	0.82	มากที่สุด
3. โอกาสในการศึกษาต่อ และการรองรับ การศึกษา	4.25	0.66	มากที่สุด	4.22	0.83	มากที่สุด
4. โอกาสในการประกอบอาชีพ	4.20	0.73	มาก	4.05	0.73	มาก
เฉลี่ยรวม	4.23	0.61	มากที่สุด	4.11	0.55	มาก

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามความต้องการ
ต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
นักศึกษาปัจจุบันมีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด และผู้สำเร็จการศึกษามีระดับความคิดเห็น
ของค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ความต้องการ
โอกาสในการประกอบอาชีพมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนในหัวข้ออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ
มากที่สุด

ตารางที่ 19 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตร

ประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการที่ทันสมัย

ความต้องการการศึกษาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
	1. ความต้องการการศึกษาที่ทันสมัย					
1.1 ต้องการการศึกษาที่เน้นการปฏิบัติจริง	4.05	0.96	มาก	3.86	1.00	มาก
1.2 ต้องการศึกษากิจกรรมที่มีเนื้อหาทันสมัย โลกปัจจุบัน	4.22	0.87	มากที่สุด	3.92	1.07	มาก
1.3 ต้องการความพร้อมของ ห้องปฏิบัติการ	4.23	0.84	มากที่สุด	3.87	0.98	มาก
1.4 ต้องการความทันสมัยของ ห้องปฏิบัติการ	4.37	0.77	มากที่สุด	4.11	0.99	มาก
1.5 ต้องการเรียนสาขาจัดการธุรกิจ ท่องเที่ยวเน้นการลงภาคสนาม เช่น ทัศนศึกษานอกสถานที่	4.27	0.81	มากที่สุด	4.02	0.97	มาก
1.6 ต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา	4.27	0.83	มากที่สุด	4.31	0.83	มากที่สุด
1.7 ต้องการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพ	4.18	0.84	มาก	4.17	0.82	มาก
เฉลี่ยรวม	4.23	0.63	มากที่สุด	4.04	0.72	มาก

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านความต้องการการศึกษาที่ทันสมัย ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดและผู้สำเร็จการศึกษาโดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น พบว่า ความต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาพบว่าความต้องการศึกษากิจกรรมที่มีเนื้อหาทันสมัย โลกปัจจุบัน ความต้องการความพร้อมของห้องปฏิบัติการต้องการความทันสมัยของห้องปฏิบัติการและความต้องการเรียนสาขา

จัดการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการลงภาคสนาม ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ระดับความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 20 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการบุคลากรในการสอนที่มีความชำนาญเฉพาะทาง

ความต้องการการศึกษาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
2. ความต้องการบุคลากรในการสอนที่มี						
ความชำนาญเฉพาะทาง	4.21	0.85	มากที่สุด	4.30	0.82	มากที่สุด

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการบุคลากร ในการสอนที่มีความชำนาญเฉพาะทาง ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 21 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการศึกษาต่อ และการรองรับการศึกษา

ความต้องการการศึกษาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ระดับความคิดเห็น นักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
	3. โอกาสในการศึกษาต่อ การรองรับการศึกษา					
3.1 ต้องการศึกษาระบบสหกิจศึกษา (ศึกษาและทำงานในสถานประกอบการที่มีความร่วมมือกับสถานศึกษา)	4.25	0.83	มากที่สุด	4.23	0.85	มากที่สุด
3.2 ต้องการศึกษาต่อหลังจากสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส.	4.24	0.87	มากที่สุด	4.19	0.91	มาก
3.3 ต้องการได้รับรองมาตรฐานวิชาชีพ เช่น บัตรมัลติเทสต์	4.31	0.83	มากที่สุด	4.20	0.83	มาก
3.4 ต้องการทราบข้อมูลกฎระเบียบในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา	4.27	0.87	มากที่สุด	4.10	0.90	มาก
3.5 ต้องการการร่วมมือทางการศึกษากับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ เช่น แลกเปลี่ยน นักศึกษาระหว่างประเทศ	4.35	0.83	มากที่สุด	4.28	0.85	มากที่สุด
3.6 ต้องการฝึกงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษา	4.25	0.93	มากที่สุด	4.20	0.92	มาก
3.7 ต้องการฝึกงานไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน	4.19	0.90	มาก	4.12	0.92	มาก
3.8 ต้องการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา	4.08	1.00	มาก	4.17	0.96	มาก
เฉลี่ยรวม	4.25	0.66	มากที่สุด	4.19	0.58	มาก

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านโอกาสในการศึกษาต่อ การรองรับการศึกษา ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดและผู้สำเร็จการศึกษามีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็น

พบว่า ต้องการฝึกงานไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน ต้องการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนหัวข้ออื่นๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 22 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ

ความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบัน (n=331)			ระดับความคิดเห็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา (n=100)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
4. โอกาสในการประกอบอาชีพ						
4.1 ต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน	4.15	0.87	มาก	4.13	0.88	มาก
4.2 ต้องการการยอมรับทางสังคมในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านสาขาวิชา	4.17	0.96	มาก	4.08	1.01	มาก
4.3 ต้องการทำงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา	4.22	0.88	มากที่สุด	4.04	1.00	มาก
4.4 ต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส.	4.26	0.89	มากที่สุด	3.95	1.00	มาก
เฉลี่ยรวม	4.20	0.73	มาก	4.05	0.83	มาก

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ ระดับความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า ต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน ต้องการการยอมรับทางสังคมในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านสาขาวิชา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบันต่อความต้องการทำงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา ต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 5 การสัมภาษณ์ ความต้องการของผู้ประกอบการ

จากการสัมภาษณ์ของสถานประกอบการ จำนวน 10 แห่ง ได้ทำการสัมภาษณ์ ตั้งแต่ วันที่ 8 มกราคม ถึงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2554 มีข้อสรุป ดังนี้

ผลของการสัมภาษณ์ความต้องการผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและสาขาการโรงแรมและบริการ ความต้องการผู้ประกอบการ คืออยากให้นักศึกษามีความรู้ในเรื่องการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่นประวัติศาสตร์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานโรงแรมเช่น อุปกรณ์ครัว ความปลอดภัยในการทำงาน งานส่วนแม่บ้าน งานเสิร์ฟ การจัดโต๊ะหรือหลักในการบริการต่าง ๆ เป็นต้น ในเรื่องของการมีทักษะทางด้านสาขาวิชานั้นทางผู้ประกอบการต้องการให้นักศึกษาฝึกฝนเรียนรู้การทำงานอย่างจริงจังเมื่อเข้ามารับการฝึกงานหรือเข้าทำงาน และพัฒนาฝีมือของตนเองให้เกิดความชำนาญ เพราะการจะทำให้เกิดทักษะความชำนาญในสาขางานนั้นจะต้องมาจากการฝึกปฏิบัติและกระทำอย่างสม่ำเสมอ เปิดระบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่ไม่สะดวกในเรื่องเวลา เช่น การเปิดสอนแบบทวิภาคี หลักสูตรระยะสั้น รวมถึงส่งเสริมให้มีฝึกอบรมมาตรฐานฝีมือแรงงานในการเดินทางไปทำงานยังต่างประเทศ และในเรื่องของ คุณธรรม จริยธรรม และ จรรยาบรรณวิชาชีพ ทางผู้ประกอบการต้องการในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตเป็นสิ่งแรกที่สถานประกอบการต้องการ รองลงมาคือการรับผิดชอบหน้าที่ของตน การมีสัมมาคารวะ มารยาทในสังคม การใช้คำพูดในที่สาธารณะ การวินิจฉัย การโกหก การลักขโมย รวมถึงเรื่องชู้สาวในที่ทำงาน และให้ภูมิใจในงานที่ทำอย่างถูกต้องงาน ให้เกียรติตัวเองและเพื่อนร่วมงาน

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

จากการนำผลการวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความความคิดเห็นและเสนอแนวทางการปรับปรุงหลักสูตร มีความคิดเห็นดังนี้

การเรียนอาชีวศึกษาเป็นหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติจริง ฉะนั้นรายวิชาสาขาวิชาชีพแต่ละสถานบัน ควรเลือกวิชาที่เน้นการปฏิบัติจริงเท่านั้น ปรับการเรียนการสอนแบบทวิภาคีให้มากขึ้น และมีประสิทธิภาพเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ส่งเสริมการทำความร่วมมือ ระหว่างสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อเป็นการบูรณาการเรียนการสอน ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในการประกอบอาชีพ ปรับการเรียนการสอนรายวิชาภาษาต่างประเทศ ควรกำหนดการเรียน

ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 2 ภาษาขึ้นไป เพื่อสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง ปรับรายวิชาที่ทำการสอนให้ทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน เช่นรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีต่าง ๆ ปรับโครงสร้างของรายวิชาที่เป็น 1 หน่วยกิต ให้เป็นรายวิชาที่มีหน่วยกิต 2-3 หน่วยกิต ขึ้นไปเพื่อเป็นมาตรฐานในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ปรับรายวิชาให้เอื้อประโยชน์สูงสุดในการศึกษาต่อหรือเทียบโอนในระดับอุดมศึกษารวมถึงสถาบันการศึกษาจะต้องทำความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาอาชีวศึกษา ให้เทียบโอนรายวิชาให้ได้มากที่สุด ในสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องปรับรายวิชาให้สอดคล้องกับกฎ ข้อบังคับของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ให้นักศึกษาดำเนินการศึกษาสามารถมีสิทธิ์ได้รับบัตรมัคคุเทศก์ ในสาขาวิชาการ โรงแรมและบริการ กำหนดรายวิชาที่สอดคล้องกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน เมื่อนักศึกษาจบการศึกษา จะต้องผ่านการทดสอบฝีมือแรงงาน เพื่อเป็นประโยชน์และโอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต และครูผู้สอนจะต้องมีเทคนิคการสอนที่ดี มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่สอนเพราะการเรียนการสอนที่สมบรูณ์นั้นเกิดจากนักศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจจากการเรียนอย่างแท้จริง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อหลักสูตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และเพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) นักศึกษาที่เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ และ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 รวมยอดนักศึกษาทั้งหมด 1,916 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณของ ยามานะ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งคือนักศึกษาที่เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ และ สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 จำนวน 331 คน โดยทำการแจกแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษา 10 สถาบัน โดยการสุ่มแบบเจาะจงโดยกำหนดโควต้าสถาบันละ 35 ชุด รวมเป็น 350 ชุด ได้กลับมาคืนมาทั้งหมด 331 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.57 2) นักศึกษาที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2552 ทั้ง 10 สถาบัน โดยแบ่งตามสัดส่วนแต่ละสถาบัน โดยกำหนดโควตาสถาบันละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน โดยการสุ่มที่อยู่ ด้วยการสุ่มแบบง่ายโดยการจับสลาก 3) ผู้ประกอบการ ได้มาจากบริษัทที่ได้รับการตอบรับจากการฝึกงาน มาโดยตลอดระยะเวลา 5 ปีต่อเนื่องกัน (ฝ่ายส่งเสริมกิจการพิเศษเพื่อการศึกษาโรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจ ในพระอุปถัมภ์ฯ) และเป็นบริษัทที่รับนักศึกษาฝึกงานตลอดปีการศึกษา โดยสุ่มแบบเจาะจง เพื่อทำการสัมภาษณ์ บริษัทละ 1 คน ในตำแหน่งผู้จัดการหรือฝ่ายบุคคล รวมเป็นจำนวน 10 คน และนำผลการวิจัยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน แสดงความคิดเห็นโดยการสัมภาษณ์ และเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสอบถาม ใช้สอบถามนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่จบการศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่ เพศ อายุ สถาบันการศึกษา สาขาวิชา

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมในมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตอนที่ 4 ความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตอนที่ 5 แบบสัมภาษณ์ ใช้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ ด้านคุณธรรม จริยธรรม
ด้านความรู้ความสามารถพื้นฐานต่อการทำงาน ด้านทักษะ ตามลักษณะงานในสาขาวิชา และด้าน
จรรยาบรรณในวิชาชีพ

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รวบรวมมาตรวจสอบ
ความสมบูรณ์และถูกต้องโดยแยก เป็นแบบสอบถามของนักศึกษา และการสัมภาษณ์สถานประกอบการ
โดยแบบสอบถามของนักศึกษา เป็นคำถามปิด ทั้ง 4 ตอน นำมาแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution)
นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 คำนวณเป็นค่าร้อยละ (Percentage) รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตอบ
แบบสอบถาม ตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และ ตอนที่ 4 มาวิเคราะห์โดย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (Standard Deviation) ของแต่ละตอน ใช้การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา แล้วนำเสนอรูปตาราง
และความเรียง ส่วนแบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ เป็นการสัมภาษณ์รายบุคคล ต้องนำรายละเอียดจากการ
สัมภาษณ์ทำการพรรณนาสถิติ ดีความ สอบถามความหมายหาความเชื่อมโยงและนำข้อมูลที่ได้เรียบเรียง
และนำผลมาวิเคราะห์ที่ได้จากการทำวิจัยในครั้งนี้เพื่อขอความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน เพื่อ
เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ส่วน
ใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.98 มีอายุ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.83 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามมาก
ที่สุด สถาบันละ 35 คน คิดเป็นร้อยละ 10.57 และยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2552 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ
65.00 มีอายุ 22 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.00 มีนักศึกษาตอบแบบสอบถาม สถาบันละ 10 คน ซึ่ง

ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาต่อที่ มหาวิทยาลัยศรีปทุม และ มหาวิทยาลัยรังสิต มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.00 ในแต่ละสถาบันการศึกษา รองลงมา คือ ศึกษาต่อที่ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต คิดเป็นร้อยละ 15.00 และ ศึกษาต่อที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม คิดเป็นร้อยละ 14.00 ตามลำดับ และมีผู้ว่างงานน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.00

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ และสาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีความคิดเห็นต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านสื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ

พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ($\bar{x} = 4.07$) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานอาหาร โรงแรม และภัตตาคาร ($\bar{x} = 4.02$) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสถานประกอบการ ($\bar{x} = 4.00$) วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 ($\bar{x} = 3.98$) วิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาอาชีพ และสังคม ($\bar{x} = 3.97$) วิชาสนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ ($\bar{x} = 3.92$) วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 ($\bar{x} = 3.91$) วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ ($\bar{x} = 3.90$) วิชาภาษาจีนเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.78$) และ วิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.66$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ได้แก่ วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ ($\bar{x} = 4.13$) วิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาอาชีพ และสังคม ($\bar{x} = 4.05$) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานอาหาร โรงแรม และภัตตาคาร ($\bar{x} = 4.04$) วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 ($\bar{x} = 3.96$) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสถานประกอบการ ($\bar{x} = 3.93$) วิชาสนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ ($\bar{x} = 3.90$) วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ($\bar{x} = 3.90$) วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 ($\bar{x} = 3.89$) วิชาภาษาจีนเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.73$) และวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.58$)

2. ด้านจัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ

พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ได้แก่ วิชาการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยว และการโรงแรม ($\bar{x} = 3.75$) วิชาคอมพิวเตอร์กราฟฟิก ($\bar{x} = 3.71$) วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ($\bar{x} = 3.63$) วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.63$) วิชาระบบฐานข้อมูลเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.63$) วิชาโปรแกรมสำเร็จในงานอาชีพ ($\bar{x} = 3.60$) วิชาห้องสมุดกับการเรียนรู้สารสนเทศ ($\bar{x} = 3.58$) และ วิชาระบบภูมิสารสนเทศ เพื่อการวางแผน และพัฒนา ($\bar{x} = 3.56$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกรายวิชา ได้แก่ วิชาคอมพิวเตอร์กราฟฟิก ($\bar{x} = 3.79$) วิชาระบบฐานข้อมูลเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.72$) วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น ($\bar{x} = 3.67$) วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ($\bar{x} = 3.66$) วิชาโปรแกรมสำเร็จในงานอาชีพ ($\bar{x} = 3.63$) วิชาห้องสมุดกับการเรียนรู้สารสนเทศ ($\bar{x} = 3.60$) วิชาระบบภูมิสารสนเทศ เพื่อการวางแผนและพัฒนา ($\bar{x} = 3.56$) และวิชาการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยว และการโรงแรม ($\bar{x} = 3.58$)

3. ด้านแก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และ เทคโนโลยี

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก 3 วิชา ได้แก่ วิชาชีวิตกับสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี ($\bar{x} = 3.69$) วิชาวิทยาศาสตร์ 1 ($\bar{x} = 3.47$) วิชาวิทยาศาสตร์ 2 ($\bar{x} = 3.47$) และมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง 4 วิชา ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ 1 ($\bar{x} = 3.35$) วิชาคณิตศาสตร์ 2 ($\bar{x} = 3.28$) วิชาสถิติ ($\bar{x} = 3.19$) วิชาแคลคูลัส 1 ($\bar{x} = 3.21$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก 1 วิชา ได้แก่ วิชาชีวิตกับสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี ($\bar{x} = 3.73$) และมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง 6 วิชา ได้แก่ วิชาแคลคูลัส 1 ($\bar{x} = 3.36$) วิชาวิทยาศาสตร์ 1 ($\bar{x} = 3.35$) วิชาวิทยาศาสตร์ 2 ($\bar{x} = 3.31$) วิชาคณิตศาสตร์ 2 ($\bar{x} = 3.26$) วิชาคณิตศาสตร์ 1 ($\bar{x} = 3.23$) วิชาสถิติ ($\bar{x} = 3.23$)

4. ด้านการจัดควบคุมและคุณภาพ

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากเกือบทุกวิชา ได้แก่ วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ($\bar{x} = 3.76$) วิชาหลักการจัดการ ($\bar{x} = 3.73$) วิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ($\bar{x} = 3.55$) วิชาการเพิ่มประสิทธิภาพในองค์กร ($\bar{x} = 3.52$) และมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางในวิชาการพัฒนางานด้วยระบบคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิต ($\bar{x} = 3.33$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากเกือบทุกวิชา ได้แก่ วิชาหลักการจัดการ ($\bar{x} = 3.84$) วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ($\bar{x} = 3.79$) วิชาหลักเศรษฐศาสตร์ ($\bar{x} = 3.64$) วิชาการเพิ่มประสิทธิภาพในองค์กร ($\bar{x} = 3.53$) และมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางในวิชาการพัฒนางานด้วยระบบคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิต ($\bar{x} = 3.25$)

5. ด้านแสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ โรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชาทัศนคติ และบุคลิกภาพในงานบริการ ($\bar{x} = 4.18$) วิชาการพัฒนาบุคลิกภาพในธุรกิจบริการ ($\bar{x} = 4.16$) วิชานันทนาการ ($\bar{x} = 4.14$) วิชาพฤติกรรมและทัศนคติผู้ให้บริการ ($\bar{x} = 4.13$) วิชาศิลปะการต้อนรับและบริการ ($\bar{x} = 4.13$)

วิชามนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน ($\bar{x} = 4.11$) วิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพ และบุคลิกภาพ ($\bar{x} = 3.96$) วิชานันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.96$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชานันทนาการ ($\bar{x} = 4.16$) วิชาทัศนคติ และบุคลิกภาพในงานบริการ ($\bar{x} = 4.15$) วิชามนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน ($\bar{x} = 4.12$) วิชาพฤติกรรมและทัศนคติผู้ให้บริการ ($\bar{x} = 4.10$) วิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพ และบุคลิกภาพ ($\bar{x} = 4.09$) วิชาศิลปะการต้อนรับและบริการ ($\bar{x} = 4.07$) วิชาการพัฒนาบุคลิกภาพในธุรกิจบริการ ($\bar{x} = 4.07$) วิชานันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.01$)

6. มีความรู้ความเข้าใจในหลักการทำงานด้านโรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.34$) วิชาการจัดเลี้ยง ($\bar{x} = 4.27$) วิชาการจัดภัตตาคารรวมทั้งวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการและวิชาการจัดภัตตาคาร ($\bar{x} = 4.26$) วิชาความรู้เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.25$) และความคิดเห็นอยู่ในระดับมากได้แก่ วิชาการจัดครัวและอุปกรณ์ ($\bar{x} = 4.20$) วิชาหลักการดำเนินงานโรงแรม ($\bar{x} = 4.18$) วิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.12$) วิชาบัญชีเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.93$) วิชาการจำหน่ายตั๋วโดยสารและวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.92$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ ($\bar{x} = 4.38$) วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.26$) วิชาหลักการดำเนินงานโรงแรม ($\bar{x} = 4.25$) วิชาการจัดภัตตาคาร ($\bar{x} = 4.24$) วิชาการจัดเลี้ยง ($\bar{x} = 4.20$) วิชาการจัดครัวและอุปกรณ์ ($\bar{x} = 4.09$) วิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.06$) วิชาบัญชีเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.94$) วิชาการจำหน่ายตั๋วโดยสาร ($\bar{x} = 3.90$) และวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.73$) และความคิดเห็นอยู่ในระดับมากได้แก่ วิชาการจัดครัวและอุปกรณ์ ($\bar{x} = 4.09$) วิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.06$) วิชาบัญชีเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.94$) วิชาการจำหน่ายตั๋วโดยสาร ($\bar{x} = 3.90$) และวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.79$)

7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการโรงแรม และบริการ

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม ($\bar{x} = 3.98$) วิชาเทคโนโลยีสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม ($\bar{x} = 3.97$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม ($\bar{x} = 4.12$) วิชาเทคโนโลยีสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม ($\bar{x} = 4.08$)

8. ปฏิบัติงานด้านการโรงแรมและบริการ

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ วิชาการจัดดอกไม้และแกะสลัก ($\bar{x} = 4.28$) วิชาการประกอบอาหารตะวันตกรวมทั้งวิชาอาหารไทย ($\bar{x} = 4.27$) ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากได้แก่ วิชาการผสมเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.20$) วิชาเบเกอรี่ ($\bar{x} = 4.15$) วิชาครัวและการประกอบอาหาร ($\bar{x} = 4.16$) วิชาบาร์และเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.14$) วิชาการเตรียมห้องพักรวมทั้งวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.11$) วิชาการจัดการแม่บ้านโรงแรม ($\bar{x} = 4.10$) วิชาการควบคุมอาหารและเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.08$) วิชาการจัดการงานส่วนหน้าโรงแรมและและวิชาสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ($\bar{x} = 4.06$) และวิชาสุขอนามัยและโภชนาการ ($\bar{x} = 4.01$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ วิชาการประกอบอาหารตะวันตก ($\bar{x} = 4.42$) วิชาการจัดดอกไม้และแกะสลัก ($\bar{x} = 4.35$) วิชาอาหารไทย ($\bar{x} = 4.29$) วิชาการผสมเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 4.22$) ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากได้แก่ วิชาครัวและการประกอบอาหาร วิชาเบเกอรี่รวมทั้งวิชาการจัดการแม่บ้านโรงแรม ($\bar{x} = 4.18$) วิชาการเตรียมห้องพัก ($\bar{x} = 4.09$) งานส่วนหน้าโรงแรมและและวิชาสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ($\bar{x} = 4.06$) และวิชาสุขอนามัยและโภชนาการ ($\bar{x} = 4.03$)

9. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ได้

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชาการมัคคุเทศก์ ($\bar{x} = 4.20$) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ($\bar{x} = 4.18$) วิชาศิลปวัฒนธรรมไทย ($\bar{x} = 4.16$) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.16$) ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ($\bar{x} = 4.14$) วิชาอาหารและเครื่องดื่มกับการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.13$) วิชาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.10$) วิชาทรัพยากรท่องเที่ยวท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.09$) วิชาการท่องเที่ยวทางทะเล ($\bar{x} = 4.07$) และวิชาการพักรวม ($\bar{x} = 4.03$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกวิชา ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.34$) ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ($\bar{x} = 4.30$) วิชาศิลปวัฒนธรรมไทย ($\bar{x} = 4.26$) ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากได้แก่ วิชาทรัพยากรท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.17$) วิชาการมัคคุเทศก์ รวมทั้งวิชาทรัพยากรท่องเที่ยวท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.13$) วิชาการพักรวม ($\bar{x} = 4.10$) วิชาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.05$) และวิชาการท่องเที่ยวทางทะเล ($\bar{x} = 4.03$)

10. ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกวิชา ได้แก่ วิชาสัมมนาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.09$) วิชาการขายและบริการเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.08$) และวิชาการวิจัยในธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.08$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกวิชา ได้แก่ วิชาวิชาการขายและบริการเพื่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.06$) วิชาการวิจัยในธุรกิจท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.03$) และวิชาสัมมนาการจัดการธุรกิจ ($\bar{x} = 3.99$)

ตอนที่ 3 ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกโครงสร้าง ได้แก่ หมวดวิชาสามัญ วิชาสามัญทั่วไป 13 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.90$) วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ 8 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.85$) หมวดวิชาชีพ วิชาชีพพื้นฐาน 15 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.92$) วิชาชีพสาขาวิชา 24 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.92$) วิชาชีพสาขางาน 15 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.93$) โครงการ 4 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.91$) หมวดวิชาสามัญ ($\bar{x} = 3.88$) หมวดวิชาชีพ ($\bar{x} = 3.92$) หมวดเลือกเสรี 6 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.89$) ฝึกงาน 4 หน่วยกิต (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน) ($\bar{x} = 3.91$) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง) ($\bar{x} = 3.98$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุดทุกโครงสร้าง ได้แก่ หมวดวิชาสามัญ วิชาสามัญทั่วไป 13 หน่วยกิต ($\bar{x} = 4.12$) วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ 8 หน่วยกิต ($\bar{x} = 4.05$) หมวดวิชาชีพ วิชาชีพพื้นฐาน 15 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.98$) วิชาชีพสาขาวิชา 24 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.83$) วิชาชีพสาขา งาน 15 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.87$) โครงการ 4 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.74$) หมวดวิชาสามัญ ($\bar{x} = 4.09$) หมวดวิชาชีพ ($\bar{x} = 3.86$) หมวดเลือกเสรี 6 หน่วยกิต ($\bar{x} = 3.92$) ฝึกงาน 4 หน่วยกิต (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน) ($\bar{x} = 3.88$) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง) ($\bar{x} = 3.88$)

ตอนที่ 4 ความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

พบว่านักศึกษาปัจจุบันมีความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ของความต้องการด้านการศึกษาที่ทันสมัย ได้แก่ ต้องการความทันสมัยของห้องปฏิบัติการ ($\bar{x} = 4.37$) ต้องการเรียนสาขาจัดการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการลงภาคสนาม ($\bar{x} = 4.27$) ต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา ($\bar{x} = 4.27$) ต้องการความพร้อมของห้องปฏิบัติการ ($\bar{x} = 4.23$) ต้องการศึกษากาตฤษฎีที่มีเนื้อหาทันสมัยโลกปัจจุบัน ($\bar{x} = 4.22$) และระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพ ($\bar{x} = 4.18$) และต้องการศึกษาที่เน้นการปฏิบัติจริง ($\bar{x} = 4.05$) ต้องการความเชี่ยวชาญด้านบุคลากรด้านการสอนของอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.21$)

ด้านโอกาสในการศึกษาต่อ การรองรับการศึกษา มีความต้องการอยู่ระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.25$) ต้องการศึกษาต่อหลังจากสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส. ($\bar{x} = 4.24$) ต้องการได้รับรองมาตรฐานวิชาชีพ ($\bar{x} = 4.31$) ต้องการทราบข้อมูลกฎระเบียบในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.27$) ต้องการความร่วมมือทางการศึกษากับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ เช่น แลกเปลี่ยน นักศึกษาระหว่างประเทศ ($\bar{x} = 4.35$) ต้องการฝึกงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษา ($\bar{x} = 4.25$) และในระดับมาก ได้แก่ ต้องการฝึกงานไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน ($\bar{x} = 4.19$) ต้องการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.08$)

ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ มีความต้องการอยู่ระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส. ($\bar{x} = 4.26$) ต้องการทำงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา ($\bar{x} = 4.22$) ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการการยอมรับทางสังคมในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านสาขาวิชา ($\bar{x} = 4.17$) ต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน ($\bar{x} = 4.15$)

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ของความต้องการด้านการศึกษาที่ทันสมัย ได้แก่ ต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา ($\bar{x} = 4.31$) ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการศึกษาที่เน้นการปฏิบัติจริง ($\bar{x} = 3.86$) ต้องการศึกษาภาคทฤษฎีที่มีเนื้อหาทันสมัยปัจจุบัน ($\bar{x} = 3.92$) ต้องการความพร้อมของห้องปฏิบัติการ ($\bar{x} = 3.87$) ต้องการความทันสมัยของห้องปฏิบัติการ ($\bar{x} = 4.11$) ต้องการเรียนสาขาจัดการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการลงภาคสนาม ($\bar{x} = 4.02$) ต้องการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพ ($\bar{x} = 4.17$) ต้องการความเชี่ยวชาญด้านบุคลากรด้านการสอนของอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ ($\bar{x} = 4.30$)

ด้านโอกาสในการศึกษาต่อ การรองรับการศึกษา มีความต้องการอยู่ระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการความร่วมมือทางการศึกษากับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ ($\bar{x} = 4.28$) และต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.23$) ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการความเชี่ยวชาญด้านบุคลากรด้านการสอนของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{x} = 4.21$) ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษา (ศึกษาและทำงานในสถานประกอบการที่มีความร่วมมือกับสถานศึกษา) ($\bar{x} = 4.23$) ต้องการศึกษาต่อหลังจากสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส. ($\bar{x} = 4.19$) ต้องการได้รับรองมาตรฐานวิชาชีพ ($\bar{x} = 4.20$) ต้องการทราบข้อมูลกฎระเบียบในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.10$) ต้องการฝึกงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษา ($\bar{x} = 4.20$) ต้องการฝึกงานไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน ($\bar{x} = 4.12$) ต้องการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ($\bar{x} = 4.17$)

ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ มีความต้องการอยู่ระดับมากที่สุด ได้แก่ ต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน ($\bar{x} = 4.13$) ต้องการการยอมรับทางสังคมในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้าน

สาขาวิชา ($\bar{x} = 4.08$) ต้องการงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา ($\bar{x} = 4.04$) ต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส. ($\bar{x} = 3.95$)

ตอนที่ 5 การสัมภาษณ์ ความต้องการของผู้ประกอบการ

จากการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรมจำนวน 10 แห่ง ได้ข้อสรุปดังนี้

1. ด้านความรู้พื้นฐานในงานวิชาชีพ

ผลของการสัมภาษณ์ความต้องการของผู้ประกอบการนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและสาขาการโรงแรมและบริการ ความต้องการของสถานประกอบ คืออยากให้ศึกษามีความรู้ในเรื่องการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น ประวัติศาสตร์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับงานโรงแรมเช่น อุปกรณ์ครัว ความปลอดภัยในการทำงาน งานส่วนแม่บ้าน การจัดโต๊ะ หรือหลักในการบริการต่าง ๆ เป็นต้น

2. ด้านทักษะตามลักษณะสาขาวิชา

ผลของการสัมภาษณ์ความต้องการของผู้ประกอบการนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและสาขาการโรงแรมและบริการ ความต้องการของผู้ประกอบการ คือ ต้องการให้นักศึกษาฝึกฝนเรียนรู้การทำงานอย่างจริงจังเมื่อเข้ามารับการฝึกงานหรือเข้าทำงาน และพัฒนาฝีมือของตนเองให้เกิดความชำนาญ เพราะการจะทำให้เกิดทักษะความชำนาญในสาขานั้นจะต้องมาจากการฝึกปฏิบัติและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

3. ด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ

ผลของการสัมภาษณ์ความต้องการของผู้ประกอบการนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและสาขาการโรงแรมและบริการ ความต้องการของสถานประกอบ คือ ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นสิ่งแรกที่สถานประกอบการต้องการ รองลงมาคือการรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตน การมีสัมมาคารวะ มารยาทในสังคม การใช้คำพูดในที่สาธารณะ การติดฉลาก การโกหก การลักขโมย รวมถึงเรื่องชู้สาวในที่ทำงาน และให้ภูมิใจในงานที่ทำ อย่าดูถูกงาน ให้เกียรติตัวเองและเพื่อนร่วมงาน

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

จากการนำผลการวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความความคิดเห็นและเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงหลักสูตร สรุปได้ดังนี้

ด้านมาตรฐานวิชาชีพ การเรียนอาชีวศึกษาเป็นหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติจริง ฉะนั้นรายวิชาสาขาวิชาชีพแต่ละสถาบัน ควรเลือกวิชาที่เน้นการปฏิบัติจริงปรับการเรียนการสอนรายวิชาภาษาต่างประเทศ ควรกำหนดการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 2 ภาษาขึ้นไป เพื่อสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง ปรับรายวิชาที่ทำการสอนให้ทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน เช่นรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีต่าง ๆ ในสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องปรับรายวิชาให้สอดคล้องกับกฎ ข้อบังคับของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ให้นักศึกษาสำเร็จการศึกษาสามารถมีสิทธิได้รับบัตรมัคคุเทศก์ ในสาขาวิชาการ โรงแรมและบริการ กำหนดรายวิชาที่สอดคล้องกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน เมื่อนักศึกษาจบการศึกษา จะต้องผ่านการทดสอบฝีมือแรงงาน เพื่อเป็นประโยชน์และโอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต และครูผู้สอนจะต้องมีเทคนิคการสอนที่ดี มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่สอนเพราะการเรียนการสอนที่สมบูรณ์นั้นเกิดจากนักศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจจากการเรียนอย่างแท้จริง

ด้านโครงสร้างหลักสูตร ปรับปรุงโครงสร้างของรายวิชาที่เป็น 1 หน่วยกิต ให้เป็นรายวิชา ที่มีหน่วยกิต 2-3 หน่วยกิต ขึ้นไปเพื่อเป็นมาตรฐานในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ปรับรายวิชาให้เอื้อประโยชน์สูงสุดในการศึกษาต่อหรือเทียบโอนในระดับอุดมศึกษารวมถึงสถาบันการศึกษาจะต้องทำความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาอาชีวศึกษา ให้เทียบโอนรายวิชาให้ได้มากที่สุด ปรับปรุงการเรียนการสอนแบบทวิภาคีให้มากขึ้น และมีประสิทธิภาพเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา รวมถึงการเปิดสอนหลักสูตรระยะสั้น ส่งเสริมการทำความร่วมมือ ระหว่างสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อเป็นการบูรณาการเรียนการสอน ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในการประกอบอาชีพ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นต่อหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการโรงแรมและบริการ และสาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ปีการศึกษา 2553 และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา 2552 ของ มีความคิดเห็นต่อมาตรฐานวิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวด้านต่างๆ ดังนี้

1. มาตรฐานวิชาชีพ

1.1 สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ เป็นมาตรฐาน ที่เน้นการสื่อสารเป็นสำคัญในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต ประกอบไปด้วย การพูด การอ่าน การเขียน ดังรายวิชาทักษะภาษาไทย เพื่ออาชีพและวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาอาชีพนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอาจเป็นเพราะว่า รายวิชามีความสำคัญและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ เช่น การทำเอกสาร การเขียนจดหมายธุรกิจ การติดต่อสื่อสาร การจดรายงานการประชุม สอดคล้องกับศูนย์ภาษาไทยสิรินธร (2552) พบว่า ความคิดเห็นของบัณฑิตมหาวิทยาลัย ผู้บริหาร บริษัทและองค์กรภาครัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 80 แห่ง เกี่ยวกับการใช้ทักษะภาษาไทย ในการทำงานของบุคลากรที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนรายงานประเภทต่าง ๆ เช่นบันทึกรายงานปฏิบัติงาน การเขียนรายงานการประชุม

ในรายวิชาภาษาจีนเบื้องต้นและวิชาญี่ปุ่นเบื้องต้น มีความคิดเห็นระดับมากมีคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาเท่ากับ 3.78 และ 3.73 ตามลำดับ และวิชาญี่ปุ่นเบื้องต้นเท่ากับ 3.66 และ 3.58 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยน้อยกว่านักศึกษาปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่าการใช้ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นน้อยกว่าภาษาอังกฤษเพราะนักท่องเที่ยวยุโรปและญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทยก็สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น สอดคล้องกับ สุวิมล คนใจ (2552) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นที่ต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจทั้งในงานโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยวมากกว่าภาษาอื่น ๆ

1.2 จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ เป็นมาตรฐาน การเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพ รวมถึงการปฏิบัติงานที่เป็นระบบ รวดเร็ว สิ่งสำคัญในการจัดการระบบก็คือ คอมพิวเตอร์ ดังรายวิชาการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยวและโรงแรม นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.75 และ 3.58 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยน้อยกว่านักศึกษาปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่า ในปัจจุบันการใช้อินเตอร์เน็ตเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิตประจำวัน ทั้งนักศึกษาและการทำงาน เพราะเครื่องมือสื่อสาร

ในปัจจุบัน สามารถเชื่อมโยง และใช้อินเทอร์เน็ตได้สะดวกรวมถึงการปฏิบัติงานในเกือบทุกสาขาอาชีพมีการใช้อินเทอร์เน็ตในการทำงาน สอดคล้องกับ ผลการสำรวจของ Pew Internet & American Life Project(2007) คณะทำงานเพื่อศึกษาผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อมนุษย์พบว่า ในยุคปัจจุบันที่อินเทอร์เน็ตกำลังเฟื่องฟูเต็มที่นั้น ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ยอมรับว่าอินเทอร์เน็ตคือสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของพวกเขาและ อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนบนโลกใบนี้ประมาณได้กันว่าในแต่ละวันมีผู้คนมากกว่า 50 ล้านคน กว่า 150 ประเทศทั่วโลกกำลังใช้อินเทอร์เน็ต

1.3 แก่ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยีเทคโนโลยี เป็นมาตรฐาน ที่เน้นการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตประจำวัน มนุษย์ทุกคนล้วนประสบปัญหาต่างๆ แตกต่างกันไปซึ่งแต่ละบุคคลต่างมีทางออกในการแก้ปัญหาหลายรูปแบบ ดังรายวิชาแคลคูลัส 1 นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.21 และ 3.36 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่า คณิตศาสตร์ถือเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตลอดจนศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นการจัดกระบวนการคิด คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น สอดคล้องกับลินดีน (Lundine, L.2005) กล่าวไว้ว่า คณิตศาสตร์ยังช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และอารมณ์ สามารถคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และสามารถอยู่กับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

1.4 การจัดควบคุม และคุณภาพ เป็นมาตรฐาน เป็นการเน้นการจัดการ การวางแผน การเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงาน ดังรายวิชาหลักเศรษฐศาสตร์ และรายวิชาหลักการจัดการ มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาเท่ากับ 3.55 และ 3.64 ตามลำดับ และวิชาหลักการจัดการ เท่ากับ 3.73 และ 3.84 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่า องค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง โดยอาศัยหลักทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ ประกอบกับลักษณะพื้นฐานของธุรกิจประเภทต่าง ๆ และองค์ประกอบที่ใช้ในการประกอบธุรกิจ ได้แก่ การจัดการ การบัญชี การเงิน การตลาด การบริหารงานบุคคล การบริการสำนักงาน ซึ่งครอบคลุมเอกสารทางธุรกิจประเภทต่าง ๆ แนวทางการประกอบธุรกิจ ตลอดจนศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องในการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนจรรยาบรรณของธุรกิจ และนักศึกษาได้เรียนรู้อุปสงค์ อุปทาน และการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์และอุปทาน คุณภาพของตลาด ความยืดหยุ่นของอุปสงค์และอุปทาน ทฤษฎีพฤติกรรม ผู้บริโภคทฤษฎีการผลิต ต้นทุนการผลิตและรายรับจากการผลิต ตลาดและการกำหนดราคา รายได้ประชาชาติการบริโภค การออม การลงทุนและการกำหนด

เป็นรายได้ประชาชาติ วัฏจักรธุรกิจ สอดคล้องกับ อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2540) กล่าวไว้ว่า เศรษฐศาสตร์เป็นการศึกษาถึงวิธีการที่ระบบเศรษฐกิจทำการผลิตสิ่งของและบริการ เพื่อบำบัดความต้องการของมนุษย์ และแจกจ่ายสิ่งของและบริการเหล่านั้นไปยังบุคคลที่มีความต้องการ

1.5 แสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจโรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว เป็นมาตรฐาน ที่เน้นการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมบริการ บุคลิกภาพเป็นสิ่งสำคัญรวมถึงจะต้องมีการพัฒนาให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ดังรายวิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพและบุคลิกภาพ นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.69 และ 4.09 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่า การออกกำลังกายและดูแลตนเองเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญตลอดชีวิต ดังคำพูดที่ว่า “ไม่มีโรค เป็นลาภอันประเสริฐ” รวมถึงการพัฒนาบุคลิกภาพให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดีในการทำงาน เพราะการประกอบอาชีพบริการนั้นสิ่งสำคัญคือบุคลิกภาพ ดังนั้นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจึงให้ความสำคัญกับรายวิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพและบุคลิกภาพ สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542) มุ่งปลูกฝังความรู้เกี่ยวกับ การกีฬา และการพัฒนาตนเอง

1.6 มีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการทำงานด้านโรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว เป็นมาตรฐาน เน้นการศึกษาในหลักการปฏิบัติงานของธุรกิจโรงแรม และการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ดังรายวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.26 และ 4.38 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบันอาจเป็นเพราะว่า วิชานี้เป็นวิชาที่นำไปประยุกต์ใช้ในหน้าที่การงานได้จริง ได้เรียนรู้ โรงแรมระบบเครือข่ายโครงสร้างการบริหารงานโรงแรม หน้าที่ความรับผิดชอบของแผนกต่าง ๆ ในโรงแรม ความสัมพันธ์ ของแผนกต่าง ๆ ในโรงแรมและปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อธุรกิจโรงแรม ตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นในธุรกิจโรงแรม สอดคล้องกับ สิริพันธ์ ดีศีลธรรม (2550) กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความพึงพอใจในการใช้บริการ โรงแรมของนักท่องเที่ยวปัจจัยแรกได้แก่ พนักงานและการให้บริการของพนักงาน

1.7 ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการโรงแรม และบริการ เป็นมาตรฐาน ที่เน้นการเรียนการสอนที่ใช้เทคโนโลยีในการประกอบอาชีพในธุรกิจโรงแรม เช่น การสำรองห้องพัก งานส่วนหน้า งานส่วนแม่บ้าน เป็นต้น ดังรายวิชาเทคโนโลยีสำหรับงานส่วนหน้า และโรงแรม และวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.92และ4.12 ตามลำดับ ในรายวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และ4.08 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความ

คิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบัน อาจเป็นเพราะว่าการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของงานส่วนต่างๆ ของโรงแรมมีความสะดวกและรวดเร็ว ถูกต้อง ในการทำงานและทำให้ประหยัดเวลาในการทำงาน และการลดการใช้บุคลากรในการทำงาน สอดคล้องกับ สุวิมล คนไว (2552) ได้กล่าวไว้ว่า โปรแกรมสำเร็จรูปในงานโรงแรมเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การปฏิบัติงานมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

1.8 ปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ เป็นมาตรฐานการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง จากห้องปฏิบัติการ ทั้งงานครัว งานส่วนหน้า งานส่วนแม่บ้าน จะต้องได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างมีมาตรฐาน ดังรายวิชาการประกอบอาหารตะวันตก และวิชาการจัดดอกไม้และแกะสลัก มีความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาเท่ากับ 4.27 และ 4.42 ตามลำดับ และวิชาการจัดดอกไม้และแกะสลัก เท่ากับ 4.28 และ 4.35 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบัน อาจเป็นเพราะว่า การประกอบอาชีพในสายงาน โรงแรมสามารถนำรายวิชาเหล่านี้มาประยุกต์ใช้ เนื่องจากการเรียนการสอนในวิชาเหล่านี้เป็นการฝึกทักษะอาชีพ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลทางการตลาด สสำรวจแนวโน้มเกี่ยวกับธุรกิจทุกประเภท ได้วางแผน ออกแบบ คิดค้น ดัดแปลง ประยุกต์ เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ ควบคุมกระบวนการผลิต ตรวจสอบคุณภาพงาน คำนวณต้นทุน กำหนดราคา การพบลูกค้า และจัดจำหน่าย ซึ่งเป็นงานสำคัญด้านการโรงแรม และบริการ สอดคล้องกับ (วิษณุ บ่างสมบูรณ์, สัมภาษณ์. 19 กุมภาพันธ์ 2554) ได้กล่าวว่า บุคคลที่ทำงานด้านการโรงแรมจะต้องมีทักษะพื้นฐานในการทำงานในแผนกนั้นๆ เช่น ฝ่ายครัว ฝ่ายแม่บ้าน เช่น ขั้นตอนในการทำห้องพัก และการจัดดอกไม้ เป็นต้น

1.9 ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ได้ เป็นมาตรฐาน ที่เน้นการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติในการออกโปรแกรมนำเที่ยว และการเขียน โปรแกรมท่องเที่ยว ดังรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์และวิชาศิลปวัฒนธรรมไทย นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.18 และ 4.30 ตามลำดับ ในรายวิชาศิลปวัฒนธรรมไทย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และ 4.26 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบัน อาจเป็นเพราะว่า ในการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ทั้งภาษาอังกฤษและความรู้ทางศิลปวัฒนธรรมมีความจำเป็นที่สุด เพราะการเป็นมัคคุเทศก์นั้นก็เปรียบเสมือนการเป็นตัวแทนของประเทศ จึงควรจึงต้องเรียนรู้และปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย พิธีกรรม ความเชื่อ ค่านิยมในสังคมไทย คำศัพท์เฉพาะทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณีทางศาสนา พุทธประติมากรรมสมัยต่างๆ ความรู้เกี่ยวกับสถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม วิจิตรศิลป์ ประณีตศิลป์ นาฏศิลป์ ดนตรีไทย วรรณคดีไทย ศิลปวัฒนธรรมชาติอื่นที่พบในไทย การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย รวมถึงได้เรียนรู้และปฏิบัติเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวท้องถิ่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ วรรณกรรมพื้นฐาน ศิลปวัฒนธรรม

ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตคนในท้องถิ่น อาหาร พื้นบ้าน การแสดงการเล่นและหัตถกรรมในท้องถิ่น การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากร ท้องเที่ยวในท้องถิ่น สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542) มุ่งปลูกฝังความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การกีฬา ภูมิปัญญาและรู้จักการประยุกต์ใช้

1.10 ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร เป็นมาตรฐานที่เน้น ในการติดต่อประสานงานเป็นอีกปัจจัยที่มีความสำคัญในการประกอบธุรกิจ เพราะการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะทำให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ ดังรายวิชาสัมมนาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว นักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.99 และ 4.09 ตามลำดับแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยมากกว่านักศึกษาปัจจุบัน อาจเป็นเพราะว่า ในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวการจัดทำโปรแกรมนำเที่ยวหรือกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว การจัดสัมมนา เป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำโปรแกรมสำหรับบุคคลที่อยู่ในวัยทำงาน หรือส่วนใหญ่โปรแกรมของการจัดนำเที่ยวที่ได้รับความนิยมคือการจัดสัมมนา สอดคล้องกับ (โสภา ศรีเคลือบ, สัมภาษณ์. 15 มกราคม 2554) บริษัทฟูจิตัวร์ 2000 จำกัด ได้ออกโปรแกรมท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือการจัดสัมมนานอกสถานที่

2. ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาสามัญ เมื่อพิจารณารายละเอียดมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ส่วนความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมวดวิชาชีพ เมื่อพิจารณารายละเอียดมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา อาจเป็นเพราะว่าในโครงสร้างหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีความเป็นอัตลักษณ์ที่เด่นชัดส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอน สอดคล้องกับ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช 2546 พัฒนาขึ้นให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม เพื่อผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการที่มีความรู้ความชำนาญ ความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การพัฒนางานและพัฒนาตนเองให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในระดับชุมชน ระดับท้องถิ่น และระดับชาติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด ความสนใจ ศักยภาพและโอกาสของตน สามารถถ่ายโอนผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ เปิดโอกาสให้สถานศึกษาชุมชน ท้องถิ่น

3. ความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการที่ทันสมัย เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบัน พบว่าต้องการความทันสมัยของห้องปฏิบัติการมีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ระดับความคิดเห็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา พบว่าต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าในโลกปัจจุบันเทคโนโลยีมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันและอำนวยความสะดวกให้นักศึกษาได้ค้นคว้าและหาความรู้ได้จากแหล่งสารสนเทศ สอดคล้องกับ จิรวดี ประยูรศิริ (2547) กล่าวว่า iva ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบนักเรียน ได้องค์ประกอบที่สำคัญจำนวน 10 องค์ประกอบ ได้แก่ พฤติกรรมการทำงาน การคิดริเริ่ม และคิดสร้างสรรค์ ทักษะการทำงาน การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน ความมั่นคงทางอารมณ์ บุคลิกภาพ การใช้เทคโนโลยี การนำเสนอ ความรู้ทางวิชาการ ตามลำดับ

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการต่อการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านความต้องการบุคลากรในการสอนที่มีความชำนาญเฉพาะทาง มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ทั้งระดับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา อาจเป็นเพราะว่า ครูคือผู้ที่ถ่ายทอดทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ทุกศาสตร์ สอดคล้องกับ สุมิตร คุณากร (2523) ได้กล่าวว่า หัวใจของการเอาหลักสูตรไปใช้คือการสอน และบุคคลที่สำคัญที่สุดคือ ครู

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความต้องการการศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ เมื่อพิจารณารายละเอียดของความคิดเห็นนักศึกษาปัจจุบัน พบว่าต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ระดับความคิดเห็นนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา พบว่าต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน มีระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาตระหนักว่าเมื่อเข้ามาเรียนในสายอาชีพ

การโรงแรมและบริการ และการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวแล้ว ต้องสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ โดยมุ่งหวังที่จะมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี มีปัญญา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพ และการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับในพระราชบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในหมวดที่ 4 ตั้งแต่มาตรา 22 ถึงมาตรา 30 ซึ่งสรุปสาระสำคัญ ว่าการจัดการศึกษาต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประสบการณ์เรียนรู้ ต้องให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นต้องจัดสภาพแวดล้อม บรรยากาศรวมทั้งแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ให้หลากหลาย เพื่อเอื้อต่อความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจ เหมาะสมแก่วัย และศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่และเป็นการเรียนรู้กันและกัน อันก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เพื่อการมีส่วนร่วมและการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคมและประเทศชาติ โดยการประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับผู้ประกอบการ บุคคล ชุมชนและทุกส่วนของชุมชน และผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การเรียนการสอนมุ่งเน้นประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น มีนิสัยรักการเรียนรู้ และเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต

4. ความต้องการของผู้ประกอบการ

จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการถึงความต้องการทั้ง 3 ด้าน สามารถบอกได้ว่านักศึกษาที่ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและสาขาการโรงแรมและบริการ ยังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานสอดคล้องกับ กระทรวงแรงงาน แนวโน้มความต้องการตลาดแรงงาน ปี 2553-2557 ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการประกอบอาชีพทางด้านบริการดังกล่าว โดยทางผู้ประกอบการมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ในการฝึกปฏิบัติจริงตามกระบวนการของการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ให้นักศึกษาเกิดความความชำนาญในสาขางานอาชีพเพื่อจะให้นักศึกษาที่จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แล้วสามารถประกอบอาชีพได้ทันที (สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบัน และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา)

2. นักศึกษาจะต้องมีความรู้ความสามารถ ทักษะพื้นฐานวิชาชีพเป็นอย่างดี และอยากให้ทางกระทรวงเปิดโอกาสในการศึกษามากกว่านี้ เช่น จัดทำห้องปฏิบัติการ การเรียนการสอนที่ครบครัน โดยเน้นการปฏิบัติจริง (สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบัน และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา)

3. เปิดระบบการศึกษาในสอดคล้องกับความต้องการต่อบุคคลที่ไม่สะดวกในเรื่องเวลา มีการเรียนการสอนที่เป็นแบบทวิภาคี มากขึ้น เพื่อให้ประสิทธิภาพในการผลิตบุคลากรออกไปสู่ตลาดแรงงานมีความเป็นมาตรฐาน (สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาปัจจุบัน และนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา)

4. ส่งเสริมการทำฝึกอบรมมาตรฐานฝีมือแรงงานในการเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ

5. การเรียนการสอนควรสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ในการดำเนินชีวิต การปรับตัวให้เข้ากับสังคม และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความเสียสละ มีความนอบน้อมถ่อมตัว และไม่เรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

5. ข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ของผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้านมาตรฐานวิชาชีพ

1. ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้มีการปฏิบัติจริงในรายวิชาดังต่อไปนี้ วิชาครัว และการประกอบอาหาร วิชาการจัดการแม่บ้าน โรงแรม วิชาการศิลปะและการจัดตกแต่งสถานที่ วิชาการผสมเครื่องดื่ม วิชาเบเกอรี่ วิชาการประกอบอาหารตะวันตก วิชาอาหารไทย วิชาการจัดดอกไม้และแกะสลัก วิชาผักเทศก์ วิชาการพักผ่อน และวิชาการท่องเที่ยวทางทะเล พร้อมทั้งประกอบกับ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ได้มาตรฐาน ดังนี้ ห้องปฏิบัติการครัวที่มีอุปกรณ์ครบครัน ห้องปฏิบัติงานแม่บ้านจะต้องมีห้องพัก(จำลอง)เพื่อรองรับการเรียนการสอนของภาคปฏิบัติให้เกิดผลสูงสุด

2. ควรเพิ่มการสอนในภาควิชาเป็นภาษาอังกฤษอย่างน้อย 2 วิชา โดยการใช้เอกสารประกอบการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ และสอบเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ และจดจำ คำศัพท์เฉพาะทาง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการเรียนหรือประกอบอาชีพต่อไปได้จริง

3. ปรับปรุงรายวิชาให้เป็นรายวิชา ให้มีหน่วยกิต 2 หน่วยกิตขึ้นไปเพื่อเป็นมาตรฐานในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ปรับรายวิชาให้เอื้อประโยชน์สูงสุดในการศึกษาต่อหรือเทียบโอนรวมถึงสถาบันการศึกษาจะต้องทำความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาอาชีวศึกษา ให้เทียบโอนรายวิชาให้ได้มากที่สุด

ด้านโครงสร้างหลักสูตร

1. ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนแบบทวิภาคีให้มากขึ้น ทางคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจะต้องเป็นสื่อกลางในการประสานและส่งเสริมความร่วมมือ ระหว่างสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการที่มีความต้องการรับนักศึกษาเข้าทำงาน โดยจัดทำการประชุมระหว่างตัวแทนสถาบันและสถานประกอบการ ปีการศึกษาละ 1 ครั้ง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเสนอนโยบายให้เป็นในทิศทางเดียวกัน เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา และเป็นการบูรณาการการเรียนการสอน ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในการประกอบอาชีพ

2. ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนในสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวโดยปรับรายวิชาให้สอดคล้องกับกฎข้อบังคับของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตมัคคุเทศก์ ให้นักศึกษาสำเร็จการศึกษาสามารถมีสิทธิ์ได้รับบัตรมัคคุเทศก์ ดังรายวิชาดังนี้ วิชาประวัติศาสตร์ วิชาศิลปวัฒนธรรมไทย วิชาหลักการจ้ดนำเที่ยว วิชามัคคุเทศก์ วิชานันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว วิชาการพักรวม และวิชาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

3. ปรับปรุงหลักสูตรในสาขาวิชาการโรงแรมและบริการ โดยกำหนดรายวิชาที่สอดคล้องกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน เมื่อนักศึกษาจบการศึกษา จะต้องผ่านการทดสอบฝีมือแรงงาน ดังรายวิชาดังนี้ วิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิชาอาหารไทย และการจัดการแม่บ้านโรงแรม เพื่อเป็นประโยชน์และโอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต

4. จัดการอบรมสัมมนาครูผู้สอนเพื่อเพิ่มศักยภาพเพื่อให้มีเทคนิคการสอนที่ดี โดยแต่ละสถาบันจะต้องมีการจัดงบประมาณไว้สำหรับการศึกษาดูงานนอกสถาบัน เพื่อเปิดโลกทัศน์ให้มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่สอน กำหนดให้ครูผู้สอนทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างน้อยปีการศึกษาละ 1 เรื่อง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า คณิตศาสตร์ 1 คณิตศาสตร์ 2 วิชาวิทยาศาสตร์ 2 สถิติ มีความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนต้องปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียน และนำไปประยุกต์ใช้ในหน้าที่การงานได้จริง เพราะบางรายวิชา เช่น คณิตศาสตร์ 1 คณิตศาสตร์ 2 วิชาวิทยาศาสตร์ 2 สถิติ เป็นรายวิชาที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ดังนั้น การเรียนการสอนต้องสามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งที่ป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมให้ได้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาควรส่งเสริมนโยบายการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้มีความสามารถเป็นมาตรฐานสากล

2. สถาบันการอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ควรจัดการเรียนการสอนหรือกำหนดรายวิชา ให้สอดคล้องต่อการประกอบวิชาชีพ รวมถึงการมุ่งเน้นกระบวนการศึกษาภาคปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพ สูงสุดในการศึกษา

3. ในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง นั้นควรมีความชัดเจนและให้สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษามีการเทียบโอนรายวิชาที่เป็น มาตรฐานเดียวกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอแนะนำประเด็นอื่นๆที่น่าสนใจที่คาดว่าจะประโยชน์ต่อผู้ที่ สนใจนำผลการศึกษาในครั้งนี้ไปขยายเพื่อเป็นประเด็นการศึกษาในโอกาสต่อไป ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของตลาดแรงงานด้านอาชีวศึกษาในประเทศและมาตรฐานวิชาชีพในการ เดินทางไปทำงานต่างประเทศ
2. ศึกษาปัญหาการศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษาที่มีจำนวนนักศึกษาลดน้อยลง
3. ศึกษาปัญหาการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนก กนกประดิษฐ. (2552). การศึกษาความคิดของผู้บริหารสถานศึกษาและผู้ประเมินของสถานประกอบการเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชา นโยบายการจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2546 กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). การศึกษา: การสร้างประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.
- กระทรวงแรงงาน. (2552). แนวโน้มความต้องการตลาดแรงงานปี 2553-2557. อินฟอรมีเดีย บুক.
- กฤติยา วันเพ็ญ. (24 กุมภาพันธ์ 2554) ผู้จัดการฝ่ายบุคคล แผนกครัวการบิน บริษัทการบินไทยจำกัด (มหาชน) สัมภาษณ์.
- เกษม วัฒนชัย. (2554). การปฏิรูปการศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและวัสดุภัณฑ์.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). สำนักงานแผนยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษา พ.ศ. 2547-2549. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). สำนักงานหลักการทฤษฎี และนโยบายการปฏิรูปการอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). สถิตินักศึกษาสาขาการโรงแรมและบริการและสาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.vec.go.th> [2553, กันยายน 14]
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2550). สำนักงานระบบประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- คมสัน ประสมศรี. (11 มกราคม 2554). ผู้จัดการทัวร์ต่างประเทศ บริษัท ท็อปอิต ทัวร์ จำกัด สัมภาษณ์.

- จิรดี ประยูรศิริ. (2547). การวิเคราะห์องค์ประกอบสมรรถภาพทางวิชาชีพสำหรับนักเรียนสาขาพันธชย
กรรมสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา
วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา สาขาวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
ลินเพรส.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์. (2542). การวางแผนและการพัฒนาการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชัยมงคล โหมยิตสุริยะพันธ์.(2550). การศึกษาทัศนคติต่อวิชาชีพการโรงแรมและการท่องเที่ยวของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. รายงานวิจัย สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา แขนงวิชาการ
จัดการนันทนาการการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี สุวรรณโชติ. (2544). หลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร: พิชชิงเอ็ด.
- โชติ เพชรชื่น. (2548). “การประเมินหลักสูตร” วารสารการวัดผลการศึกษา. กันยายน-ธันวาคม
ณัฐวัฒน์ สุขสวัสดิ์. (22 มกราคม 2554). ผู้จัดการทั่วไป บริษัท เกรส บางกอก แทรเวล จำกัด สัมภาษณ์.
- ทศพร สระแก้ว. (2550). ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของครูผู้สอนพลศึกษา
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร
การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2548)การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพมหานคร: บริษัท วิ
อินเตอร์ พรินท์.
- ธำรง บัวศรี. (2542). ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: ธนรัชการพิมพ์จำกัด.
- นิตยา ตำเรือผล. 2544. การประเมินหลักสูตร : บทบาทใหม่ของสถานศึกษา วารสารการวัดผลการศึกษา ปี
ที่ 23. ฉบับที่ 67 พฤษภาคม –สิงหาคม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยา
สาส์น.
- บุญเจือ ช่างต่อ. (2540). คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชา
บริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการในเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2549) สถิติวิจัย 1. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: สำนักพิมพ์พีเอส.พรินท์.

ภวัต เกตรรัตน์. (10 มกราคม 2554). กรรมการผู้จัดการ บริษัทฟาร์อีส แอร์ทราน แอนท์เวิร์จจำกัด สัมภาษณ์.

มนตรี อนันต์รักษ์.(2537). แนวคิดและรูปแบบการประเมินหลักสูตร วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2545). ประมวลสาระชุดวิชาการประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอน หน่วยที่ 1-15. บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ยุทธ ไกยวรรณ.(2545), พื้นฐานวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

เรื่องวิทย์ ปอสูงเนิน.(2549). การติดตามการจัดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ในโครงการต้นแบบผลิตช่างเทคนิคเพื่ออุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษานโยบาย การจัดการและความเป็นมาผู้นำการศึกษา สาขาวิชา นิเทศการศึกษาและพัฒนาศาสตร์ หลักสูตร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เลขธิการสภาการศึกษา.(2548). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขธิการสภาการศึกษา.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2547). หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน: มิติใหม่. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

วิภา แดงเจริญ. (2543). รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาค่านิยมในการเลือกประกอบอาชีพของนักศึกษาในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

วิภาวรรณ ศรีจันทร์.(21 กุมภาพันธ์ 2554). **Room Division & Training Manager Chatrium Residence Bangkok** สัมภาษณ์.

วิญญู ปางสมบุญ. (19 กุมภาพันธ์ 2554). **Vice President Siam City Hotel Group** สัมภาษณ์.

เวียงจาม ลิมปะนะพฤกษ์.(15 กุมภาพันธ์ 2554). Revenue Manager Grang Mercure Fortune Hotel Bangkok สัมภาษณ์.

ศิริพรรณ ชุมนุม.(2546). สถานประกอบการ...หัวใจของการอาชีวศึกษาในการร่วมมือภาคเอกชน: กระบวนทัศน์ใหม่ของการปฏิรูปการอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา.

สงัด อุทรานันท์. (2528). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มิตรสยาม.

สุจิตรา โปร่งแสง. (2545). การศึกษาการดำเนินงานการใช้หลักสูตรโครงการบูรณาการคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการสอนอาชีวศึกษาของสถานศึกษานำร่อง กรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ภาควิชาบริหารการศึกษา สาขาวิชานิติศาสตร์ศึกษาและพัฒนา หลักสูตร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาพร มากแจ้ง. (2534). หลักมัลติเทค. กรุงเทพมหานคร: โอเอสพริ้นติ้งเฮ้าส์.

สุमितร์ คุณานุกร.(2523). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์

สุวิมล คนไฉ. (2552). การพัฒนาบุคลากรผู้ให้บริการของธุรกิจโรงแรมระดับ 5 ดาว ในกรุงเทพมหานคร รายงานวิจัย คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยรังสิต.

สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แสงศิลป์.

สิทธิ์ ชีรสรณ์. (2552). เทคนิคการเขียนรายงานวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิริพันธ์ ดีศีลธรรม. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความพึงพอใจในการใช้บริการโรงแรมของนักท่องเที่ยว วิทยานิพนธ์ คณะบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

สันต์ ธรรมบำรุง. (2552). หลักสูตรและการบริการหลักสูตร.กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นริสิงห์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2554). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: พรินทวานกราฟฟิค จำกัด.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2550). สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. กรอบมาตรฐานหลักสูตรอาชีวศึกษา.กรุงเทพมหานคร: เอส. พี. วี. การพิมพ์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.(2551). กรอบทิศทางพัฒนาการศึกษาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2545-2558) ที่สอดคล้องกับแผนการแห่งชาติ (พ.ศ. 2545- 2559). กรุงเทพมหานคร: สหાયบลิ็อกการพิมพ์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.(2551). **กรอบทิศทางการพัฒนาการศึกษา.ครั้งที่ 1.** กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำลี รักสุทธี. (2544). **เทคนิควิธีการเขียนหลักสูตร.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.

เสริม ไชยสร. (2526). **ระบบหลักสูตร- การสอน.** เชียงใหม่: พระสังฆการพิมพ์.

โสภา ศรีเคลือบ. (15 มกราคม 2554) **ผู้จัดการทั่วไป บริษัทฟูจิทัวร์ 2000 จำกัด สัมภาษณ์.**

หรรษา นิลวิเชียร. (2546). **การพัฒนาหลักสูตรโดยใช้โรงเรียนเป็นฐานหลักการและแนวปฏิบัติ.**
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

อรนิตย์ พิกุลไสว. (8 มกราคม 2554). **ผู้จัดการทั่วไป บริษัทเดย์ทัวร์ จำกัด สัมภาษณ์.**

อุทิศ นาคสวัสดิ์.(2540). **หลักและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ทั่วไป.**บริษัทสำนักพิมพ์ แม็ค จำกัด
กรุงเทพมหานคร.

ภาษาอังกฤษ

Carnevale, D. (2006). **Michigan considers requiring online course for high school students.** [Online].

<http://chronicle.com/weekly/v52/i18/18a04501.htm>. [2011, February 15]

Childress, S. (1977). **Research in Education.** Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hill, Inc.,

Cronbach, L. J. (1970) **Essentials of Psychological.** Testing. 3 rd ed. New York: Harpre & Row.

Good, V. (1973). **Dictionary of Education.** New York: Mc Graw – Hill Book Company.

Indiana Commission for Higher Education. (2006) **The Importance of Science** [Online]. Available:

<http://www.learnmoreindiana.org>

/@parents/parents_68/support_learning/parents_count/ science.xml. [February 15, 2011]

Lundine, L. (2005). **The importance of Mathematics in Intellectual Development.** [Online].

<http://quepasa.osu.edu/issues/wi05/article16.htm>. [2011, February 15]

Mori, T. (1960). **Attitude for Teacher.** Tokyo: Mc Graw-Hill.

O'Gorman, D. (2006). **National trends in online education: Implications for UIS.** [Online].

<http://find.galegroup.com/ips/RedirectAction.do>

URL=http://otel.uis.edu/techday2005/gorman.htm.[2011, February 15]

Taba, H. (1962). **Curriculum Development: Theory and Practice.** New York: Harcourt, Bran
World.

Yamane, T. (1973). **An Introductory Analysis.** Yokyo: Harper International Edition.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

เครื่องมือในการวิจัย (แบบสอบถาม)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

คำอธิบาย: แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย
 คำตอบของท่านจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการศึกษาเท่านั้น

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความในช่องว่าง ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

ตอนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.เพศ

ชาย

หญิง

2.อายุ..... ปี

3.สถาบันการศึกษาระดับ (ปวส.)

กำลังศึกษาอยู่

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญา.....

4.สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาการโรงแรมและบริการ

สาขาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว

5. สถานะ (เฉพาะผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ปวส.)

ทำงาน ตำแหน่ง.....

ศึกษาต่อ ที่.....

ว่างงาน

อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2. มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

คำชี้แจง : กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามความเห็นของท่าน

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

มาตรฐานวิชาชีพระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ					
1.1 วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ					
1.2 วิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาอาชีพ และสังคม					
1.3 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน					
1.4 วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1					
1.5 วิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2					
1.6 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับสถานประกอบการ					
1.7 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานอาหาร โรงแรม และภัตตาคาร					
1.8 วิชาสนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ					
1.9 วิชาภาษาจีนเบื้องต้น					
1.10 วิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น					
2. จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ					
2.1 วิชาระบบภูมิสารสนเทศ เพื่อการวางแผน และพัฒนา					
2.2 วิชาห้องสมุดกับการเรียนรู้สารสนเทศ					
2.3 วิชาโปรแกรมสำเร็จในงานอาชีพ					
2.4 วิชาการเขียน โปรแกรมคอมพิวเตอร์					
2.5 วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเบื้องต้น					
2.6 วิชาระบบฐานข้อมูลเบื้องต้น					
2.7 วิชาคอมพิวเตอร์กราฟฟิก					
2.8 วิชาการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อการท่องเที่ยว และการโรงแรม					

3. แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี	5	4	3	2	1
3.1 วิชาชีวิตกับสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยี					
3.2 วิชาวิทยาศาสตร์ 1					
3.3 วิชาวิทยาศาสตร์ 2					
3.4 คณิตศาสตร์ 1					
3.5 คณิตศาสตร์ 2					
3.6 สถิติ					
3.7 แคลคูลัส 1					
4. การจัดการควบคุม และคุณภาพ					
4.1 วิชาการพัฒนางานด้วยระบบคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิต					
4.2 วิชาการเพิ่มประสิทธิภาพในองค์กร					
4.3 วิชาหลักเศรษฐศาสตร์					
4.4 วิชาหลักการจัดการ					
4.5 วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ					
5. แสดงบุคลิกภาพ และลักษณะของผู้ประกอบอาชีพธุรกิจโรงแรม และบริการและด้านธุรกิจท่องเที่ยว					
5.1 วิชากีฬาเพื่อพัฒนาสุขภาพ และบุคลิกภาพ					
5.2 วิชานันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว					
5.3 วิชามนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน					
5.4 วิชาพฤติกรรมและทัศนคติผู้ให้บริการ					
5.5 วิชาทัศนคติ และบุคลิกภาพในงานบริการ					
5.6 วิชาการพัฒนาบุคลิกภาพในธุรกิจบริการ					
5.7 วิชาศิลปการต้อนรับ และบริการ					
5.8 วิชานันทนาการ					

6. มีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการทำงานด้านโรงแรม และบริการ และวิธีการจัดการ ธุรกิจท่องเที่ยว	5	4	3	2	1
6.1 วิชาหลักการดำเนินงาน โรงแรม					
6.2 วิชาความรู้เกี่ยวกับอาหาร และเครื่องดื่ม					
6.3 วิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมบริการ					
6.4 วิชาการโรงแรม และการท่องเที่ยว					
6.5 วิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว					
6.6 วิชาการจัดการภัตตาคาร					
6.7 วิชาการจัดเลี้ยง					
6.8 วิชาการจัดครัว และอุปกรณ์					
6.9 วิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว					
6.10 วิชาการบัญชีเพื่อการท่องเที่ยว					
6.11 วิชาการจำหน่ายบัตรโดยสาร					
6.12 วิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว					
7. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในด้านการโรงแรม และบริการ					
7.1 วิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานส่วนหน้าโรงแรม					
7.2 วิชาเทคโนโลยีสำหรับงานส่วนหน้า และ โรงแรม					
8. ปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ					
8.1 วิชาการจัดการงานส่วนหน้าโรงแรม					
8.2 วิชาการจัดงานแม่บ้านโรงแรม					
8.3 วิชาการบริการอาหาร และเครื่องดื่ม					
8.4 วิชาครัว และการประกอบอาหาร					
8.5 วิชางานห้องผ้า และซักรีด					
8.6 วิชาการจัดเตรียมห้องพัก					
8.7 วิชาบาร์ และเครื่องดื่ม					
8.8 วิชาการผสมเครื่องดื่ม					

8.9 วิชาการควบคุมอาหาร และเครื่องดื่ม					
8.10 วิชาสัมมนาเชิงปฏิบัติการวิชาชีพ					
8.11 วิชาสุขอนามัย และโภชนาการ					
8.12 วิชาศิลปการจัด และตกแต่งสถานที่					
8. ปฏิบัติงานด้านการโรงแรม และบริการ	5	4	3	2	1
8.13 วิชาเบเกอรี่					
8.14 วิชาการประกอบอาหารตะวันตก					
8.15 วิชาอาหารไทย					
8.16 วิชาการจัดดอกไม้ และการแกะสลัก					
9. ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ได้					
9.1 วิชาการมัคคุเทศก์					
9.2 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์					
9.3 วิชาศิลปะวัฒนธรรมไทย					
9.4 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว					
9.5 วิชาอาหารและเครื่องดื่มเพื่อการท่องเที่ยว					
9.6 วิชาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว					
9.7 วิชาการพักผ่อน					
9.8 วิชาทรัพยากรท่องเที่ยวท้องถิ่น					
9.9 วิชาการท่องเที่ยวทางทะเล					
9.10 วิชาทรัพยากรการท่องเที่ยว					
10. ติดต่อประสานงานกับธุรกิจและองค์กร					
10.1 วิชาสัมมนาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว					
10.2 วิชาการขายและบริการเพื่อการท่องเที่ยว					
10.3 วิชาการวิจัยในธุรกิจท่องเที่ยว					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับมาตรฐานวิชาชีพ

.....

.....

ตอนที่ 3. ความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยว พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการ

คำชี้แจง: กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามความเห็นของท่าน

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พ.ศ.2546 กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับความ คิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. หมวดวิชาสามัญ					
1.1 วิชาสามัญทั่วไป 13 หน่วยกิต					
รายวิชาที่ท่านที่คิดว่าควรเพิ่มเติม					
1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ 8 หน่วยกิต					
รายวิชาที่ท่านที่คิดว่าควรเพิ่มเติม					
2. หมวดวิชาชีพ					
2.1 วิชาชีพพื้นฐาน 15 หน่วยกิต					
รายวิชาที่ท่านที่คิดว่าควรเพิ่มเติม					
2.2 วิชาชีพสาขาวิชา 24 หน่วยกิต					
รายวิชาที่ท่านที่คิดว่าควรเพิ่มเติม					
2.3 วิชาชีพสาขางาน 15 หน่วยกิต					
รายวิชาที่ท่านที่คิดว่าควรเพิ่มเติม					
2.4 โครงการ 4 หน่วยกิต					
3. หมวดเลือกเสรี 6 หน่วยกิต					
4. ฝึกงาน 4 หน่วยกิต (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน)					
5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ไม่น้อยกว่า 120 ชั่วโมง)					

ตอนที่ 4. ความต้องการของนักศึกษา

คำชี้แจง: กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ตามความคิด และทัศนคติที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ความต้องการของนักศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ความต้องการการศึกษาที่ทันสมัย					
1.1 ต้องการการศึกษาที่เน้นการปฏิบัติจริง					
1.2 ต้องการศึกษาค้นคว้าที่มีเนื้อหาทันสมัย					
1.3 ต้องการความพร้อมของห้องปฏิบัติการ					
1.4 ต้องการความทันสมัยของห้องปฏิบัติการ					
1.5 ต้องการเรียนสาขาจัดการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการลงภาคสนาม เช่น ทัศนศึกษาออกสถานที่					
1.6 ต้องการแหล่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา					
1.7 ต้องการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพ					
2. ความต้องการบุคลากรในการสอนที่มีความชำนาญเฉพาะทาง					
2.1 ต้องการความเชี่ยวชาญด้านบุคลากรด้านการสอนของอาจารย์ผู้สอน					
3. โอกาสในการศึกษาต่อ การรองรับการศึกษา					
3.1 ต้องการศึกษาแบบสหกิจศึกษา (ศึกษาและทำงานในสถานประกอบการที่มีความร่วมมือกับสถานศึกษา)					
3.2 ต้องการศึกษาต่อหลังจากสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส.					
3.3 ต้องการได้รับรองมาตรฐานวิชาชีพ เช่น บัณฑิตคุณศัพท์					
3.4 ต้องการทราบข้อมูลกฎระเบียบในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา					
3.5 ต้องการความร่วมมือทางการศึกษากับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ เช่น แลกเปลี่ยนนักศึกษาระหว่างประเทศ					
3.6 ต้องการฝึกงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษา					
3.7 ต้องการฝึกงานไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน					
3.8 ต้องการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
4. โอกาสในการประกอบอาชีพ					

4.1 ต้องการได้รับประสบการณ์ทางตรงจากสาขาวิชาที่เรียน					
4.2 ต้องการการยอมรับทางสังคมในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านสาขาวิชา					
4.3 ต้องการทำงานตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา					
4.4 ต้องการประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ระดับ ปวส.					

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่เสียสละเวลาในการทำแบบสอบถามในครั้งนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

จดหมายขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๑ ๕๓๗

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พัชราพร รัตนโรภาส

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการ
ปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์
เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณี คณะกรรมการบริหาร
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใ้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ
การวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็น
พระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๑๕๓๑

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จอมขวัญ สุวรรณรักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการ
ปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ความหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์
เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในกรณี คณะกรรมการบริหาร
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ
การวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย อักเโก
พระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

ฝ่ายวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/ ๐๑ ๕๓๗

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.สิทธิกร สุมาลี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการ
ปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์
เทพประสิทธิ์ กุลชัชวีย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหาร
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ
การวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็น
พระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๑๖๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวิบูลย์บริหารธุรกิจ (ท่าพระ)

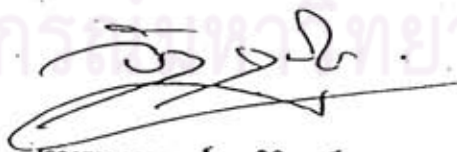
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายหัตยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนว
ทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การ
ควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุศลวิชชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นายหัตยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนวิบูลย์บริหาร
ธุรกิจ (ท่าพระ) สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือน
ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศร ๐๔๑๒.๒๔/๐๖๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนตั้งตรงจิตรพณิชยการ

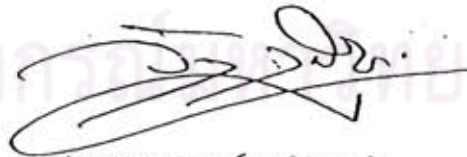
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนว
ทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การ
ควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นายพัชยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนโรงเรียนตั้งตรง
จิตรพณิชยการ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือน
ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชุด คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๙๖๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพัฒนการอินทราชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุศลวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นายพัชยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาวิทยาลัยพัฒนการอินทราชัย สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๓๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

ณ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพัฒนศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัทยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ นายพัทยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพัฒนศึกษา สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๑๖๕๑

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสยามธุรกิจ ในพระอุปถัมภ์ฯ

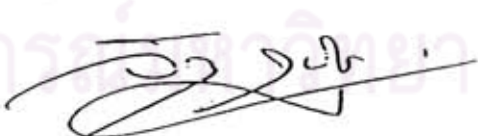
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัคยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนว
ทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การ
ควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุศลวิชัยชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปด้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นายพัคยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนสยามธุรกิจ
ในพระอุปถัมภ์ฯ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือน
ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๙๖๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๗๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
- ๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัลลภ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นายพัลลภ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๕๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/ ๐๑๖๕๑

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพณิชยการสยาม ในพระอุปถัมภ์ฯ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัศยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แขนงวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนว
ทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การ
ควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นายพัศยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนพณิชยการ
สยาม ในพระอุปถัมภ์ฯ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่าง
เดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๑๖๕๑

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพัฒนศึกษา

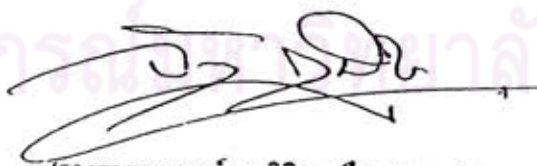
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการ
ท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนว
ทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การ
ควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้
นายพัชยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาวิทยาลัยพัฒนศึกษา
สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓
ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/ 01๖๕0

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคโนโลยีสยาม

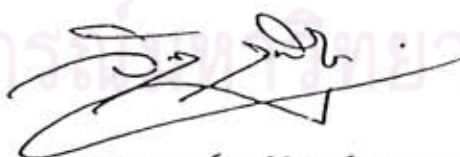
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัทยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นายพัทยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนเทคโนโลยีสยาม สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณิงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/ 01760

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัคยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ นายพัคยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือน ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร. ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๖๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเทคนิควิมลบริหารธุรกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัชยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้ด้วยดี ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ นายพัชยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนเทคนิควิมลบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือน ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คุ้มสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๔๑๒.๒๔/๐๗๕๐

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขอลความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลทำการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจในพระอุปถัมภ์ฯ
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นายพัคยศ เพชรวงษ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง "แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงผ่านไปได้อย่างดี ในการนี้ จึงใคร่ขอลความอนุเคราะห์ให้ นายพัคยศ เพชรวงษ์ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแก่นักศึกษาโรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจนในพระอุปถัมภ์ฯ สาขาวิชาการโรงแรมและการบริการ และสาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเป็นผู้ประสานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต คณึงสุขเกษม)

คณบดี

หน่วยหลักสูตรการสอนระดับบัณฑิตศึกษา
ฝ่ายวิชาการและวิจัย
โทร.๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๑๔-๑๐๔๐

ภาคผนวก ค

การถอดเทปการสัมภาษณ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการสัมภาษณ์ของผู้ประกอบการ จำนวน 10 แห่ง ทำการถอดเทป บุคคลดังต่อไปนี้

1. การสัมภาษณ์ คุณอรนิตย์ พิภูลไสว ผู้จัดการทั่วไป บริษัทเตยทัวร์ จำกัด

วันเสาร์ที่ 8 มกราคม พ.ศ.2554 เวลา 12:30-13:00 น.

คำถาม ในการรับนักศึกษาฝึกงานหรือการรับบุคคลเข้าทำงานมีนโยบายอย่างไรบ้าง

คำตอบ ทางเราก็รับนักศึกษาฝึกงานทั้ง ระดับ ปวช. ปวส. และระดับปริญญาตรี แต่ส่วนมากจะมี นักศึกษาระดับปริญญาตรีมาขอฝึกงานมากกว่า ส่วนในการรับบุคคลเข้าทำงาน ทางเราก็พิจารณาถึง ประสิทธิภาพการทำงานเป็นลำดับแรก ๆ แต่ในบริษัทของเราก็มีเด็กที่ฝึกงานเสร็จแล้วเราก็รับเข้าทำงานอยู่ หลายคน

คำถาม ทางบริษัทมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง กับการรับนักศึกษาระดับ ปวส. เข้าฝึกงานหรือรับ เป็นพนักงานประจำ

คำตอบ จากประสบการณ์ในการรับเด็กที่เรียนอยู่ระดับ ปวส. เข้ามาฝึกงาน ทางเราก็พึงพอใจ กับการทำของนักศึกษา เพราะถ้าเทียบกันแล้วก็เหมือนนักศึกษามออยู่มหาวิทยาลัยปีที่ 2 นักศึกษาก็มีความ รับผิดชอบแล้ว แต่จะให้ดีทุกคนคงเป็นไม่ได้ เพราะนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยขาดความรับผิดชอบก็มีเยอะ ถ้าในเรื่องการรับเป็นพนักงานประจำก็เป็นสิ่งที่ดี สำหรับคนที่เขาอยากทำงานเลยและหาเวลาไปเรียน นอก เวลา แต่ก็ส่วนน้อย เพราะส่วนใหญ่จะศึกษาต่อกัน เราก็เลยจ้างเมื่อมีงานเด็ก ๆ ก็ทำงานเหมือนมีอาชีพ

คำถาม ถ้าจะให้กล่าวถึงความรู้ความสามารถพื้นฐานของนักศึกษาระดับ ปวส.

คำตอบ สถาบันที่สอนทางการท่องเที่ยวก็มีหลายสถาบัน เรารับเด็กมาฝึกงานก็มากทางเรา จะให้ความเข้าใจใส่เด็ก ๆ เหล่านี้เป็นอย่างดี จากไม่เป็นอะไรเลย พอออกจากเราไปก็สามารถประกอบ อาชีพทางการท่องเที่ยวเกือบทุกคน ถ้ามองในภาพรวมเด็กส่วนใหญ่ ไม่ค่อยมีฐูจริงเกี่ยวสาขาวิชาที่ เรียน เช่น ประวัติศาสตร์ เครื่องใช้สำนักงานเบื้องต้น โดยเฉพาะโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ เพราะทุกคน คิดอยากที่จะทำทัวร์อย่างเดียว ทั้งๆ ที่ในสายงานการท่องเที่ยวมีอะไรอีกมากมาย เราจึงฝึกเด็กส่วนใหญ่ให้ เป็นผู้ช่วยมัคคุเทศก์มากกว่า ที่จะปั้นให้เป็นผู้มัคคุเทศก์ และกว่าจะออกทัวร์ในแต่ละครั้ง แต่อาศัยงาน เอกสารในออฟฟิต อีกมากมายกว่าจะไปเป็นทัวร์ได้

คำถาม แล้วเรื่องทักษะ ตามลักษณะงานในสาขาวิชาที่เรียนมา

คำตอบ เหมือนเป็นพรสวรรค์ส่วนบุคคลจริง ๆ ในการทำงานสายการท่องเที่ยวนี้ หลาย ๆ คน มีความรู้ดีแต่พอจับไม้แล้วก็พูดอะไรไม่ออก ทำให้ขาดความมั่นใจในตัวเองไปก็มาก มันต้องอาศัยการ ฝึกฝน ชั่วโมงบินมากๆ แล้วจะเก่งเองในสาขาอาชีพนี้ เพราะปัญหามันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ในการออกทัวร์ ฉะนั้นคนที่มาขึ้นอยู่ได้ในจุดนี้ต้องมีประสบการณ์การ ไม่น้อย ก็อยากให้สถาบันที่สอน ให้เด็กได้ฝึก

ปฏิบัติจริง ออกสถานที่จริง เพราะจะให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจและ ได้มีความรู้นอกห้องเรียน สิ่งมันแตกต่างกันมาก กับการเรียนในตำรา

คำถาม คุณอรนิต คิดว่าในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ ในการทำงานเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดในการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการทำงานประเภทอะไร เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยไม่สัมมาคาราวะ นะ ไม่ใช่พ่อแม่ ไม่สอน หรือครูบาอาจารย์ไม่สอน หรือคณะ แต่คงเป็นเพราะเด็กสมัยใหม่ไม่ค่อยสนใจอะไร อยากทำอะไรทำ ตามใจลืมนึกถึงขนบธรรมเนียมประเพณีไทยไปหมด แต่คนที่ดี ๆ ก็มีนะ พูดถึงภาพรวม นะ ยุ่งการทำงานเกี่ยวกับเงินๆทอง ๆ นั้นยังสำคัญทางเราเวลาไปเก็บเงินลูกค้า เราก็ใช้เด็กฝึกงานไปเก็บนะ ซึ่งเราก็ไว้ใจบางครั้งก็เป็นเงินจำนวนมาก เรื่องแบบนี้เป็นลักษณะนิสัยส่วนตัว สอนกันได้แต่จะรับหรือเปล่า เราก็ไม่รู้ นอกจากสถานศึกษาแล้วก็คงเป็นที่ครอบครัว และสิ่งแวดล้อมด้วย ก็มีอยู่กรณีหนึ่งที่เกิดขึ้นกับบริษัทเราก็คือในการออกทัวร์ต้องให้พนักงานถือเงินสำรองติดตัว ครั้งนั้นพี่มัคคุเทศก์ ให้นักศึกษาฝึกงานเป็นคนถือไว้ พอมาส่งคืน ก็มีการทำใบเสร็จปลอมมา แต่เป็นเงินจำนวนไม่มากนัก แต่นี่ก็บ่งบอกถึงความซื่อสัตย์ได้

2. การสัมภาษณ์ คุณภวัต เกตรารัตน์ กรรมการผู้จัดการ บริษัทฟาร์อีส แอร์ทราน แอนทัวร์จำกัด วันจันทร์ที่ 10 มกราคม พ.ศ.2554 เวลา 10:30-11:00 น.

คำถาม บริษัทฟาร์อีสทัวร์ ในแต่ละปีรับนักศึกษาฝึกงานจำนวนมากหรือไม่

คำตอบ มาก ตลอดทั้งปีเลย รับทุกสถาบัน เราอยากให้โอกาสเด็ก

คำถาม ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษามหาลัยใช่หรือไม่

คำตอบ ใช่ ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย แต่ระดับอื่นเราก็รับทั้งระดับ ปวช. ปวส. แต่เป็นระดับปวช. ต้องดูดีๆ หน่อยเพราะว่า นักเรียนเขายังอายุน้อย เพราะอาจจะเกิดปัญหาได้ง่าย เวลาออกทัวร์ เราต้องทำเรื่องแจ้งถึงผู้ปกครองด้วยถือเป็นเรื่องที่คุณดูแลได้ยาก บางทีเด็กก็เอาบริษัทไปอ้างว่าให้ออกทัวร์แต่ที่จริงแล้วเราไม่ได้มีทัวร์อย่างนี้เป็นต้น เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นมันไม่คุ้ม จะเสียทั้งบริษัทและสถานศึกษาเขาด้วย แต่ปวส. ก็ดีหน่อยเพราะอายุก็มากพอที่จะรับผิดชอบตัวเองได้แล้ว ด้วยวุฒิภาวะและการควบคุมตนเอง อยากจะแนะนำว่า ควรให้นักศึกษาระดับ ปวส. ขึ้นไปควรได้รับการฝึกงาน และควรจะเป็นเทอมสุดท้ายของการเรียนเพราะเด็กบางคนมีความเหมาะสมในการทำงานจะได้รับทำงานได้เลย จะได้ไม่เสียโอกาสกลับไปเรียนอีก 1 เทอม หรือ 1 ปี

คำถาม คุณภวัตคิดว่าความรู้ความสามารถพื้นฐานของนักศึกษา ระดับปวส. เป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ในฐานะที่ผมอยู่ในแวดวงธุรกิจการท่องเที่ยว มา เกือบ 30 ปี ผ่านการรับนักศึกษามากมายและเคยได้มีโอกาสในการเป็นอาจารย์พิเศษหลาย ๆ สถาบัน การเรียนสาขาวิชาการท่องเที่ยวเรา

มุ่งเน้นว่าให้เด็กเมื่อจบการศึกษาแล้ว จะต้องไปเป็นมัคคุเทศก์อย่างเดียว และนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีความใฝ่ฝันแบบนี้เกือบทั้งนั้น แต่แท้ที่จริงนั้นไม่ได้เป็นอย่างนั้นสายงานในการท่องเที่ยวมีมากมายหลายองค์ประกอบ ร่วมกันเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อยากจะฝากถึงสถาบันการศึกษาที่ทำการสอนควรจะสอนให้นักศึกษาเป็นนักคิดที่ดี คิดแตกต่าง เพราะการทำทัวร์มีรูปแบบของมัน ถ้ามันแต่ทำตามคนอื่นก็สู้คู่แข่งเข้าไม่ได้ ส่วนในเรื่องของการเรียนการสอน การให้เด็กฝึกปฏิบัติจริงเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะในเรื่องของการฝึกงาน อยากให้หมีเวลามากกว่านี้ บางสถาบันให้ฝึก 2 เดือน บ้าง 3 เดือน บ้าง ผมถือน่าจะน้อยไป อยากให้สั้นๆ สัก 1 เทอม หรือให้ดี คือ 1 ปี เลยจะดีมาก เพราะนักศึกษาจะเรียนรู้การทำงานได้ครบกระบวนการ บางคนกำลังจะเก่งแต่หมดเวลาการฝึกแล้ว ซึ่งเป็นที่เรื่องที่น่าเสียดายมาก

คำถาม แล้วในเรื่องของทักษะ ตามลักษณะงานสาขาวิชา ที่ได้เรียนมาเป็นอย่างไร บ้าง

คำตอบ ในเรื่องนี้ถ้าเด็กมีความใฝ่รู้ พยายาม ก็น่าจะไม่มีปัญหา อะไร เพราะเด็กสมัยนี้ตามกระแสนิยมมากไป อาเช่น เทรนเกาหลี อะไรประมาณนี้ เราทำให้ตัวเองเสียโอกาสต่าง ๆ ไป มั่วแต่ดูซีรีส์หรือคอนเสิร์ต แล้วไม่ได้สนใจเรื่องการเรียนรู้เลย ผมถือว่าเป็นค่านิยมที่ผิด ซึ่งทางเราก็เจอเรื่องแบบนี้ มีอยู่ครั้งหนึ่งมีการออกทัวร์ต่างจังหวัด ก็ได้จัดตำแหน่งต่าง ๆ ลงไว้เรียบร้อย ก็มีนักศึกษามีขอลา ว่าไปทำงานไม่ได้เพราะต้องไปปรับคาราเกะลิ ผมเองก็งง ว่าทำไมถึงแยกแยะไม่ออก ถึงเรื่องการทำงาน หรือการชอบส่วนตัว ในเรื่องนี้ จากสถานการศึกษาที่ให้ความรู้ ความชำนาญแล้ว ตัวนักศึกษาเอง ที่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง

คำถาม ส่วนในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ คุณกวีมีความเห็นอย่างไร

คำตอบ ในเรื่องนี้ ก็ถือว่าเป็นข้อเสนอแนะแล้วกัน ผมรู้ว่า การเรียนสมัยนี้วิชาพระพุทธศาสนา จริยธรรม ไม่ค่อยมีสอนแล้ว ผมคิดว่ามันเป็นวิชาที่สำคัญมากนะ การปลูกจิตสำนึกที่ดีต้องกระทำแต่เด็ก ๆ มา ไม่ใช่ให้มาเรียนรู้ตอนโต เด็กสมัยนี้เข้าวัดตักบาตรกันบ้างหรือเปล่า ผมก็ขอฝากไว้ในเรื่องของการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม ในทุกครั้งที่อาจารย์มีโอกาส จะได้เตือนสติให้เด็กคิดในสิ่งที่ไม่ดี

3. การสัมภาษณ์ คุณโสภာ ศรีเคลือบ ผู้จัดการทั่วไป บริษัทฟูจิทัวร์ 2000 จำกัด

วันเสาร์ที่ 15 มกราคม พ.ศ.2554 เวลา 16:30-17:00 น.

คำถาม บริษัทฟูจิทัวร์ ได้ยื่นชื่อเสียงมานาน เปิดมาก็ปีแล้ว

คำตอบ เกือบ 20 ปี

คำถาม แบบนี้ก็มีกลุ่มลูกค้าประจำเป็นจำนวนมาก

คำตอบ ก็พอมิ แต่เดี๋ยวนี้การแข่งขันสูงมาก บริษัททัวร์ที่เปิดฝึกกฎหมายก็มากจึงสามารถทำราคาได้ถูก ๆ เพราะไม่มีค่าใช้จ่ายอะไรมาก ยิ่งเศรษฐกิจแบบนี้ คนส่วนใหญ่นิยมไปที่ชวกันเอง หรือก็เที่ยวบ่อยลง

คำถาม บริษัทฟูจิ ทัวร์ ที่ทราบมา ให้โอกาสแก่นักศึกษาที่มาขอฝึกงาน เป็นจำนวนมาก และก็นักศึกษาออกไปทำงานมากมาย

คำตอบ ไม่ถึงขนาดนั้น แต่เราให้โอกาสกับนักศึกษาทุกคนนะ ไม่รู้สิ ใครจะเก่ง ไม่เก่ง เกรดเยอะเกรดน้อยเราก็รับ เพราะคิดว่าทุกคนเกิดมาเก่งไม่เท่ากันแต่ละคน ก็อาจทำอะไรที่ดี ไม่เหมือนกัน เช่นกัน ยกตัวอย่างเด็กที่มีบุคลิกเหมาะสมกับการเป็นมัคคุเทศก์แต่กับทำงานด้านเอกสารไม่ได้ในทางกลับกัน เด็กที่ทำเอกสารเก่งก็ไม่สามารถไปยืนถือไม้ค้ำบนรถได้เหมือนกัน เราจึงต้องใช้คนที่ให้ถูกประเภท

คำถาม ขออนุญาตถามถึงเรื่องความรู้พื้นฐานและทักษะของการทำงานของ นักศึกษา ปวส. ที่ได้มาฝึกงานและทำงานกับทางฟูจิ ทัวร์

คำตอบ เด็กอาชีวะ เก่งนะ แต่คนชอบเรียกเด็กพาณิช ใช่มั๊ยชีวิตดี ดิฉันชอบพูดกันตรง ๆ ไม่ใช่คุณหนูอะไรประมาณนั้น แต่จะบอกเก่งทุกคนคงเป็นไปได้ ทางงานสายทัวร์เรา ถ้าไม่ได้เป็นไกด์ ก็ต้องเป็นผู้ช่วยหรืออยู่เบื้องหลังไปเลย ฉะนั้นทุกคนจะต้องมีความสามารถรอบด้าน สิ่งแรก พวกโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ง่ายๆ อย่างการถ่ายเอกสาร ส่งแฟกซ์ ก็ต้องทำได้ บางคนทำไม่ได้นะ ต้องมาสอนกัน หรือการพิมพ์แบบสัมผัส ไม่ใช่มามองที่เป็นพิมพ์ที่ละตัว ไม่ทันการณ์นะ สิ่งเหล่านี้ดิฉันคิดว่าทุกคนจะต้องทำให้ได้ เพราะสิ่งที่เรารู้กันดี อย่าให้ใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิด ๆ

คำถาม แล้วเรื่องคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ มีความเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ง่าย ๆ นะ คนคืออยู่ที่ไหนตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ ดิฉันคิดว่า ความรัก โลก โกรธ หลง มีกันทุกคน แต่ใครจะรักดีไม่ดี อยู่ที่พื้นฐานชีวิตของแต่ละคนที่เติบโตมา บางคนดีมาตลอด มาเสียตอนแก่ก็มี เพราะความโลภนั่นเองก็อยากจะฝากเรื่องนี้ คือ ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งสำคัญในการทำงานทุกอาชีพ ถ้าเกิดผิดพลาดอะไรไปโอกาสไม่ได้มาหาเราเสมอไป

4. การสัมภาษณ์ คุณคมสัน ประสมศรี ผู้จัดการทัวร์ต่างประเทศ บริษัท ท็อปฮิต ทัวร์ จำกัด
วันจันทร์ที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2554 เวลา 11:30-12:00 น.

คำถาม ตลาดทัวร์ต่างประเทศในบ้านเราตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง

คำตอบ ก็เรื่อย ๆ นะทางบริษัทเน้นกลุ่มลูกค้าไปที่รัฐเซีย เป็นส่วนใหญ่ก็ออกโปรแกรมได้เรื่อย ๆ รองลงมาก็ไต้หวัน บ้านเราประเทศเวียดนาม ลาว ประมาณนี้

คำถาม การออกไปทัวร์ต่างประเทศแบบนี้สามารถนำนักศึกษาฝึกงานออกไปได้ด้วยหรือไม่

คำตอบ เราก็เอาไปนะ แต่จะเป็นประเทศใกล้ ๆ อย่างลาว เวียดนาม หรือมาเลเซียเราก็ให้นักศึกษาฝึกงานของเราออกไปด้วย พวกเขาดีใจกันใหญ่ทีเดียวที่จะได้ไปทำงานต่างประเทศ แต่เราต้องขออนุญาตผู้ปกครองเขาก่อนนะ และต้องได้รับการยินยอมด้วย เพราะการออกทัวร์ต่างประเทศแต่ละครั้ง ใช้เวลา 1 อาทิตย์เป็นอย่างน้อย นักศึกษาก็ได้ประสบการณ์กันทุกคน

คำถาม คุณคมสันคิดว่า การรับนักศึกษาเข้าฝึกงานหรือรับเข้าทำงาน ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาระดับ ปวส. เป็นอย่างไร บ้าง

คำตอบ ผมคิดว่าการทำงานทัวร์ ได้สู้ แล้วลุย ไม่น่ามีปัญหาอะไร การทำทัวร์มันเหนื่อยมาก ถ้าเด็กไม่มีใจสู้แล้วอยากที่จะในสายงานอาชีพนี้ได้ ต้องอาศัยใจรักจริง ๆ รักในงานบริการ และการเรียนรู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะถ้าเป็นมัคคุเทศก์แล้วก็ คุณก็ทราบดีว่า สถานที่ท่องเที่ยวมีมากขนาดไหน เราต้องมีความรู้ทั้งนั้นต้องจำให้ได้ แลในประเทศก็แย่มากแล้ว แล้วไหนต่างประเทศอีก นอกจากความรู้ที่ต้องศึกษาแล้วในห้องเรียนแล้ว นักศึกษาที่เรียนสายนี้ต้องอาศัยพรสวรรค์บวกกับพรแสวงไม่น้อยทีเดียว

คำถาม แล้วเรื่องของทักษะ ตามลักษณะสาขาวิชา ของระดับ ปวส. เป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ตัวผมเองก็เรียนสายอาชีพมา ก็พอจะนึกภาพออก เด็กอาชีพะ โดยทั่วไป ถูกตราหน้าว่าเรียนไม่เก่ง ไม่เอาไหน ไม่รู้จะเรียนอะไร ก็เลยมาเรียนสายอาชีพ เพราะเรียนมัธยมก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้อยู่ดี ซึ่งฟังแล้ว ก็เจ็บอยู่ในใจ ปัจจุบันมีคนเรียนสายอาชีพน้อยลงใช่หรือไม่ เพราะอะไรผมไม่ทราบ แต่น่าจะด้วยที่รัฐบาลสนับสนุนการเรียนฟรีสายสามัญ ด้วยหรือเปล่าเด็กจึงมีโอกาเรียนต่อ ในโรงเรียนเก่าของตัวเอง ซึ่งแตกต่างจากสมัยก่อนที่ถ้าเรียนไม่เก่งต้องต่อสายอาชีพ แบบนี้หรือเปล่า แต่ผมคิดว่าจะวัดกันด้วยทักษะอาชีพแล้วละก็ เด็กอาชีพจะต้องเก่งกว่าสายสามัญอย่างแน่นอน เพราะเราได้ฝึกปฏิบัติจริง ก็อยากบอกว่าวิชาที่ฝึกปฏิบัติจะต้องฝึกเด็กให้ทำได้จริง เช่น การจัดทำทัวร์ ต้องให้เด็กได้ทำ จริง ๆ จะได้เรียนรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และช่วยกันแก้ สิ่งนี้แหละผมคิดว่า เป็นการเพิ่มทักษะการเรียนรู้ได้ดีที่สุด

คำถาม ในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ ต่อการทำงานเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ การทำงานทุกอาชีพ ขออย่างเดียว คือขอให้มีความซื่อสัตย์อย่างเดียว ผมคิดว่าทุกอย่างก็จะตามมาเอง

5. การสัมภาษณ์ คุณณัฐวัฒน์ สุขสวัสดิ์ ผู้จัดการทั่วไป บริษัท เกรส บางกอก แทเวล จำกัด
วันเสาร์ที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2554 เวลา 13:30-14:00 น.

คำถาม บริษัทเกรส บางกอก ทำทัวร์ ทั้งในประเทศและต่างประเทศหรือเปล่า

คำตอบ เรารับเฉพาะอินบราวด์อย่างเดียว และลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวบ้านเรา แล้วไม่ได้วางแผนการเที่ยวไว้ เราแค่รออยู่ที่สนามบินสุวรรณภูมิด้วย แต่ลูกค้าคนไทยเราก็รับ แต่รองลงมาจากลูกค้าชาว ต่างชาติ

คำถาม การรับนักศึกษาฝึกงานหรือว่ารับนักศึกษาเข้าทำงาน เป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ทางเราก็รับตั้งแต่ระดับ ปวส. ขึ้นไป ที่บริษัทก็มีนักศึกษาที่ฝึกงานแล้วกลับมาทำงานกับ

คำถาม คุณณัฐวัฒน์ มีความคิดเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับ ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาระดับ ปวส. ในการทำงาน

คำตอบ ผมว่าเด็กในระดับนี้ สามารถเอาตัวรอดได้ ถ้าไม่เก่งหรือบุคลิกท่าทาง ไม่สอดคล้องกับงานท่องเที่ยว ก็ยังไปทำงานอย่างอื่นได้ ผมเชื่อ มีนักศึกษาระดับ ปวส. หลายคน ที่มีความสามารถเหมือนกับพนักงานประจำ ผมว่าเด็กที่เรียนสายอาชีพ มีความแข็งแกร่งมากกว่าเด็กสายสามัญ ความรู้ลึกส่วนตัวนะ และเหมือนเขาได้กำไรชีวิต หรือประสบการณ์ชีวิต มากกว่าการเรียนแบบอื่น ก็ฝากไว้ในเรื่องของความกล้าแสดงออก งานท่องเที่ยวต้องมีความมั่นใจในตัวเอง ถึงจะให้ลูกค้าประทับใจในตัวเรา

คำถาม แล้วในเรื่องของความสามารถทางด้านทักษะทางวิชาชีพเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ทุกอย่างมันฝึกฝน กันได้นะ อยู่ที่การเรียนรู่ว่าเราอยากทำฝันให้เป็นจริงหรือเปล่า การเรียนสายอาชีพผมว่าทักษะเขาเก่งอยู่แล้ว ขาดกันมาประยุกต์ใช้ในงานให้ถูกต้องเท่านั้นเอง

คำถาม ในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ นักศึกษาที่เห็น และเป็นข้อเสียผมว่าเรื่อง การมีสัมมาคารวะ ผู้ใหญ่ มารยาทในการเข้าสังคม พูดถึงนักศึกษาทั้งหมด นะ ไม่ใช่ นักศึกษา ปวส. โดยเฉพาะการพูดจา ในที่สาธารณะฟังแล้ว ไม่ค่อยเข้าหูเลย อาจจะเป็นเทคโนโลยีปัจจุบันที่ทำให้เด็กหมกหมุ่นอยู่กับสิ่งเหล่านี้ เลยลืมคิดไปหรือเปล่า บางคนไม่รู้จักรมารยาทในการใช้โทรศัพท์ด้วยซ้ำคุยเสียงดัง และคุยตลอดเวลา จนไม่รู้เวลาไหนควรใช้ ไม่สนใจอะไร การตามเทคโนโลยีที่ไปไกล แต่จิตใจไม่ได้ไปไกลกับสิ่งเหล่านี้เลย

6. การสัมภาษณ์ คุณกฤติยา วันเพ็ญ ผู้จัดการฝ่ายบุคคล แผนกครัวการบิน บริษัทการบินไทย

จำกัด (มหาชน) วันจันทร์ที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 เวลา 11:30-12:00 น.

คำถาม ทางครัวการบินไทยที่ดอนเมืองนี้ทำอาหารส่งบนเครื่องบินเครื่องทั้งหมดเลยใช่หรือไม่

คำตอบ ไม่ทั้งหมดทางการบินไทยมีครัวที่ สุวรรณภูมิอีกทางเราส่งส่วนหนึ่งมีร้านพับแอนพายด์ และรับทำตามออเดอร์หรือตามงานเลี้ยงตามโอกาสต่างๆ ด้วย

คำถาม ได้ยินข่าวว่าเกิดอุบัติเหตุไฟไหม้ครัวที่นี้ เกิดความเสียหายร้ายแรงหรือเปล่า

คำตอบ เกิดจากไฟฟ้าลัดวงจร เกิดความเสียหายเล็กน้อย ทุกอย่างปกติดีแล้ว

คำถาม จากที่เดินผ่านเข้ามา มี การตรวจสอบบุคคลภายนอก และการการรักษาความสะอาดเป็นอย่างไร

คำตอบ ใช่ เพราะว่า การควบคุมความปลอดภัยของเราต้องมาก่อน ยิ่งในห้องครัวของเราความสะอาดถือเป็นหัวใจสูงสุดในการทำงานที่นี้

คำถาม แล้วครัวที่นี้รับนักศึกษาฝึกงานหรือบุคลากรเข้าทำงานอย่างไรบ้าง

คำตอบ เราก็พิจารณาตามคำร้องที่นักศึกษาเข้ามาสมัครมีทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด ส่วนบุคลากรที่รับเข้าทำงานก็พิจารณาถึงความสามารถที่มีตามขั้นตอนของบริษัท

คำถาม ขออนุญาตถามถึงนักศึกษาระดับ ปวส. ที่ได้มีโอกาสเข้ามาฝึกงานหรือทำงานที่นี้ คุณกฤติยา คิดว่าความรู้พื้นฐานของนักศึกษาเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ บังเอิญทางสายงานครัวเรา ต้องอาศัยการปฏิบัติ ซึ่งนักศึกษา ปวส. ส่วนใหญ่ได้ฝึกการปฏิบัติจริงมาจากสถานศึกษา เพราะในการสาขาการโรงแรมในหลักสูตรก็วิชาอาหาร หรือการทำขนมอยู่แล้ว บางครั้งนักศึกษาเก่งมาจากสถาบันอยู่แล้ว แทบไม่ต้องฝึกอะไรเพิ่ม ดิฉันพอใจกับการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับ ปวส. เพราะจากประสบการณ์ในการทำงานมา พบพนักงานมากมาย ถ้าไม่ได้เรียนมาเลยจะต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง แต่การทำงานครัวดิฉันคิดว่าต้องมีใจรักนะ เพราะการทำของให้คนทานต้องมีความตั้งใจและความสุขในการทำ

คำถาม จั๊นคงไม่แตกต่างกันถ้าจะถามถึงทักษะวิชาชีพในสาขางานที่ นักศึกษาได้ศึกษามาเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ การเรียนสาขาอาชีพที่ทราบว่าเขาเรียนปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีซะใหม่ ดิฉันคิดว่าเป็นสำคัญมากในการทำงานด้านอาหารทฤษฎีเป็นองค์ประกอบหนึ่ง แต่การปฏิบัติเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะอุปกรณ์ต่าง ๆ ในครัวถ้าใช้ไม่ถูกต้องอาจเกิดอันตรายได้ อยากจะขอแนะนำในการสอน ความปลอดภัยการเข้าเป็นอีกสิ่งที่สำคัญมาก ไม่แพ้กับความรู้เรื่องอาหาร หรือการจำสูตรต่าง ๆ ก็ขอฝากไว้

คำถาม เรื่องคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ ในการทำงาน เป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ เป็นเรื่องส่วนบุคคล เรื่องนี้ใครจะหยั่งรู้จิตใจใครได้ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ความซื่อสัตย์ในปัจจุบันมีน้อยลงไปเรื่อย ๆ อยากฝากถึงการเรียนการสอนอยากให้อาจารย์ปลูกฝังให้เด็ก ๆ รู้จักรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ก่อนอันดับแรกและการเคารพ นบน้อยผู้ใหญ่ และการสอนให้รักในอาชีพการทำงานของตัวเอง

7. การสัมภาษณ์ คุณกฤติยา พุทธรธมาคุณ Learning and Development Coordinator

Mandarin Oriental วันจันทร์ที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 เวลา 14:30-15:00 น.

คำถาม ที่โรงแรมโอเรลเต็ลเป็นโรงแรมลำดับต้น ๆ ของประเทศมีเกณฑ์พิจารณารับนักศึกษาฝึกงานอย่างไรบ้าง

คำตอบ เราก็จะการสอบข้อเขียนก่อน ถ้าผ่านข้อเขียนก็เรียกสัมภาษณ์ ถ้าผ่านทั้ง 2 อย่าง ก็มีการอบรมให้กับนักศึกษาก่อนแล้ว เราก็พิจารณาจัดส่งไปยังแผนกต่าง ๆ

คำถาม จะขออนุญาตถามถึงการรับนักศึกษาระดับ ปวส. เข้ารับการฝึกงานว่าเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ในภาพรวมที่ได้รับนักศึกษามา ที่เรียนอยู่ในระดับ ปวส. ก็ถือใช้ได้ แต่จะอ่อนแค่เรื่องภาษาเป็นประเด็นสำคัญในการทำงาน

คำถาม แล้วเรื่องความรู้พื้นฐานรวมถึงทักษะลักษณะงานทางด้านการโรงแรมเป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ นักศึกษาที่มาฝึกกับเรา ส่วนมากก็เป็นสาขาการโรงแรม สาขาการท่องเที่ยวก็มีบ้าง ผมคิดว่าทุกอย่างต้องมาเรียนรู้ที่ทำงานกันเกือบทั้งนั้น แต่ความรู้พื้นฐานทั่วไป เช่น การเสิร์ฟ การเชตโต๊ะ การทำห้อง หรือการให้บริการ นักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานกันมาอยู่แล้ว อาจจะขาดเรื่องของความมั่นใจในตัวเองและเรื่องของการสื่อสารที่เป็นประเด็นสำคัญแต่กับมีความสำคัญมาก จึงทำให้นักศึกษาบางคนเสียโอกาสนี้ไป เพราะไม่ผ่านการทดสอบภาษาจากเรา

คำถาม รบกวนถามเรื่องจริยธรรม คุณธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ ของการทำงาน

คำตอบ นักศึกษาส่วนมากมีมาฝึกงานกับเรา มีความตั้งใจสูงเกือบ ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ได้รับความรับผิดชอบหน้าที่ที่เป็นสิ่งที่ไม่ต้องมีการตักเตือนกันมาก นอกจากประสพอุบัติเหตุ หรือมีเหตุจำเป็นจริง ๆ ถึงจะหยุดงานไม่ค่อยขาดงานโดยไม่แจ้ง เพราะถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง ในเรื่องของการขาดงาน ความซื่อสัตย์ที่มีต่อโรงแรมหรือต่อแขก ก็ถือว่าอยู่ในระดับที่ดี ไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องนี้เกิดขึ้น ถ้าจะให้เสนอแนะก็จะเป็นเรื่องความซื่อสัตย์ต่องานเพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นแล้ว ต้องพ้นสภาพจากการทำงานอย่างเดียว ซึ่งมันไม่คุ้มกับสิ่งที่ทำไม่คิดไป

8. การสัมภาษณ์ คุณวิษณุ ป่างสมบรมณ์ Vice President Siam City Hotel Group

วันเสาร์ที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 เวลา 16:30-17:00 น.

คำถาม ขอบคุณท่านที่ให้เกียรติให้การให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้ ทราบมาว่าคุณวิษณุในสมัยก่อนดำรงตำแหน่งการดูแลบุคลากรทั้งหมดในเครือของโรงแรมสยามซิตี

คำตอบ ใช่

คำถาม ผมอนุญาตสอบถามถึงการรับนักศึกษาเข้าฝึกงานในระดับ ปวส. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ผมว่าสายงานโรงแรมหรืองานบริการอื่น ๆ มีความจำเป็นในการเรียนภาคปฏิบัติเท่าที่ผมรู้การเรียนระดับปวส. เขาเน้นปฏิบัติอยู่แล้ว ผมเคยมีโอกาสได้ไปเยี่ยมชมโรงเรียนอาชีวศึกษาที่สอนการโรงแรม เขามีพร้อมทีเดียวทั้งเรื่องห้องปฏิบัติการ และการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติจริง ผมว่าบางที่มีความพร้อมมากกว่ามหาวิทยาลัยเสียอีก

คำถาม แล้วความรู้พื้นฐานทางด้านการทำงาน ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ มันเป็นเรื่องที่จำเป็นนะ ถึงจะเรียนในห้องไม่เก่ง แต่ต้องเก่งปฏิบัติ ศึกษาที่เรียนอาชีวะผมคิดว่าเก่งปฏิบัติอยู่แล้ว จากประสบการณ์ที่เคยผ่านมา ไม่ว่าจะนักศึกษาที่เรียนระดับอะไร ที่มาฝึกงานกับเราส่วนมากมีปัญหาเรื่องภาษาเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็เถอะ มันเป็นปัญหามานาน นักศึกษาไทยเราอ่อนภาษา นะ

คำถาม แล้วเรื่องทักษะตามสาขางานที่นักศึกษามาฝึกปฏิบัติงาน ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ส่วนใหญ่ นักศึกษาการโรงแรมที่ฝึกงานส่วนใหญ่ ก็ฝึกในแผนก แม่บ้าน คริว บาร์ เอฟ แอนด์ บี อะไรประมาณนี้ เป็นส่วนมาก ที่ทำงานในออฟฟิต น่ะน้อย ฉะนั้นทักษะต่าง ๆ ในแต่ละฝ่าย เป็นศาสตร์เฉพาะทางถ้าไม่รู้ก็ทำไม่ได้ ถ้าไม่ได้เรียนมา ก็ต้องฝึกฝนด้วยตัวเอง ในส่วนตัวผม ผมพอใจกับการปฏิบัติงานในภาพรวมของนักศึกษาระดับ ปวส. นะ และผมก็สนับสนุนการเรียนไปทำด้วยทำงานไปด้วย ผมว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก ถ้าเป็นไปได้อยากให้หลักสูตรเรียนและทำงานไปด้วย มากๆ เป็นทางเลือกอีกทางสำคัญคนที่อยากหาประสบการณ์จริง ๆ

คำถาม ขออนุญาตถามอีกหนึ่งเรื่องในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ใครก็อยากได้คนดีมาทำงานด้วยนะ คนขี้โกงใครจะชอบ ในงานทำงานโรงแรม มันมีสิ่งล่อตาล่อใจเยอะโดยเฉพาะแผนกแม่บ้านที่ใกล้ชิดแขก มากๆ เงินทอง ของมีค่าก็วาง ให้ใจหมั่นไหว มันเป็นจิตสำนึกของแต่ละคนนะเรื่องแบบนี้ ไม่รู้อาจารย์สอนในห้อง แล้วจะเชื่อกันหรือเปล่า ก็อยากไว้คือ ทำดีไม่มีใครรู้ แต่ตัวเรารู้ว่าเราทำ ส่วนทำชั่วสักวันก็ต้องปรากฏ

9. การสัมภาษณ์ คุณเวียงงาม ลิ้มปะนะพฤกษ์ Revenue Manager Grang Mercure Fortune Hotel

Bangkok วันเสาร์ที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 เวลา 12:30-13:00 น.

คำถาม ต้องขอขอบคุณคุณเวียงงาม ที่เสียสละเวลามาให้สัมภาษณ์แทน

คำตอบ ยินดี

คำถาม แต่แผนกของคุณเวียงงาม ก็มีนักศึกษาฝึกงานใช่ไหม

คำตอบ ใช่ แผนกเราก็มีนักศึกษาถูกส่งตัวมาฝึกตลอดจากฝ่ายบุคคล เป็นกำลังคนที่สำคัญมาก ช่วยเราได้มาก

คำถาม ขออนุญาตถามถึงความรู้พื้นฐานและทักษะทางวิชาชีพที่นักศึกษาระดับ ปวส. เข้ามาฝึกงานหรือทำงาน เป็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ก็ถือว่าใช้ได้นะ นักศึกษาก็มีหลากหลาย ทั้งสถาบัน นิสัยใจคอ หลายอย่าง แต่ในงานสายโรงแรม สิ่งที่สำคัญดิฉัน คิดว่า ควรมีบุคลิกภาพที่ดี ก่อน เป็นอันดับแรก เหมือนมาดดี มีชัยไปกว่าครึ่ง ก็อยากให้สถานศึกษาส่งเสริมให้นักศึกษาที่เรียนการโรงแรมให้พวกเราได้เปิดโลกทัศน์มาก ๆ เพราะในตำราไม่เหมือนโลกของความเป็นจริง ซึ่งนักศึกษาบางคนไม่เคยฝึกปฏิบัติอะไรเลย เรียนแต่ในตำราอย่างเดียว ก็

อยากให้ทางอาจารย์ช่วยส่งเสริมกันมาก ๆ ดิฉันคิดว่าการเรียนสายอาชีพ มีโอกาสได้งานสูง และได้ประสบการณ์อะไรอีกมาก

คำถาม แล้วเรื่องของ คุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ คุณเวียงงามมีความเห็นอย่างไรบ้าง
คำตอบ นักศึกษาสมัยนี้ไม่ค่อยมีสัมมาคารวะ นะ การพูดจาก็ไม่ค่อยมีหางเสียงจากที่เคย สัมผัส นะ อาจจะเป็นโลกปัจจุบันมีอะไรใหม่เข้ามามาก็ได้ เด็ก ๆ จึงไม่ค่อยสนใจอะไร แต่เราเป็นไทย ประเพณี ก็ควรช่วยกันรักษา ถ้าจะให้เสนอแนะก็คงจะเป็นเรื่อง การวางตัว การพูดจา การพูดคำหยาบคาย ประมาณนี้ ส่วนเรื่องงาน ถ้าเราใส่ใจกับงานทุกอย่างก็ต้องออกมาดีอยู่แล้ว

10.การสัมภาษณ์ คุณวิภาวรรณ ศรีจันทร์ Room Division & Training Manager Chatrium

Residence Bangkok วันศุกร์ ที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 เวลา 14:30-15:00 น.

คำถาม ในฐานะที่คุณวิภาวรรณ เป็นฝ่ายฝึกอบรมในการฝึกต่างๆ มีปัญหาหากหรือเปล่า
คำตอบ ก็มีบ้าง ในการฝึกอบรมพนักงานที่เข้ามาใหม่ ทั้งนักศึกษาฝึกงาน และพนักงานประจำ ก่อนที่รับจะรับเข้าทำงานก็ผ่านกระบวนการต่างๆ หลายขั้นตอน ฉะนั้นแต่ละคนก็มีพื้นฐานความรู้ หรือ ประสบการณ์ในการทำงานมาก่อน สำหรับนักศึกษาที่ฝึกงานถ้าไม่เป็นเลยจริง ๆ ทางเรา ก็ฝึกให้ตามความเหมาะสม

คำถาม ขออนุญาตถามเจาะจงในการรับนักศึกษาระดับ ปวส. เข้าฝึกงาน และเข้าทำงาน มีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ นักศึกษาระดับ ปวส. เขาเรียกว่า อนุปริญญาใช่ไหม คิดว่าอยู่ในระดับที่ถือว่าดีนะ เพราะนักศึกษาที่เรียนสาขาการโรงแรมส่วนใหญ่ที่อยู่มหาวิทยาลัย ก็จบจากระดับ ปวส. ไปเกือบทั้งนั้น จากประสบการณ์ที่สอบถามมานะ ก็ขอชมในเรื่องความพร้อมในเรื่องของภาคปฏิบัติของเขานะ เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์มาจากสถานศึกษา ขนาดมาฝึกงานครั้งแรก ก็แค่เรียนรู้เทคนิค น้อย ก็ถือว่าใช้ได้ เรารับเด็กที่ฝึกงานเสร็จแล้ว เป็นพนักงานของเราก็เยอะนะ

คำถาม อย่างนั้นเรื่องความรู้พื้นฐานคงไม่ต้องพูดถึง ขออนุญาตสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับทักษะ ตามลักษณะสาขางานว่าเป็นอย่างไรบ้างและทางโรงแรมมีความต้องการกับนักศึกษาอย่างไร

คำตอบ เรื่องของทักษะทางการโรงแรม ถ้าสถานศึกษา มีห้องปฏิบัติทักษะก็จะเกิดขึ้น ที่รู้ว่า บางสถาบันเน้นการเรียนทฤษฎี มากกว่าปฏิบัติยังเป็นสาขาการโรงแรมดิฉัน เห็นว่าไม่น่าจะเหมาะสม เพราะนักศึกษาจะได้เรียนรู้อะไรเลยจากทักษะทางการโรงแรม เช่น การปูเตียง ถ้าไม่เคยทดลองปู คุณคิดว่าจะปูได้ไหม ถ้าอ่านจากหนังสืออย่างเดียว แล้วไม่ได้ลงมือปฏิบัติคงแย่นะ ๆ เราก็เคยพบนักศึกษา ที่ไม่เป็นอะไรเลยนะ ฝึกกันตั้งแต่ศูนย์จนเก่ง ก็ถือว่ายากนะที่จะปั้นเด็กให้เก่งได้ ถ้าจะให้เสนอแนะความ

ต้องการที่โรงแรมอยากได้ น่าจะเป็นการพัฒนาการเรียนเรื่องภาษาอังกฤษ บุคลิกภาพ ดิฉันว่าเป็นสิ่งสำคัญในการทำงานบริการ

คำถาม แล้วเรื่องคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ มีความเห็นอย่างไรบ้าง

คำตอบ ขอให้ตั้งใจทำงาน รักในงานที่ตัวเองทำ ให้เกียรติกับงาน อย่าดูถูกอาชีพของตัวเอง มีแต่คนบอกว่าทำงานโรงแรมเหมือนเป็นทาสรับใช้ แต่ถ้าเราทำงานแล้วมีความสุขกับมัน มีคำตอบแทนที่สามารถดำรงชีวิตได้ ดิฉันว่าก็คิดว่าเป็นโชคที่สุดแล้ว ดีกว่าไม่มีงานทำจริงไหม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายพัชยศ เพชรวงษ์ เกิดวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2524 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากคณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ในปี พ.ศ. 2545 เริ่มทำงานครั้งแรกที่โรงเรียนสยามบริหารธุรกิจ ในตำแหน่งอาจารย์ประจำฝ่ายกิจการนักเรียนนักศึกษา ต่อมาปี พ.ศ. 2546 ได้ทำงานที่โรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจ ในพระอุปถัมภ์ฯ ในตำแหน่งอาจารย์ประจำฝ่ายการโรงแรมและการท่องเที่ยว ต่อมาปี พ.ศ. 2547 ได้ทำงานที่ โรงแรมโกลเด้นท์ แชนด์ บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการทั่วไป และต่อมาในปี พ.ศ. 2550 จนถึงปัจจุบัน ได้ทำงานที่โรงเรียนสันติราษฎร์บริหารธุรกิจ ในพระอุปถัมภ์ฯ ในตำแหน่ง หัวหน้าแผนกวิชาการท่องเที่ยว

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย